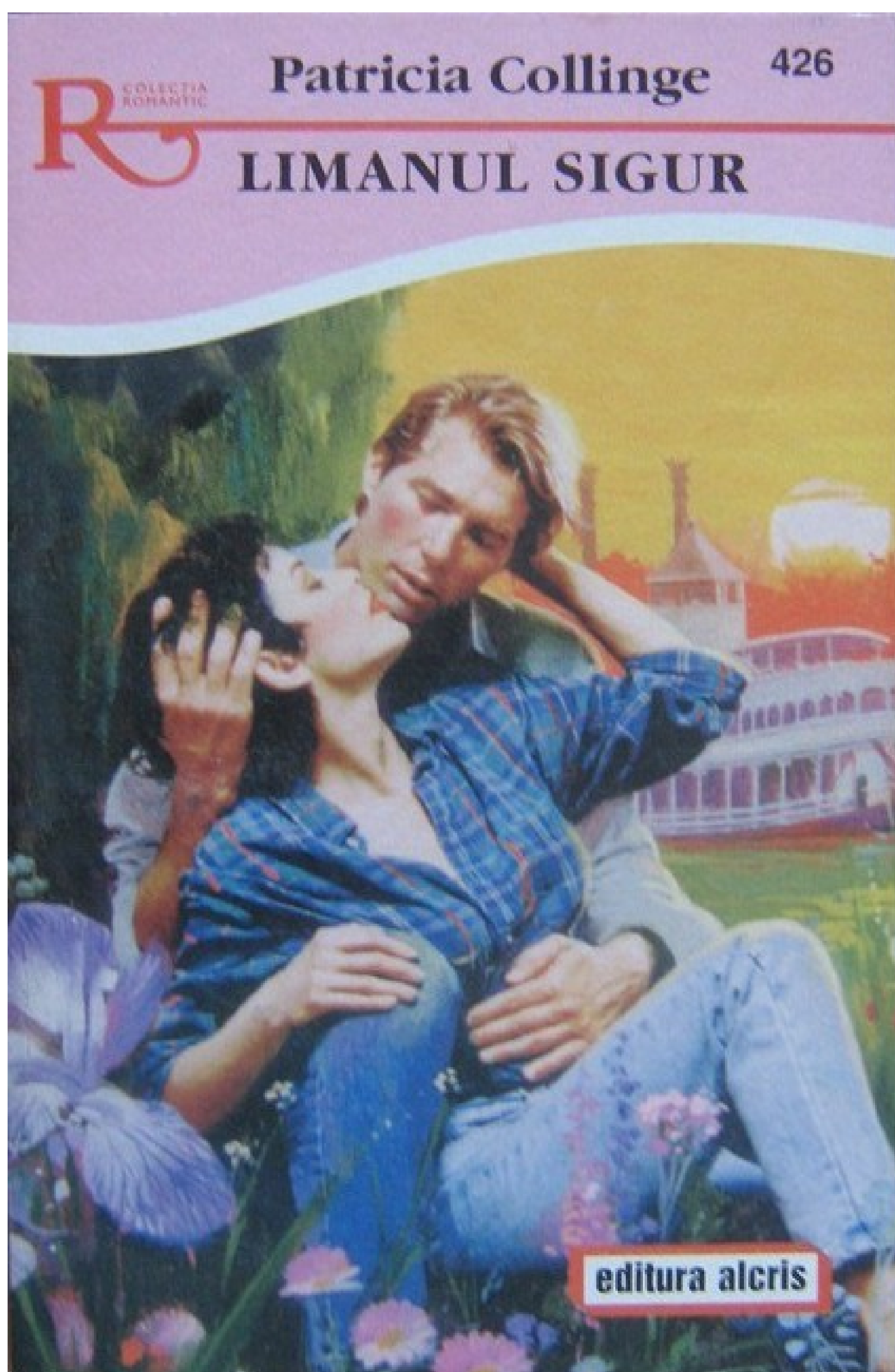

PATRICIA COLLINGE

LIMANUL SIGUR

Titlu original: *SAFE HARBOR*

Traducător: Mihnea Columbeanu

Nimic nu era mai potrivit decât apele liniştite şi limpezi precum cristalul ale Strâmtorii Puget, pentru a ajuta să se şteargă durerea trecutului. Până când un accident de navigaţie a silit-o pe Susan Gagliardi să lupte pentru a scăpa cu viaţă. Salvatorul ei este un bărbat enigmatic, pe nume Nick Douglas. Speriată şi singură, Susan nu are încotro decât să-şi caute refugiul acasă la Nick – într-un conac izolat, parcă ieşit dintr-un roman gotic, cu turle şi turnuleţe, gargui stranii… şi melancolicul ei salvator, care totuşi exercită asupra lui Susan o influenţă ciudată.

Căci bărbatul pe care-l descoperă Susan între zidurile masive de piatră ale Castelului Domberg este trist şi singur – şi se zbate să scape de nefericirea propriului său trecut. Poate că Susan este femeia pe care o aştepta Nick – pentru a-l face să simtă din nou că e viu şi a-i aduce o rază de speranţă (şi iubire) pentru viitorul amândurora.

Pentru sora mea, Pam, cu care împărtăşesc amintiri nepreţuite din verile lungi de lenevie petrecute pe o insulă cu totul deosebită din Puget Sound.

Capitolul 1

Nick Douglas stătea pe punte de sus a vechiului feribot cu zbaturi, privind mica siluetă de pe plajă.

Ea era. Din nou.

Cu un sentiment de triumf, ridică binoclul. După ce de-atâtea ori o zărise doar pe apucate, lucrând în jurul căsuţei vechi, în sfârşit putea s-o vadă bine.

Reglă binoclul, iar imaginea femeii se limpezi – zveltă, cu păr scurt închis la culoare. Distanţa îi ascundea culoarea ochilor, iar Nick avu un surprinzător sentiment de dezamăgire.

Femeia trăgea o canoe peste pietrişul de lângă apă, după care se opri lângă valurile mărunte. Fără să se ridice, privi în golf, drept spre el.

Nick simţi nevoia de a se feri, apoi se stăpâni. Era ascuns în umbra cabinei de comandă. De la patru sute de metri distanţă, n-avea cum să-l vadă.

Prin lentilele rotunde ale binoclului, o privi cum se apleca iar spre canoe şi o împingea pe apă. Apoi se urcă la bord şi se aşeză. Împinse barca spre larg cu pagaia şi începu să lopăteze.

Nick urmări înaintre firavei nave de-a lungul malului, purtată de curent. Femeia vâslea spre promontoriul de la marginea goflului.

Cu un oftat, coborî binoclul. De ce-l intriga aşa? continuă să se uite după ea cu ochiul liber, apoi clătină din cap.

Întorcându-se, porni spre scară şi spre echipamentele ruginite din sala maşinilor, care aşteptau să fie inspectate.

* * *

O briză uşoară încreţea suprafaţa albastră a Golfului Gull, în timp ce Susan Gagliardi lopăta spre vechiul vas ancorat departe de mai.

Canoea ei roşie despica lin apa scânteietore. În pofida vopselei cojite şi a cocăi zgâriate, mica barcă era încă rezistentă, chiar şi după ce zăcuse ani de zile sub veranda casei.

Susan zâmbi. Ce noroc avusese, să găsească acea casă de vânzare! După vara magică pe care o petrecuse acolo cu părinţii ei, în urmă cu peste cincisprezece ani, locul era plin de amintiri dragi.

Pe-atunci, era încă un copil, iar casa era izolată şi primitivă. Explorarea ţărmului sălbatic şi a golfului pustiu, cu canoea roşie, fusese o aventură palpitantă, iar Susan nu uitase niciodată fericirea acelor zile fără griji.

Acum părinţii ei erau morţi, iar pe mal apăruseră vile de vacanţă şi pontone. Numai locuinţa ei rămăsese cuibărită între copaci, izolată de vecini.

Exact asta căutase: izolare. Şi intimitate. Şi posibilitate de veni şi pleca fără a da socoteală nimănui.

Scoase un oftat de plăcere. Pentru prima dată, în mai mult de doi ani, se simţea liberă.

Şi în siguranţă.

Siguranţă. Amintirea înfricoşătoare a ceea ce lăsase în San Francisco îi fulgeră prin minte. Hotărâtă, o alungă, lopătând cu furie spre feribot.

Nimic nu avea să strice după-amiaza ceea idilică. Nu acum, când nu mai avea niciun motiv de îngrijorare.

Apropiindu-se de vas, lăsă canoea să plutească liber, uimită din nou de imensitatea zbaturilor care se înălţau în faţa ei. Acum stăteau nemişcate, dar aura vremurilor trecute încă mai rămăsese prinsă de ele – vremuri când se învârtiseră prin apă, purtând nava printre insulele din Puget Sound.

Înlocuit de feriboturile noi şi moderne, bătrânul vas fusese în sfârşit exilat în acel golf liniştit de lângă Olympic Island.

Bordajul său era zgâriat şi îndoit, după deceniile de furtuni hibernale şi soare estival. Susan abia mai putea distinge literele scrise la pupa, dar îşi amintea numele din copilărie, când era scris vizibil, cu litere negre pe fond alb: *Island Belle*.

Câteva lovituri abile de pagaie împinseră canoea spre zbatul de la tribordul lui *Island Belle* şi, cu un mic zgomot, proba atinse o paletă.

Pe negândite, Susan se întinse să pună mâna pe ea. Canoe se înclină şi, clătinându-se ameninţător, alunecă în direcţia opusă feribotului. Susan se întinse să prindă paleta zbatului, iar greutatea ei aplecă şi mai mult ambarcaţiunea îngustă. Aceasta se răsturnă, iar Susan dispăru cu totul în apa rece şi sărată.

Ochii ei surprinşi văzură ca prin ceaţă nişte contururi subacvatice. Tentaculele leneşe ale algelor se unduiau încet, printre grupurile mari de midii albastre, cu valvele deschise şi franjurile trandafirii afară, prinse de coca lui *Island Belle*.

O clipă, răceala pătrunzătoare a apei nu se făcu simţită, apoi o penetră brusc pe

Susan, prin bluza groasă şi blugi. Simţind că-i plesneau plămânii, se împinse în sus prin apă şi ieşi la suprafaţă, gâfâind.

Năucită, tremurând, începu să calce apa energic, încercând să reziste greutăţii hainelor ei groase care o trăgeau la fund. Şocul apei reci ca gheaţa aproape o făcuse să leşine, iar curentul puternic o îndepărta cu viteză de vechiul feribot cu zbaturi.

Susan se uită în jur după canoe, zărind-o la vreo cinci metri distanţă, cu fundul în sus. Pagaia nu se vedea nicăieri.

Dumnezeule, nu putea ajunge până acolo. Unghiile i se învineţeau deja, iar dinţi-i clănţăneau necontrolat. Gâtul îi era contractat de panică. Dacă nu ieşea din apă cât de curând, totul avea să se termine.

Cu un mare efort, porni spre *Island Belle,* înfruntând cu înverşunare curentul. *Nu te lăsa, nu te lăsa,* le tot repeta Susan membrelor ei amorţite. Cum, necum, acestea reuşeau să răspundă.

Când ajunse la feribot, plămânii îi ţipau de durere şi abia mai avea putere să-şi ridice braţele din apă. Se agăţă de zbat, fără să ia în seamă scoicile ascuţite care-i sfâşiau hainele, intrându-i încrne.

În sfârşit, reuşi să se ridice din apă, pe o paletă parţial scufundată. Frântă de oboseală şi de durere, rămase culcată acolo.

Nimeni nu ştia că plecase. Puteau trece zile – *săptămâni* chiar – înainte ca cineva să se apropie întâmplător de vechiul vas suficient ca s-o descopere, iar dacă ar fi încercat să înoate până la ţărm, nu avea nici cea mai mică şansă.

Tentculele fricii începură să i se strecoare în sus pe şira spinării.

Gândeşte, Susan. Mintea îi era căzută în letargie, răpusă de frig şi oboseală. Voia să se odihnescă. *Trebuie să gândeşti, Susan.* Trebuie *să găseşti o cale de a ajunge înapoi la ţărm.*

Trăgând adânc aer în piept, se strădui să-şi limpezească mintea. Nu putea rămâne acolo, pe jumătate în apă. Trebuia să ajungă pe punte să se aşeze la soare şi să judece limpede.

Cyu grijă, îşi schimbă poziţia până când se putu ridica în picioare pe scândura putredă şi alunecoasă apoi se întinse să se agaţe de cea de deasupra. Era prea sus.

Ezită, după care încercă să-i amintească felul cum reuşise să se caţăre până sus în copilărie.

Priza. Asta era. Degetele ei înţepenite începură s-o caute cu stângăcie.

Şi o găsiră.

Apucând inelul de metal aspru, se săltă în sus din apă şi, cu o încetineală chinuitoare, începu să urce din spiţă în spiţă. În sfârşit, ajunse pe paleta cea mai de sus, la nivelul punţii.

Un moment, o copleşi o senzaţie de *déjà vu*. Nu se schimbase nimic. Totul era exact aşa cum îşi amintea – aceeaşi întunecime răcoroasă, acelaşi miros de creozot, mormanele de găinaţ alb al pescăruşilor.

Şi tăcerea – o tăcere sinistră, găunoasă, întreruptă numai de scârţâieli ocazionale, în timp ce bătrânul vas se legăna la ancoră. Valurile clipoceau încet, mângâind bordajul.

Pe punte sufla o briză răcoroasă, iar Susan se înfioră. Pornind spre prova, se rezemă de copstie, cu soarele fierbinte în spate.

Canoea ei plutea acum departe, purtată de curent. Apa scânteia în lumina soarelui, oglindind albastrul de cobalt al cerului. Departe, în golf, ţiuia un motor de barcă, iar un panaş de spumă de înfoi în urma şalupei care străbătea suprafaţa.

Susan îşi dădu părul la o parte din faţă, răsfirându-şi cu degetele buclele scurte şi negre. Şuviţele de păr i se uscau, întărite deja de sare.

Deodată, îi atraseră atenţia trei siluete de pe mal. Merse de-a lungul parapetului, mijind ochii pentru a vedea ce făceau. Pantofii ei albi Nike clefăiau la fiecare pas, aşa că şi-i scoase, urmărind cu privirea mişcările de pe ţărm.

Cei trei trăgeau o ambarcaţiune cu vâsle pe plajă. Numai de le-ar fi putut atrage atenţia! începu să sară în loc, strigând şi agitându-şi braţele.

Cu o nepăsare enervantă, cei trei îşi continuau drumul spre apă, fără să dea niciun semn că ar fi observat-o. Atentă, Susan privi cum lansau barca şi porneau motorul exterior. Sunetul său ascuţit pluti slab peste valuri. Susan îi reluă săriturile dând din braţe şi mai înnebunită.

Doamne, te rog, fă-i să vină spre Island Belle! *Fă-i să mă observe!* Dar, spre

deznădejdea ei, oamenii se îndreptară spre gura golfului, plutind paralel cu malul până dispărură.

Lui Susan îi veni să plângă de frustrare. Aşezându-se pe punte, se rezemă de cloason, închise ochii şi încercă să facă un efort pentru a se relaxa, ca să analizeze cu calm situaţia.

Întrebarea era: ce putea să facă?

* * *

Nick îşi şterse de pe mâini uleiul amestecat cu rugină şi porni înapoi în sus pe scară. Nu era mecanic, dar sala maşinilor părea să fie într-o stare surprinzător de bună. Nu găsise niciun semn de scurgeri, iar echipamentele, deşi ruginite, nu păreau să fie avariate. Ieşind pe punte, se uită la ceas.

Se făcea târziu. Dacă avea de gând să şi scrie în ziua aceea, ar fi fost cazul să-şi termine filmul din aparat şi să plece. Mergând încet pe punte, începu să facă fotografii înaintând spre barca pe care şi-o lăsase legată de zbatul de la babord.

* * *

Susan păşea pe scândurile aspre, căutând disperată o soluţie salvatoare. Nu putea să înoate până la ţărm. Era prea departe. Putea să-şi fâlfâie cămaşa, sperând să atragă atenţia cuiva, dar malul fiind atât de departe nu avea şanse s-o vadă nimeni.

Ei bine, Susan, acum chiar ai făcut-o de oaie.

Privind casele risipite pe plajă, porni spre copstie. Numai de-ar fi putut striga destul de tare ca să atragă atenţia cuiva! Numai dacă…

Simţurile îi intrară în alertă. Ce sunet se auzea din spatele ei?

Răsună din nou. Un pas. Susan deveni rigidă, sub imperiul vechii spaime.

Termină, Susan. Toate astea au rămas în urmă.

Cu toţi muşchii încordaţi, aşteptă, adunându-şi curajul.

— Stai aşa!

La auzul glasului masculin profund, Susan îşi pierdu complet autocontrolul. Răsucindu-se, se pomeni privind în obiectivul unui aparat de fotografiat.

Un aparat de fotografiat!

Simţi imediat certitudinea pericolului. Pradă unei panici oarbe, sări înainte şi doborî aparatul foto pe punte.

Să fugă! Trebuia să fugă.

Repezindu-se spre parapet, îşi aruncă piciorul pe deasupra şi se săltă în mâini. Două braţe puternice o prinseră, trăgând-o înapoi. Susan începu să se zbată.

— Ce naiba te-a apucat?

În glas se simţea mai mult îngrijorarea decât furia.

— Dă-mi… drumul…!

— De ce? Ca să te îneci?

Glasul bărbatului suna atât de aproape de urechea ei, încât Susan îi auzea respiraţia muncită, în timp de făcea eforturi s-o ţină în braţe.

Adunându-şi puterile, Susan mai făcu un ultim efort ca să se elibereze, dar muşchii tari ca piatra ai pieptului şi braţelor bărbatului se strânseră şi mai puternic.

Ezită, apoi, ridicând piciorul stâng, îl călcă pe vârful piciorului cu călcâiul gol. Tare. Auzi un icnet, iar strânsoarea slăbi uşor. Călcă din nou pe piciorul bărbatului.

Acesta scoase un mormăit, iar Susan se smulse din braţele lui, luând-o la fugă spre capătul punţii. Aruncând o privire peste umăr, îl văzu sărind într-un picior. Mai avea doar câţiva paşi până să se arunce în apă, începând să înoate cu furie spre mal.

Deodată, călcă pe pantofii Nike pe care şi-i aruncase din picioare.

Un junghi de durere îi străbătu glezna. Pierzându-şi echilibrul, dădu zadarnic din braţe şi căzu pe scândurile punţii.

O clipă, rămase zăcând într-o ceaţă roşie, prea buimăcită ca să se mişte. Gândurile i se învălmăşeau cu disperare. Trebuia să scape de-colo.

Trupul, însă, îi paralizase.

După un moment de tăcere spectrală, din apropierea ei se auzi un glas.

— Poţi să te mişti?

Susan închise strâns ochii, cu deznădejdea înlocuită de resemnare. Totul se

terminase. Nu mai avea scăpare. Cu toate eforturile ei, în cele din urmă o prinseseră.

Cu un geamăt scăzut, se strânse ghem. În sfârşit, cu victoria atât de aproape, renunţă la luptă.

Şi se pregăti să moară.

Capitolul 2

Nick o privi pe Susan, uitând de durerea din picior. Îşi reproşa propria prostie. Ar fi trebuit să-şi dea seama că apariţia lui neaşteptată avea s-o sperie.

Ea, însă, era mai mult decât speriată. Era îngrozită. Altfel, de ce-ar fi zăcut aşa, strânsă ghem? Ce aştepta?

Îngenunchind, îi atinse umărul. Susan tresări, apoi încercă să se îndepărteze.

— N-am să-ţi fac niciun rău.

Nick avu grijă să vorbească încet, liniştitor. Îi observă muşchii încordaţi ai spatelui. Oare îndrăznea s-o mai atingă? Prudent, îi puse mâna pe umăr şi i-l masă uşor. În sfârşit, îi simţi muşchii rigizi începând să se relaxeze.

— Te rog, hai să ne lămurim.

Un moment, Susan nu se mişcă, apoi se destinse încet şi se ridică în capul oaselor. Îl privi pe Nick cu ochi mari, atenţi şi bănuitori.

— Cine eşti?

Nick riscă un zâmbet.

— Ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare. În fond, ai venit pe proprietatea mea, probabil mi-ai distrus şi aparatul…

— Proprietatea *dumitale?*

Suspiciunea din ochii ei se preschimbă în neîncredere.

— Vasul ăsta e aici dintotdeauna. Mă jucam pe el, când eram mică.

— Pe-atunci, era al bunicului meu. Acum, îmi aparţine mie.

Nick se aşează pe călcâie.

— Apropo, n-am reţinut cum te cheamă.

Peste faţa ei trecu o umbră; îşi mută privirea.

— Şi un nume, nu-i aşa?

— Mă numesc Su… Anne, spuse ea în cele din urmă, atât de încet încât Nick abia putu s-o audă.

Brusc, se întoarse cu faţa spre el.

— Ascultă, domnule…

— Douglas. Nick Douglas.

— …Îmi pare rău pentru aparat. Îl voi da la reparat. Sau am să-ţi cumpăr unul nou.

Nick schiţă un gest nervos.

— Nu-ţi face griji pentru el.

Se ridică, întinzându-i mâna. Susan i-o ignoră.

— Şi-acum, poate-mi sopui ce făceai pe nava mea şi…

Aruncă o privire peste umăr, spre zbat.

— …cum ai ajuns aici. Nu văd nicio barcă legată pe apă.

La auzul acestei întrebări, în ochii ei se zări o lucire de spaimă. Întoarse capul. Nick îi simţi rotiţele învârtindu-se în creier.

— Desigur, dacă eşti o sirenă, multe lucruri nu s-ar explica, inclusiv îmbrăcămintea asta îngreunată de apă, adăugă el, cu un zâmbet fermecător.

Bună contribuţie, Nick. Păstrează o atmosferă destinsă.

— Haide, sus în picioare şi să vedem cât de rău te-ai lovit la gleznă.

Cu un oftat, Susan îl lăsă s-o ia de mână. Şi-o simţea mică într-a lui, mică şi delicată. Cu blândeţe, Nick o ajută să se ridice în picioare. În momentul când se lăsă cu toată greutatea pe gleznă, lui Susan îi scăpă un ţipăt.

— Cred că… mi-am… scrântit-o.

Ochii i se umplură de lacrimi, iar Nick simţi un junghi de remuşcare.

— Ei, haide. Nu-i chiar atât de grav. Vino aici, ca să-i arunc oprivire.

Şi, fără să mai aştepte, o ridică în braţe, simţind-o cum se încorda.

— Cuprinde-mă cu braţele pe după gât, ca să nu te scap, o instrui e.

Susan ezită, apoi îşi înlănţui mâinile înapoia cefei lui.

Nick o simţea uşoară în braţele lui – surprinzător de uşoară, având în vedere

faptul că-i ajungea aproape până la înălţimea nasului. Îi simţi umezeala blugilor şi a cămăşii infiltrându-se prin hainele lui.

O duse la scară, unde o aşeză pe o treaptă şi îngenunche în faţa ei.

— Ia să vedem noi ce se întâmplă aici…

Ridicându-i piciorul lovit, îi mişcă uşor glezna în articulaţie şi înălţă privirea. O văzu muşcându-şi buzele.

— Doare?

— Da…

Când îi mişcă piciorul în cealaltă direcţie, Susan tresări, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Crezi că s-o fi rupt? întrebă ea, privindu-l neliniştită.

— N-am de unde să ştiu.

Se umfla deja. Categoric, era posibil să fi suferit o fractură. Ca să-şi ascundă îngrijorarea, Nick încercă să-i zâmbească încurajator.

— Hai să nu ne facem acum griji cu asta. Mai întâi trebuie să ajungi pe mal, apoi la un medic.

Susan îşi trase piciorul, cu o expresie din nou prudentă.

— Nu vreau…

— Anne, dacă pentru barcă îţi faci griji, am s-o tractez după a mea.

Nick îi privi atent faţa.

— De fapt, unde e?

Susan ezită. Era la discreţia lui. Ce-avea să se întâmple după ce-i mărturisea că barca ei plutea în derivă, dusă de curent? Că nu mai avea nicio scăpare?

O albină adusă de vânt, cu picioarele îngreunate de polen galben. O privi, cu mintea funcţionându-i cu înverşunare. Nu avea nicio importanţă. Orice-ar fi zis, era la cheremul lui.

— Am, ăă, avut un mic accident. Mi s-a desprins canoea, spuse ea, aruncându-i o privire.

Pe chipul lui nu se citi nicio emoţie.

— Ei, atunci cred că va trebui s-o recuperăm pe drum. Aşteaptă aici, până mă

duc să-mi iau aparatul…

În zâmbetul lui se zărea o undă de reproş.

— …şi pantofii tăi.

Susan rezistă impulsului de a reacţiona faţă de căldura din atitudinea lui. Probabil că se prefăcea, ca s-o dezarmeze. S-o ia pe nepregătite. Totuşi, n-ar fi stricat să-l lase să creadă că o dusese de nas, în timp ce ea se gândea cum să scape.

— Îmi pare rău că trebuie să te deranjezi atâta pentru mine, spuse ea, neîndrăznind să-l privească. Am făcut o prostie pierzându-mi canoea, ştiu, dar…

Nick zâmbi.

— Nu mi se întâmplă în fiecare zi să găsesc o sirenă la ananghie în mijlocul strâmtorii.

Ochii lui stăruiră spre ai ei, aşteptându-i zâmbetul de răspuns.

În timp ce se îndepărta, Susan îl privi cu prudenţă. Categoric, era atrăgător. Şi avea farmec.

Dar, deşi nu făcuse nimic ameninţător, nu-şi putea permite să mai rişte.

Dacă avea încredere în cine nu trebuia, consecinţele ar fi putut să fie nu numai interesante. Puteau fi fatale.

* * *

Nu peste mult, Susan stătea cu piciorul proptit pe bordul şalupei galbene a lui Nick. În pofida obiecţiilor ei, Nick insistase să coboare cu ea în cârcă scara, şi-i bandajase glezna cu un prosop îmbibat în apă rece. Acum, cu un prosop mare de plajă pus pe umeri, îl aştepta să dezlege şalupa.

Se simţea nejutorată şi stingherită. Nick părea să fie un om de treabă, dar la fel păruse şi omul care apăruse la uşa ei după asasinarea lui Greg. Spusese că nu voia decât să-i vorbească. Până şi când plecase, fusese politicos.

Dar, a doua zi, Susan găsise doi bărbaţi aşteptând-o în apartament. O ameninţaseră cu moarte, dacă depunea mărturie împotriva lui Ed Buck. Susan încerca să-şi şteargă din minte amintirea bătăii care urmaşe.

În pofida ameninţărilor lor, *prestase* mărturia. Buck era unul dintre cei care-i eliminseră brutal soţul, cel mai bun prieten şi încă treisprezece persoane. Ca unică supravieţuitoare, nu-l putuse lăsa să scape nepedepsit.

De-atunci, viaţa ei era un coşmar continuu.

— Aşa, zâmbi Nick, aşezându-se lângă ea. Şi-acum, hai să-ţi găsim canoea.

Porni motorul şi se desprinseră încet de *Island Belle*. Nick luă un binoclu de pe bord şi se ridică în picioare, scrutând apele prin ocular.

— Uite-o! spuse el, arătând spre un mic punct care sălta pe valuri, la vreo opt sute de metri distanţă.

Îi dădu binoclul lui Susan, care se uită şi ea.

În primul moment, imaginea fu neclară, pierdută în strălucirea soarelui pe apă. Treptat, reuşi să regleze binoclul. Canoea veche plutea liniştită paralel cu malul, spre gura golfului.

— Eşti gata să mergem? întrebă Nick.

Susan dădu din cap, iar şalupa se însufleţi duduind şi începu să zboare razant peste valuri, spre barca din depărtare.

Susan se rezemă de perna moale a spătarului. Impacturile ritmice între valuri şi bordaj aveau un straniu efect liniştitor şi în pofida grijilor, tensiunea începu să i se risipească. Curând încetiniră, iar Susan fu nevoită să se ridice. Canoea plutea în faţa lor.

Nick apropie şalupa şi opri motorul. Când ajunse lângă canoe, se aplecă şi prinse barca firavă.

— O ridic la bord într-un minut.

Întinzându-se peste bord, îşi vârî mâna în apă pentru a apuca marginea canoei şi, cu un mare efort, o întoarse.

Urmărind procesul, Susan nu putu să nu observe uşurinţa cu care lucra. Dacă voia să-i fac vreun rău, nu i-ar fi putut ţine piept. Un fior de frică îi străbătu şira spinării, şi se strădui să şi-o alunge.

E doar un vecin binevoitor, Susan. N-ai de ce să te temi de el.

Cu apa şiroind de pe coca zgâriată, Nick trase canoea peste pupa şalupei, apoi

se întoarse şi-i zâmbi lui Susan, cu dinţii albi şi regulaţi contrastându-i cu pielea bronzată. Avea o expresie atât de deschisă şi prietenoasă, încât Susan se ruşină de propriile-i suspiciuni.

— Ei, n-a fost atât de greu, nu-i aşa?

După ce legă de un tachet frânghia de la prova canoei, Nick reveni la volan.

— Mergem?

Zâmbi din nou, iar grijile lui Susan se mai risipiră încă puţin. Dând din cap, se rezemă de spătar. Curând avea să fie acasă şi putea să uite de tot incidentul.

Motorul începu să duduie, iar Nick porni încet şalupa. Susan simţi cum o s-o destindeau muşchii încordaţi. Mai avea de aşteptat doar câtev minute.

Deodată, îşi dădu seama că se îndreptau în direcţia opusă casei sale.

— Locuiesc în partea cealaltă, spuse ea, încercând să-şi păstreze calmul.

— Mergem la mine, spuse Nick. Trebuie să consiţi un medic.

Brusc, teama pe care şi-o înfrânase reveni din plin. O păcălise. Totul fusese doar un şiretlic ca s-o tragă pe sfoară. Voia s-o ducă într-un loc sigur, unde-i putea face tot ce voia. Gâtlejul i se contractă de groază.

Dumnezeule, ce putea să facă? Cum să-l convingă s-o ducă acasă, unde putea să se încuie înăuntru şi să telefoneze după un ajutor? îşi aminti de arma lui Greg, ascunsă în debaraua din dormitor. La nevoie, avea s-o folosească.

— Domnule Douglas, vreau să mă duc acasă. Acum.

Deşi vorbea pe tonul ei cel mai autoritar, îşi auzi şovăiala din voce.

— Anne, nu vreau decât să mă asigur că vei primi tot ajutorul de care ai nevoie. Te voi duce cu maşina mea.

Vorbea pe un ton foarte răbdător şi convingător.

Susan trase adânc aer în piept.

— Nu.

Nick îi aruncă o privire.

— Eşti sigură?

— Sunt absolut sigură.

Îl privi atentă. Pe chipul lui nu se citea nicio expresie.

— Locuiesc în celălalt capăt al insulei. Te rog să mă duci acolo.

Fără o vorbă, Nick coti spre casa ei. Susan îi aruncă o privire pe furiş, dar chipul lui nu-i spunea nimic.

Peste câteva minute, de sub prova şalupei se auzi un scrâşnet de pietriş, când Nick opri şalupa lângă mal. Sări în apa adâncă până l genunchi şi trase şalipa pe pietriş.

Un paravan de buşteni despărţea panta prelungă din faţa casei de plajă. După plecarea lui Susan, fluxul redusese mult distanţa dintre marginea apei şi paravan.

— Aşteptă să duc canoea, apoi vin să te ajut, spuse Nick.

Căldura prietenoasă dinainte dispăruse din glasul şi atitudinea lui.

Susan îl privi cum îi împingea canoea spre plajă. Iniţial, îl găsise arătos, cu părul blond, albit de soare, şi ochii verzi. Acum, însă, nu ştia ce să mai zică. Nick avea o anumită duritate, pe care înainte nu i-o observase. Şi era sigură că stilul lui taciturn ascundea anumite planuri.

Ei bine, n-avea să-i folosească la nimic, îşi spuse ea, înghiţindu-şi nervozitatea.

Nick mergea în susul plajei, cu canoea pe umăr. Ajungând la paravan, o lăsă jos, apoi sări pe pasarela de scânduri şi o trase după el.

Susan se ridică în picioare, apropiindu-se cu grijă de marginea şalupei, de unde Nick o putea ajuta mai uşor să coboare. Când acesta se întoarse, îl aştepta aşezată pe margine.

Nick veni prin apă până lângă ea, unde se opri, privind-o cu seriozitate.

— Anne, aş vrea să accepţi să vii la mine. Am să te duc la doctor şi, când termini, te voi aduce înapoi aici. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

Susan ar fi vrut să-l poată crede, dar ştia că nu putea să rişte.

— Îţi mulţumesc, domnule Douglas, însă îmi pot purta de grijă şi singură.

Nick ezită un moment.

— Aş prefera să-mi spui Nick.

Susan zâmbi forţat.

— Bine… Nick. Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar nu e nevoie. Serios.

— Cum vrei…

Ridicând din umeri, Nick se întoarse în loc.

— Şi-acum, hai, uşurel. Agaţă-te în cârca mea şi încearcă să nu mă sugrumi.

Susan îi cuprinse umerii şi se lăsă în jos de pe marginea şalupei. Nick se îndreptă, luând o poziţie mai sigură, şi porni spre plajă.

În alte împrejurări, Susan ar fi avut un sentiment de siguranţă. Acum, conştientă de forţa lui, simţi un nou fior de teamă. Ar fi fost neputincioasă împotriva lui.

— Încotro? întrebă el, când se apropiară de casă.

În gâtul lui Susan începu să pulseze o venă.

— Prin spate.

Ajunseră la veranda din dos, iar Nick o depuse pe treapta de sus şi întinse o mână.

— Cheia?

O izbi un val de panică. Nu-l putea lăsa să descuie uşa.

— Deschide eu, răspunse Susan, vârându-şi mâna în buzunrul unde avea cheia.

Buzunarul era gol.

O pleoapă începu să i se zbată nervos. Căută şi în celălalt buzunar. Nimic. Aruncându-i lui Nick un zâmbet nervos, încercă în buzunarele de la spate. Şi acelea erau goale.

Nick o privea cu curiozitate politicoasă.

— Ai vreo problemă?

— Nu… nu. Am uitat doar în care buzunar am pus-o, răspunse repede Susan.

Uşurel, Susan. Fii calmă.

O, Doamne, unde era?

Disperată, se căută iar prin toate buzunarele, scoţându-le şi căptuşeala ca să se asigure. Dar degeaba.

Cheia dispăruse.

Ce putea să facă? Încercă înnebunită să gândească.

La sosirea din San Francisco, principala ei prioritate fusese aceea de a angaja un lăcătuş şi un tâmplar pentru a-i instala broşte imposibil de forţat la uşi şi panouri

de plexiglas încasabil la ferestre. Altfel decât atacând clădirea cu o drujbă, n-avea cum să intre.

Parcă anume pentru a complica şi mai mult situaţia, glezna începea s-o doară. Şi o împiedica să gândească.

— Ţi-ai pierdut cheia, mm?

Compasiunea din glasul lui Nick nu făcu decât să-i intensifice tumultul sufletesc.

— Am… ăă, cred că mi-a căzut când mi s-a răsturnat canoea.

Nu îndrăzni să-l privească.

— Mhm… Şi nu ai alta de rezervă, ascunsă pe undeva?

Susan clătină din cap.

— Nu poţi telefona nimănui?

Nick ezită un moment.

— N-ai un soţ, sau…?

— Nu, nu. Locuiesc singură aici.

Imediat ce vorbi, Susan îşi dădu seama ce făcuse. Dumnezeule mare, cum ştia cât era de vulnerabilă! Simţi că pălea.

— Ei, atunci cred că n-avem încotro. Trebuie să mă suporţi!

Glasul îi era prietenos, deloc ameninţător. Susan îi privi chipul, iar Nick îi zâmbi încurajator.

Ştia, însă, că nu trebuia să se ia după aparenţe. Indivizii aceia din San Francisco erau destul de deştepţi ca să nu trimită un om cu mutră de bandit. Dacă voiau s-o lichideze, ar fi ales un ucigaş care să arate exact aşa: plăcut, simpatic şi prezentabil.

Ţine-ţi firea, Susan. Nu-l lăsa să observe că ţi-e frică.

Încercă să afişeze un zâmbet încrezător, dar simţi că-i ezita pe buze.

Nick o privi serios.

— Acum mă laşi să te duc la mine? întrebă el cu blândeţe.

Susan ezită mult timp, cu inima bătându-i agitată. Era prinsă ca într-o cursă.

— Cred că nu am de ales, spuse ea într-un târziu.

Nick zâmbi.

Înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, Susan se pomeni luată în braţe şi dusă înapoi spre şalupă.

Prefera să nu se gândească la ceea ce-o aştepta. Nu i-ar fi folosit la nimic. Nick era stăpân pe situaţie.

Dar avea să rămână în alertă şi, cu prima ocazie, era hotărâtă să fugă.

* * *

Susan îl studia pe Nick, cu mintea în plin tumult. Cu părul auriu răvăşit de vânt, arăta aspru şi chipeş. Deşi purta ochelari de soare, când întorcea capul spre ea, îi vedea ridurile de la colţul ochiului.

Şalupa încetini, iar Susan se îndreptă de spate, atentă la toate nuanţele expresiei lui, la fiecare detaliu din împrejurimi. Se apropiau de un dig lung, care se întindea pe apă cam până la şaptezeci de metri. Un Hobie Cât, cu vela strânsă, era legat la un capăt al digului. Nick cârmi şalupa spre un loc liber al debarcaderului.

La capătul digului, Susan văzu o cărare dispărând printre copacii deşi de pe malul abrupt. Lungindu-şi gâtul, privi în sus, peste copaci. Acolo, cu turlele abia vizibile deasupra coroanelor, se înălţa spectrul copilăriei ei – castelul Domburg.

Un moment, nu-şi mai putu trage respiraţia. Apoi o cuprinse groaza. Castelul avea un trecut înspăimântător, cu crime oribile şi bântuiri de fantome. Sven Domburg, un magnat al cherestelei putred de bogat, îl construise pentru soţia lui la jumătatea secolului al XVIII-lea.

În 1872, soţia lui fusese găsită moartă – sugrumată. Sven fusese descoperit peste câteva zile, rătăcind prin pădure şi îndrugând cuvinte fără şir. Mai târziu, în castel se mutase fiul său, Lars, cusioţia. Avseseră mai mulţi copii. Toţi muriseră prematuri, în condiţii tragice, mai puţin unul singur.

Susan se întoarse spre Nick. Acesta îngenunchease pe pontonul plutitor de lângă dig, legând şalupa.

— Doar nu ne ducem *acolo*, sus, nu?

Nick ridică privirea spre ea, cu buzele arcuite într-un uşor zâmbet.

— Acolo locuiesc. Ai vreo obiecţie?

Susan simţi că i se scurgea sângele din faţă. Ce-ar fi putut să spună?

Nick se ridică.

— Crezi că poţi ajunge aici, ca să te ajut să ieşi din barcă?

Susan zări pe chipul lui o undă de nerăbdare. Putea să-l refuze? Dacă ar fi insistat s-o ducă înapoi acasă şi s-o lase acolo, cu sau fără cheie?

Nick oftă.

— Ascultă, Anne. N-avem timp de prostii.

Se uită la ceas.

— E trecut de două, şi dacă vrem să ajungem la clinică înainte de a se închide, trebuie să ne grăbim.

— Nick, nu vreau să…

— Of, la dracu'!

Sărind în şalupă, Nick se opri lângă Susan şi se aplecă.

— Dacă te dai doar puţin mai încolo, ca să-mi pot vârî braţele pe sub tine…

Susan se retrase, cu un fior de teamă zbârlindu-i firele de păr de la ceafă. Disperată, se uită în jur, după o cale de scăpare, dar nu văzu decât digul prelung care se întindea până la mal şi întinderea albastră de apă scânteietoare. Era imobilizată. Nu mai putea face nimic.

Încet, se ridică şi, rezemându-se de spătarul scaunului, porni spre pontin.

Nick venea în spatele ei, ţinând-o de cot, în timp ce şalupa se clătina. Când Susan ajunse la parapet, Nick păşi pe ponton şi-i întinse mâna.

— Haide. Să nu mai pierdem timpul.

Vorbea repezit şi autoritar. Cu inima bătându-i puternic, Susan îl lăsă s-o ajute. Înainte de a apuca să protesteze, Nick o ridică în braţe şi porni pe dig.

Spre castelul Domburg.

Şi soarta care o aştepta între zidurile acestuia.

Capitolul 3

De aproape, castelul arăta mohorât şi grotesc. Parcă ar fi ieşit dintr-un thriller gotic, cu turlele, turnuleţele şi garguii lui bizari. Zugrăveala era coşcovită şi lăsată de izbelişte, iar rugii mari de mure ajungeau până aproape de uşa din faţă. Susan se înfioră, amintindu-şi poveştile pe care le auzise şuşotite în copilărie.

Cărarea de pe plajă fusese abruptă. Ducând-o în braţe, Nick se oprise de câteva ori ca să-şi tragă respiraţia. Acum, însă, când ajunseseră la castel, porni pe scara impunătoare de marmură, fără cea mai mică ezitare. În capăt, o imensă uşă dublă din lemn de stejar sculptat tăia drumul, ca poarta unei fortăreţe medievale.

Pe Susan o cuprinse un sentiment rău-prevestitor. Nu-l putea lăsa s-o ducă acolo. După ce uşile acelea se închideau în urma ei, nu-i mai rămânea nicio scăpare.

— Lasă-mă jos, Nick, spuse ea tăios.

Nick se opri, privind-o nedumerit.

— Aici?

— Da.

Spre uimirea ei, se aplecă imediat înainte şi o depuse pe treapta de sus.

— Acum e mai bine?

Susan dădu din cap, cu gândurile învălmăşite. Muşchii care i se încordaseră, aşteptându-se la împotrivirea lui, se destinseră din nou.

— Sigur nu vrei un rând de haine uscate? întrebă el, cu o părere de zâmbet plutindu-i pe buze.

Deşi părea prietenos, Susan îi observă răceala din ochii verzi. Era un şiretlic ca să-i câştige încrederea. Îşi mută repede privirea. Simţea puterea emanând din el, dominând-o. Era un om obişnuit să ordone şi să fie ascultat.

Dar nu şi de astă dată. Hainele ei erau umede, dar n-o mai incomodau atât de mult.

— Merg şi astea foarte bine.

Se aştepta la o obiecţie – dar, în schimb, Nick o privi aproape ironic.

— Cum doreşti.

Trecu pe lângă ea, apoi se opri, privind clădirea şi vegetaţia deasă din jur.

— Te intimidează monstruozitatea mea victoriană, hmm?

— A, nu, se grăbi Susan să răspundă, încercând apoi un zâmbet. Prefer numai să rămân afară.

În minte începuse deja să i se contureze un plan. Dacă găsea undeva un băţ în care să se rezeme, putea să ajungă la şosea, iar de-acolo…

— Mă rog, dacă ai de gând s-o iei la picior cât timp sunt eu înăuntru, ai de făcut un drum foarte lung. Aleea are aproape o milă…

Mica flacără de speranţă a lui Susan începu să pălească.

— …şi-n plus, am să vin într-un minut.

Nick îi adresă un zâmbet fermecător şi se întoarse să traverseze cu pas sprinten veranda lată. Peste câteva secunde, Susan auzi scârţâitul uşii uriaşe deschizându-se, apoi închizându-se încet la loc.

Oftă prelung. În sfârşit, era singură. Dar, în loc de a se simţi uşurată, aşa cum se aşteptase, liniştea pădurii din jur o învăluia ca o mantie sufocantă.

Dincolo de rugii de mure, se vedea un zid impenetrabil de pini şi cedri bătrâni, atât de înalţi încât cerul aproape că nu se vedea. Domnea o întunecime umedă, care-i făcea carnea să se încreţească pe trup. Totul împrejur era sinistru.

Doamne, Susan, acum în ce te-ai mai băgat? Dacă la San Francisco situaţia fusese încurcată, acum era incomparabil mai proastă. Acolo, Judith Burroughs, procuroarea care instrumentase cazul, ţinuse legătura cu ea. Avusese în jur oameni care o cunoşteau şi i-ar fi observat lipsa, dacă dispărea. Aici era complet singură.

Şi la discreţia lui Nick.

Inima începu să-i bată cu putere. Ce plănuia să-i facă? S-o dea pe mâna bandiţilor? S-o elimine el însuşi?

Doamne Sfinte, tocmai acum, când crezuse că scăpase, coşmarul începea din nou?

Auzi în spatele ei zgomotul clanţei, urmat de un scârţâit prelung, când uşa se deschise.

Spre surprinderea lui Susan, ieşi o femeie tânără şi atrăgătoare. Purta o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou pe care scria: DACĂ MAMA NU-I FERICITĂ,

NIMENEA NU-I FERICIT.

Cu zâmbetul pe buze, femeia traversă veranda. Şchiopăta pronunţat, iar Susan observă că-şi ţinea braţul stâng pe lângă trup, ca şi cum nu l-ar fi putut folosi prea bine.

— Anne, eu sunt Carlie, se prezentă ea, întinzându-i mâna dreaptă.

Susan se pomeni întinzându-i-o la rândul ei.

Cine era femeia aceea?

Carlie îi strânse ferm mâna.

— Nick a zis că vine şi el în câteva minute. Ar prefera să-l aştepţi înăuntru.

Se opri, privind glezna înfăşurată în prosop a lui Susan.

— Mi-a spus să-ţi pun gheaţă pe gleznă şi un bandaj elastic.

— Mă simt foarte bine. Zău aşa, insistă Susan.

Trebuie că-i soţia lui Nick.

— Ei, dacă poţi să păşeşti cu binişorul, am să te ajut, propuse Carlie, trecând cu fermitate prietenoasă peste obiecţiile lui Susan.

Înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, Susan se pomeni ridicată în picioare, cu un braţ petrecut peste umărul lui Carlie.

— Ia-o uşurel, o sfătui tânăra, şi reazemă-te de mine.

Şi, cu o persistenţă blândă, o conduse pe Susan spre uşa deschisă.

În pofida handicapului, avea mişcări sigure. Din mers, continuă să converseze.

— Nick mi-a spus că te-a speriat castelul, râse ea. Te înţeleg. Prima dată când am venit aici, şi mie mi-a fost o frică de moarte. Dar nu e decât un castel vechi şi inofensiv.

Ajunseră în pragul uşii.

— Cu grijă, acum. Vezi să nu te-mpiedici.

Susan îi simţi braţul strângând-o de talie, în timp ce intrau. Se îndepărtă puţin.

— Carlie, n-a putea aduce aici gheaţa aia? Crede-mă, aş prefera să…

De undeva din lungul culoarului se auzi plânsetul unui copil mic. Carlie se crispă.

— Vai de mine! Alexander mi-a şi simţit lipsa!

— Nick are un copil? întrebă Susan uimită.

Râsul lui Carlie răsună prin antreul ca o cavernă.

— A, nu. E al meu şi al lui Steve. Îl ajutăm pe Nick la renovare.

Grăbiră pasul.

— Mămica vine acum, Alexander!

În timp ce înaintau, Susan se uită curioasă în jur. Holul de la intrare era pardosit cu marmură albă lustruită. Un cobor persan gros, în nuanţe intense de bordo, albastru şi crem, acoperea mijlocul încăperii.

În partea opusă, o scară lată de stejar ducea la un balcon şi, printre colonetele complicate ale balustradei, Susan văzu mai multe uşi. Un candelabru de cristal sclipitor domina totul, suspendat sub tavanul boltit. Braţele sale nu aveau în capete becuri, ci lumânări.

— Grozavă casă, nu-i aşa? comentă Carlie, observând interesul lui Susan.

O conduse pe un culoar larg, spre o uşă deschisă. Plânsetul copilului se auzea acum mai tare.

— Am venit, iubitule! strigă Carlie, grăbindu-se.

Intrară într-o cameră mare şi confortabilă.

— Vezi? Mămica-i aici.

Plânsetele se transformară imediat în gângureli de încântare. Susan văzu un copil cam de un an, într-un ţarc de plasă, ţinându-se de balustradă. Podelele din jur era pline de jucării, iar chipul băieţelului era învăluit în zâmbete.

— Mă-ma-ma-ma-mă! turui el, întinzând braţele spre Carlie.

— Un minut, puştiulache, răspunse Carlie, ajutând-o pe Susan să ajungă la o canapea cu spătar curbat.

Susan se aşeză recunoscătoare. Glezna începuse s-o doară îngrozitor, iar piciorul celălalt îi tremura de oboseală. Privi în jur, simţind mirosul de lemn recent tăiat cu fierăstrăul şi vopsea proaspătă. Un bar pentru micul dejun despărţea camera spaţioasă de bucătăria mare, de modă veche, unde luceau vase de alamă şi cupru lustruite.

Un şemineu masiv de piatră domina un perete. De o parte şi de alta, pe etajere

înalte până-n tavan, erau puse cărţi, jocuri şi vase de ceramică. Alte vase stăteau pe consola masivă, alături de mai multe păsări sculptate fin din lemn de tec şi nuc.

— Nick sculptează păsările, o smulse pe Susan din gânduri vocea lui Carlie.

Ridicându-l pe Alexander din ţarc, îl puse pe podea, printre jucării. Cu un strigăt de bucurie, copilul se repezi la un ursuleţ uriaş şi începu să-i roadă urechea.

— Dunt foarte frumoase.

Susan avea impresia că simţea sub degete suprafaţa lemnului lustruit.

— Tot el face şi oalele?

— Cerule, nu! N-ar avea timp şi pentru ele, râse Carlie. Să fi văzut casa asta acum şase luni, când a început să lucreze. De-atunci n-a mai avut timp aproape nici măcar să doarmă.

Redevenind serioasă, îşi îndreptă atenţia spre glezna lui Susan.

— Ia să aruncăm noi o privire…

Îngenunche şi ridică piciorul lui Susan pe genunchi, desfăşurând prosopul umed, cu mişcări surprinzător de îndemânatice pentru braţul ei infirm. În ciuda îngrijirilor lui Nick, carnea era umflată.

— Mhmmm… Îmi dau seama deceera îngrijorat.

Cu grijă, îi rezemă piciorul pe bocaportul care servea drept măsuţă de cafea.

— Stai cu ochii pe Alexander, bine? Vin imediat.

Şi, înainte ca Susan să răspundă, ieşi grăbită.

Susan aruncă o privire spre copil, care încerca să desfacă un şirag de mărgele din plastic.

Totul în jur exprima inocenţă. Carlie părea să fie o mamă iubitoare şi devotată. Cu siguranţă, n-ar fi stat acolo dacă Nick ar fi fost implicat în ceva ilegal, nu?

Acest lucru o făcu pe Susan să cadă pe gânduri. Oare se putea să se fi înşelat în privinţa lui Nick?

— Ei, din câte văd, Carlie a fost mai convingătoare decât mine.

Privirea lui Susan se întoarse spre uşă.

— Te-a oblojit?

Nick intră în cameră, cu un zâmbet mulţumit pe faţă. La auzul glasului său,

Alexander chirăi ascuţit.

Aruncând jos mărgelele, se avântă în patru labe spre Nick.

— A, nu, nici să nu te gândeşti! râse Nick, ferindu-se de mânuţele care dădeau să-l apuce de picioare.

Aplecându-se, luă copilul şi-l puse la loc în ţarc, aruncându-i alături câteva jucării de pe jos.

— Văd că l-ai cunoscut pe ăsta micu, spuse el, întorcându-se spre Susan.

— Am…

— Nick, aici erai!

Carlie intră pe uşă, şchiopătând.

— A trebuit să caut bandajele elastice, se scuză ea, lăsând două suluri strânse pe masă, lângă piciorul lui Susan. Merg să aduc gheaţa.

Nick se aşeză pe canapea, lângă Susan.

— Dă-te mai încolo şi pune-ţi piciorul pe genunchii mei, o instrui el.

Susan ezită. O clipă, privirile li se întâlniră. Expresia tăioasă pe care o observase înainte în ochii lui dispăruse. Părea prietenos şi inofensiv.

— Ei? întrebă el, întinzând mâna.

Încet, Susan se întoarse, lăsând-o să-i ridice piciorul pe genunchi.

Nick îi palpă uşor glezna, observând că se decolora tot mai tare. În pofida eforturilor lui, continua să se umfle. Trebuia s-o ducă la un medic.

— Aduci odată gheaţa aia, Carlie?

— Vine!

Nick simţi ochii lui Susan privindu-l în timp ce-i împacheta glezna în pungi de plastic cu gheaţă pisată. Legă larg în jur bandajele elastice.

— Gata. Asta ar trebui să ţină până ajungem la clinică.

Zâmbi, sperând să-i alunge îngrijorarea de pe faţă.

Spre surprinderea lui, Susan zâmbi şi ea. Această expresie îi transforma trăsăturile, ştergându-i ridurile crispate de nelinişte din jurul ochilor şi al buzelor. Lui Nick îi tresări inima în piept.

Pentru prima oară de când se întâlniseră pe *Island Belle*, simţi că teama

începea să-i treacă. Desigur, privirea din acei ochi mari şi violeţi nu exprima tocmai încredere, dar nu mai era îngrozită.

Îl cuprinse un sentiment ridicol de plăcere. La naiba, o putea chiar convinge să-l placă, dacă se străduia.

Imediat, îşi alungă gândul.

Las-o baltă, Nick. După cum se poartă, n-ai nicio pansă cu ea. Du-o la doctor, şi de-acolo, acasă. Punct.

Străduindu-se să-şi alunge atracţia pe care o simţea, Nick îi coborî piciorul.

— Mai bine să mergem, propuse el.

Şi, fără a-i lăsa timp să obiecteze, o luă în braţe şi porni spre uşă.

* * *

Susan ieşi din cabinetul medical al clinicii de pe insulă şchioptând, rezemată în nişte cârje de împrumut. Spre uşuarea ei, radiografia nu relevase nicio fractură, doar o luxaţie. Iar acum, cu piciorul înfăşurat din nou strâns în bandajele elastice ale lui Nick, putea să se deplaseze din nou. Acest lucru plasa situaţia într-o nouă perspectivă.

În sala de aşteptare, Nick se ridică la vederea ei, îngrijorat.

— M-am uitat în cartea de telefon şi n-am găsit niciun lăcătuş, pe toată insula. Se pare că va trebui să chemi unul de la Seasttle.

Îi aruncă o privire.

— S-ar putea să găseşti unul dispus să vină în seara asta, dar te va costa o avere. Dacă n-ai unde sta…

— Nu!

Cuvântul izbucni de pe buzele lui Susan cu o vehemenţă care o surprinse chiar şi pe ea însăşi.

Deşi Nick şi castelul lui nu mai păreau atât de înspăimântători, nici nu se putea pune problema să stea acolo. Nick o nedumerea şi o irita. Cu cât scăpa mai repede de el, cu atât mai bine.

Darcum să intre în casă? Porni şontâc-şontâc spre maşină, scobindu-şi creierii.

Deodată, soluţia îi veni în minte cu o simplitate de-a dreptul jenantă.

Peter Holt, avocatul care încheiase tranzacţia pentru casa ei, cu doar câteva zile în urmă. Susan îi trimisese o cheie de rezervă.

Se opri, venindu-i să râdă de uşurare.

— Nick, ştiu unde pot găsi o cheie.

Nick se răsuci spre ea, surprins.

— Serios?

Susan dădu din cap, neputându-şi stăpâni un zâmbet satisfăcut.

— Avocatul meu, Peter Holt, are una.

Nick avu senzaţia că primise un punctu în stomac. Bătrânul fusese avocatul bunicului său. Ştia totul despre Nick – scrisul lui, problema lui Carlie… În starea de spirit instabilă a lui Anne, un cuvânt scăpat fără voie de Peter ar fi putut dezlănţui un adevărat haos.

Susan îl aştepta să răspundă, să spună ceva. Nick trase adânc aer în piept.

— Îl cunosc pe Peter. A rezolvat problemele proprietăţii bunicului meu.

Încercă să zâmbească.

— Te duc la cabinetul lui.

* * *

În timpul scurtului drum cu maşina, Nick încercă să plănuiască o strategie. Poate că reuşea să rămână în maşină şi s-o lase să intre simgură.

Nu, cu siguranţă, Anne i-ar fi spus bătrânului cu cine venise. Iar Peter risca să dezvăluie, involuntar, tocmai lucrurile pe care Nick nu voia ca Anne să le afle.

Era mai bine să intre împreună cu ea, ca să-i urmărească reacţiiole şi să devieze discuţia, dacă se abătea pe o cale periculoasă.

Când sosiră, bătrânul avocat tocmai îşi încuia uşa din faţă. Se întoarse spre ei în timp ce coborau din maşină.

— Anne, Nick…! Ce surpriză plăcută!

Porni încet spre ei, rezemându-se într-un baston gros din lemn de stejar. Când Nick îi dădu lui Susan cârjele, expresia lui Peter deveni gravă.

— Draga mea, ce ţi s-a întâmplat?

Susan îl privi pe Nick înainte de a răspunde.

— Nimic serios, domnule Holt, spuse ea grăbită. Numai că… ăă… am suferit un mic accident. Nu mi-am rupt nimic.

— Ei, ei…!

Nick îşi dădu seama că pe bătrânul avocat nu-l satisfăcea răspunsul ei.

— E o poveste lungă, Peter, iar Anne are nevoie…

— Aţi primit cheia de la casă pe care v-am trimis-o prin poştă? interveni Susan. Ar fi trebuit să ajungă cam acum două sau trei zile.

Peter zâmbi.

— Desigur, draga mea. Am pus-o în sertarul biroului. Ai nevoie de ea?

Cu o expresie jenată, Susan îi ocoli privirea iscoditoare.

— Am… ăă… pierdut-o pe cealaltă, iar dublura a rămas în casa încuiată.

Spre uşurarea lui Nick, avocatul nu mai continuă. În timp ce descuia uşa, conversa binevoitor:

— Cred că întâmplător am şi una de-ale tale, Nick.

Cu mişcări încete şi calculate, deschise uşa şi intră, începând să aprindă luminile.

— Cât mă bucur să vă văd împreună!

— Mda, mă rog, ne-am cunoscut întâmplător.

Nick îşi ţinu respiraţia, privind-o pe Susan. Stătea cu fălcile strânse, dar nu spunea nimic.

Peter Holt merse şchiopătând până la biroul lui, unde deschise un sertar.

— Şi-acum, ia să vedem…

Scoase un plic mare de manila şi răsturnă pe birou câteva chei. Cu mâini tremurătoare, începu să caute printre ele.

— Aici e una pentru Bittenberger, şi una pentru Jacobsen… mormăi el… şi pentru Kittelston…

Ridică privirea.

— Îi ştiţi pe Kittelsoni? Thomas a ieşit la pescuit în iarna trecută şi nu s-a mai întors.

Clătină din cap.

— Trist, foarte trist…

Ţistuind din limbă, continuă să cotrobăiască printre chei, cu o încetineală chinuitoare.

Nick şi Susan îl priveau fără să comenteze.

În sfârşit, bătrânul scoase un croncănit triumfător.

— A, uite-o!

Ridică cheia şi i-o oferi lui Susan cu o mică plecăciune:

— Poftim, draga mea.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Holt.

Nick îi văzu uşurarea de pe faţă, în timp ce vâra cheia în buzunar.

Avocatul începu să pună cheile la loc în plic, mişcându-se la fel de încet.

În sfârşit, încuie sertarul şi-şi luă bastonul. O ameninţă pe Susan cudegetul:

— Şi-acum, domnişoară, ai grijă şi mai fă un duplicat, pe care să mi-l aduci mie. Dacă rămâi iar încuiată afară din casă, n-am să te pot ajuta fără cheie.

Susan făcu o mutră spăşită.

— Nu-mi mai amintiţi, domnule Holt. Am să vă aduc una imediat ce pot conduce din nou maşina.

Ajunseră la uşa din faţă, iar Nick începu să respire mai uşor. Peter Holt o închise în urma lor, apoi se întoarse, cu cheia în mână.

— Nu, mă aşteptaţi, dragii mei. Ştiu că voi, tinerii, le aveţi pe ale voastre…

Nick porni înaintea lui Susan, pentru a deschide portiera. Îi ţinu cârjele în timp ce intra în maşină, apoi le puse pe bancheta din spate.

Peter se apropie agale, vârându-şi cheile în buzunar.

— Nu-s sigur cum aţi reuşit să vă întâlniţi, dar asta mă scuteşte de multă osteneală.

Şi îi întinse mâna lui Nick.

Cu o privire scurtă spre Susan, Nick i-o strânse.

— Îţi mulţumesc, Peter. Îmi pare rău că a trebuit să te deranjăm…

Avocatul făcu un gest nepăsător.

— Nicio problemă, băiatul meu. Sunt încântat să văd că ai cunoscut-o pe Anne. La urma urmei, ai venit de la San Francisco atât de recent, iar ea e nouă pe insulă… Cred că aveţi foarte multe în comun.

Capitolul 4

San Francisco! Acest nume o izbi pe Susan ca un torent de apă rece. Toată încrederea şubredă care i se formase de când îl întâlnise pe Nick dispăru. În timp ce Nick se urca şi el în maşină, se ghemui în colţul fotoliului. Nick flier o melodie printre dinţi, părând de-a dreptul ţanţoş.

— Deci, eşti nouă pe insulă spuse el, aruncându-i o privire. De unde vii?

Glasul nu-i era ameninţător, doar curios.

Susan îl privea lung, în timp ce mintea-i funcţiona cu înverşunre. Oare se prefăcea, sau era într-adevăr atât de nevinovat pe cât părea?

Se apropiară de un semafor, iar Nick întoarse capul spre ea.

— Sunt prea curios?

Susan îşi dădu seama că nu-i răspunsese.

— A… ăă… nu… Am predat decoraţiunile interiore, la… ăă… Phoenix.

Numai de-ar fi putut să fie sigură. Până acum, Nick nu făcuse niciun lucru suspect. Carlie nu părea să aibă nicio reţinere faţă de el. Şi nici Peter Holt.

— Ce te-a adus pe insulă?

Susan ezită, cu gâtul comprimat de nervozitate. Ce să-i spună? Amintirile înspăimânătoare îi apăsau conştiinţa. Şi le alungă cu forţa.

— Am avut… un accident. Şi am venit aici ca să mă refac.

Spre uşurarea ei, Nick nu mai continuă. Cu coada ochiului, însă, Susan îi observă privirea întrebătoare.

— Şi eu predat, spuse el. Engleza. La San Francisco State University.

Când Susan nu-i răspunse, continuă să vorbească:

— Bunicul meu a murit anul trecut. M-am hotărât să renovez castelul…

Ezită.

— …şi să mai lucrez şi la alte proiecte.

Simţurile lui Susan intrară în alertă. *Ce alte proiecte?*

Nu îndrăzni să-l întrebe. Cu cât ştia mai puţin, cu atât era mai în siguranţă.

Se apropiau de intersecţie, iar Susan începu să se relaxeze. Dacă Nick avea motive ascunse, se părea să nu plăcuia să acţioneze imediat. Avea timp să ia măsuri de protecţie.

Maşina încetini.

— Şi-acum, spune-mi care drum duce la casa ta, îi ceru el.

— Al treilea, imediat după cutiile poştale.

În clipa când ajungea în casă, Susan avea de gând să încuie uşile şi să tragă toate jaluzelele. Aşa trăise şi la San Francisco – în coconul ei întunecat, unde nimeni nu putea s-o găsească.

Acest gând îi aduse un val de disperare.

Insula păruse atât de promiţătoare, îi făgăduise atâta libertate… Acum, însă, toate astea se terminaseră. Indiferent dacă Nick era unul dintre *ei* sau nu, siguranţa era numai o iluzie. Nu-şi mai putea închipui contrariul.

Pe fereastră, Susan văzu lumina soarelui infiltrându-se printre copacii înalţi de pe marginea drumului. Aproape ajunseseră.

Nick opri maşina.

Susan oftă. La capătul aleii o aştepta casa ei – locuinţa caldă şi prietenosă la care ţinea atât de mult. Păruse un liman sigur. Un loc unde putea în sfârşit să-şi alunge spaimele şi să trăiască în linişte.

Dr, în adâncul inimii, ştia că nicăieri nu exista un asemenea loc. Oriunde-ar fugit, teama ar fi urmărit-o, pas cu pas, ţinându-i tovărăşie tot timpul.

Şi întotdeauna avea să se simtă prizonieră, la fel ca Ed Buck, în celula lui de la San Quentin.

Numai că închisoarea ei nu avea gratii.

* * *

Două ore mai târziu, Nick stătea aşezat la computer, privind ecranul. Până la termenul de predare mai erau doar trei săptămâni, iar el nu scrisese decât jumătate din carte.

Se chinuia cu scena aceea de când se aşezase, şi tot nu-i reuşea. Imaginea Annei i se învolbura prin minte cu o persistanţă iritantă.

Îl îngrijora, stând singură în fortăreaţa aceea a ei. Expresia ei hăituită, nervozitatea ei – îi amintea de felul cum se purtase Carlie atâtea luni.

Amintire transformării lui Carlie, dintr-o studentă sclipitoare şi extrovertită într-o fantomă zdrobită şi temătoare continua să-i îngheţe sângele în vene.

Oare şi Anne trecea prin acelaşi lucru? O rănise cineva? îşi înfruntă imboldul de a închide computerul, pornind grăbit spre casa ei. Numai ca să se asigure că totul era în regulă.

N-ai fi binevenit, Nick. Ai văzut cât de nerăbdătoare era să scape de tine. Aproape că-i trântise uşa în faţă, când Nick se oferise s-o conducă până în casă.

Nu, dăduse clar de înţeles că nu voia să-l mai vadă. Dacă se ducea acum peste ea, nimeni n-ar fi avut de câştigat.

Clărinând din cap, Nick se apucă din nou de treabă.

Peste un sfert de oră, renunţă.

* * *

După plecarea lui Nick, Susan închise uşa şi se rezemă de ea, cu inima bătându-i în piept şi genunchii tremurători. Toate temerile şi incertitudinile din ultimele câteva ore o năpădiră, lăsând-o neputincioasă şi secătuită de puteri.

Treptat, tremurul 1i trecu, şi se putu desprinde de uşă. Încuind-o şi blocând-o cu grijă, şontâcăi încet până în bucătărie. Îşi rezemă cârjele de perete şi se aşeză pe un scaun de lângă masă, închizând ochii.

Ce să facă acum?

Primul ei impuls era să-şi împacheteze lucrurile şi să fugă. Dar, cu luxaţia ei, aşa ceva era imposibil – dacă ar fi avut vreun sens…

Nu. În momentul de faţă, trebuia să afle mai multe despre Nick Douglas.

Ideea o şocă total. Când fugise din San Francisco, jurase să nu dezvăluie *nimănui* locul unde se afla. Dispăruse pur şi simplu. După primul val de îngrijorare, aveau să renunţe s-o mai caute, inclusiv gorilele lui Ed Buck.

Până azi, crezuse că reuşise.

Dar cum rămânea cu Nick? Cine era şi ce urmărea? Dacă voia să afle ceva, trebuia să rupă tăcerea.

Acest gând făcea s-o ia cu leşin de groază. Şi-ar fi putut înfrunta temerile pe care crezuse că le lăsase în urmă? Dacă-şi închidea mintea şi le ignora, avea să-şi poată regăsi liniştea de care se bucurase pentru un scurt răstimp?

Nu fi proastă. Nici nu le-ai lăsat în urmă. Chiar azi ai aflat. Trebuie să descoperi cu cine ai de-a face. Să iei unele hotărâri.

O, Doamne, aşa era. *Cineva* trebuia să se uite prin dosarele poliţiei. Şi singura în care putea să aibă încredere era Judith Burroughs.

Nu avea de ales.

Până nu afla mai multe despre Nick, n-avea să-şi poată regăsi liniştea.

* * *

— Susan, unde eşti?

Vocea lui Judith era alarmată. În timpul procesului, se împrieteniseră, ca procuroare şi victimă a crimei.

Susan ezită.

— Trebuie nepărat să ştii?

Dorul de casă o lovi ca un val.

Cealaltă femeie oftă.

— Susan, ştiu ce simţi. Dar cum te putem apăra, dacă nu ştim unde eşti? Epţi

declarată oficial dispărută, cu posibilitatea de a fi murit.

Cuvintele ei ameninţătoare o mai liniştiră.

— Asta şi vreau, spuse încet Susan. Folosesc alt nume şi sunt pe o insulă unde…

Strânse din buze. Fusese cât pe ce să se dea de gol.

— Pe o insulă… Da, ascult, spuse Judith.

— Lasă, nu contează.

Nervoasă, Susan începu să se joace cu cablul telefonului.

— Ăă… Judith, am să-ţi cer un serviciu.

În apropiere foşniră nişte hârtii. Susan ştiu că procuroarea scosese dosrul şi făcea însemnări.

După un moment de tăcere, Judith o întrebă:

— Ce vrei să fac?

Susan trase adânc aer în piept.

— Mă rog, ştiu că aici sunt în deplină siguranţă, dar astăzi a intervenit ceva. Am… ăă… întâlnit un om din San Francisco.

Încercă să-şi ascundă tremurul din voce.

— L-ai putea verifica? Ştii, dacă are cazier şi… în fine, dacă n-ar putea să aibă legături cu banda lui Ed Buck.

— Of, Susan…

În vocea lui Judith se simţea nemulţumirea. Ezită.

— Pot s-o fac, spuse ea încet. Dar va dura un timp. Dă-mi numărul tău de telefon. Am să te sun.

Să-i dea numărul? În capul lui Susan începu să sune un semnal de alarmă.

— Cât o să dureze? Te voi suna eu.

Urmă un moment de tăcere.

— Poţi avea încredere în mine, Susan. N-o să-l mai vadă nimeni.

Tonul lui Judith începea să devină nervos.

Susan era cumplit de frământată. Acum, că stabilise contactul, nu mai putea regăsi anonimatul pe care-l căutase.

— Nu pot face asta, Judith. Te rog, nu mi-o cere.

Se lăsă tăcerea, apoi Judith oftă.

— Bine, răspunse ea fără tragere de inimă. Şi-acum, cine e acel om? Ce-mi poţi spune despre el?

* * *

Peste o jumătate de oră, Susan telefonă din nou. Judith o aştepta.

— Până acum, toate bune, răspunse ea veselă. N-am avut timp să-i fac un control concret – amprente, documente de credit, aşa ceva – dar deocamdată baza noastră de date îl prezintă pe Nick Douglas ca fiind un profesor de engleză curat ca lacrima, care nici măcar o amendă la circulaţie n-a trebuit să plătească vreodată.

Un moment, Susan nu simţi nimic – după care vestea îşi făcu efectul. Era încă în siguranţă. Fu cuprinsă de însufleţire, apoi dintr-odată se simţi sleită.

— O, Judith, nici nu-ţi pot spune cât de…

Spre uimirea ei, ochii i se umplură de lacrimi.

— Lasă, nu contează. Mă bucur doar că în sfârşit ai luat legătura cu mine.

Tenxiunea se risipi din vocea procuroarei, care râse:

— Dar să nu mai fugi fără să ne spui unde eşti.

Făcu o pauză, după care vocea îi deveni serioasă.

— Mulţi oameni de-aici ţin la tine, să ştii.

Lui Susan i se contractă gâtul.

— Ştiu, răspunse ea după o pauză. Şi cu toţii aţi fost minunaţi.

Trase adânc aer în piept.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, sunt în siguranţă.

Dar, când închise, entuziasmul i se risipi. Ştia că nu făcuse decât să se laude.

Poate că Nick nu reprezenta nicio ameninţare, dar experienţa din acea zi o învăţase un lucru. Nu-şi putea lăsa garda jos niciun moment. Întâlnirile întâmplătoare puteau fi fatale.

De-acum încolo, avea să fie atentă la orice semn de pericol. Era singura cale de

a rămâne în viaţă.

* * *

Pe măsură ce se apropia de uşa casei lui Susan, Nick devenea tot mai nervos. Ducea un coş mare, plin cu destulă mâncare ca să-i ajungă o lună.

Urcând treptele, se opri pe verandă, adunându-şi curajul. Oare avea să fie bucuroasă sau nemulţumită când îl vedea? Avea să-l invite în casă, sau urma doar să-i mulţumească politicos, închizându-i uşa-n nas?

Poate că nici măcar n-avea să răspundă la uşă.

Prin minte îi trecu un gând care-l făcu să se oprească. Părea atât de temătoare. Şi atât de vulnerabilă. Îl cuprinse un surprinzător sentiment de tandreţe. Simţea nevoia să aibă grijă de ea, să-i şteargă cearcănele de sub ochi.

Trăgând adânc aer în piept, ridică mâna şi bătu cu putere în uşă.

Trecu un minut, apoi două.

Ai răbdare, Nick. Cu cârjele, va dura un timp până să ajungă aici.

Observă un vizor în mijlocul uşii şi trecu drept în faţa lui.

Ciocăni din nou, ciulind urechile să audă vreun sunet dinăuntru. O cheie clănţăni în broască. Nick aştepta, cu bătăile propriei inimi asurzindu-l. În sfârşit, uşa se deschise şi în faţa lui apăru Susan.

— Nick! Ce-i cu tine aici?

Proabil tocmai ieşise de sub duş, căci avea părul umed şi cârlionţat. În locul blugilor şi al puloverului, purta un şort care lăsa să i se vadă contururile prelungi ale picioarelor. O bluză de bumbac îi era înnodată în faţă, lăsându-i mijlocul hol.

Degetele lui Nick tresăriră sub imperiul imboldului de a-i mângâia pielea netedă şi bronzată.

Dintr-odată, se simţea stângaci ca un adolescent. Împinse coşul spre ea.

— Când a auzit că umbli în cârje, Carlie a insistat să-ţi trimită de mâncare.

Îndrăzni să zâmbească, privind faţa lui Susan şi aşteptându-se să vadă în orice moment o umbră acoperind-o. Spre uimirea lui, Susan îi zâmbi şi ea.

Nick făcu ochii mari. Acea mică schimbare a expresiei ei echivala cu o adevărată transformare fizionomică.

— Foarte frumos din partea ei. Eşti bun să aduci coşul în casă?

Se comporta absolut normal, ca şi cum Nick ar fi fost un prieten oarecare, venit în vizită.

În ochi îi scânteiau luminiţe violete, iar Nick îşi simţi zâmbetul pierind de pe buze, când privirile li se întâlniră şi se susţinură.

Apoi, Nick îşi mută pşrivirea.

Pe negândite, întinse mâinile spre ea, dar Susan se îndepărtase deja, deschizând uşa mai larg.

Se simţea stupefiat. Era oare aceeaşi femeie nervoasă pe care o adusese acolo cu doar trei ore în urmă? Nedumerit, duse coşul în bucătărie.

Punându-l pe bufet, începu să scoată pachetele, conştient de privirea lui Susan.

— Ia să vedem, aici e pui fript şi salată de cartofi. Şi salată de fructe.

Scoase o pâine.

— A, pâinea specială a lui Carlie, dintr-un catralion de soiuri de cereale, caldă încă din cuptor.

Susan clătină din cap, zâmbind.

— Nu pot mânca atât de mult.

— Nu e numai atât, replică Nick, scoţând o cutie cu sos de spaghete şi o pun de plastic cu verdeţuri pentru salată. În sfârşit, puse pe bufet o sticlă de zinfandel alb.

— Poftim. Cina pentru seara asta…

— …Şi pentru mâine, şi poimâine, râse Susan.

Apoi oftă.

— Ce-am să fac cu toate astea?

Nick ezită, stăpânindu-şi impulsul de a-şi menţiona propria poftă de mâncare, ca soluţie a problemei. Susan părea relaxată şi destinsă. Oare ar fi speriat-o din nou?

Susan văzu că o privea gânditor.

— Ai mâncat?

Încercând să nu-şi trădeze satisfacţia, Nick răspunse:

— Ei, dacă tot ai adus vorba…

— Bine, zâmbi ea din nou. Nu vrei să rămâi şi să luăm cina împreună?

În sfârşit, Nick îi dădu frâu liber zâmbetului care tot încerca să iasă la suprafaţă.

— Speram să mă inviţi.

* * *

Mâncară pe terasă, admirând silueta lui *Island Belle* profilată pe apusul de soare. Susan părea acum complet relaxatră, iar Nick o studia intrigat de mobilitatea sensibilă a trăsăturilor ei.

N-o simţi că ezita decât când încercă să aducă vorba despre viaţa ei din Phoenix. Susan vorbea fără rezerve despre proiectele la care lucra, dar când o întrebă de ce plecase din Arizona, deveni evazivă.

Mă rog, dacă aşa prefera, Nick n-avea de gând să insiste. Se rezemă de spătar, savurând liniştea serii şi prezenţa lui Susan.

— Şi ce planuri ai cu *Island Belle*? se interesă ea.

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— Nu sunt sigur. Bunicul meu voia s-o dea la casat, dar n-aş suporta să fac una ca asta.

Privi nava familiară care zăcea la ancoră.

— În esenţă, e încă sănătoasă. Mă gândeam s-o renovez, dar pe urmă…

Ridică din umeri.

— Sunt gata să discut orice propuneri.

Susan stătu un moment pe gânduri, apoi îşi lăsă jos ceaşca de cafea.

— Hai să mergem în casă. Am o carte care cred că te-ar interesa.

Se opriră în faţa unei etajere înalte până-n tavan, plină cu cărţi.

— Acolo e, spuse Susan, arătând spre un volum de pe ultimul raft. Nu reuşesc să ajung.

— Nicio problemă.

Nick se întinse să-l ia. Zări un titlu familiar. „Şoseaua spre moarte”, de Taylor Thompson. Era una dintre cărţile lui.

Simţi un fior de triumf.

— Văd că eşti o admiratoare a lui Taylor Thompson.

Încerca să nu se arate prea încântat. Datorită carierei lui de profesor, îşi păstra secret pseudonimul. Adevărata lui carieră de scriitor popular era cunoscută doar de câţiva oameni aleşi pe sprânceană.

Privirea lui Susan o urmări pe a lui.

— A, *aia…* observă ea, strâmbând din nas. Nu-l admir. Ba chiar dimpotrivă.

Nu-i plăcea cartea lui?

— Aha… ce anume nu ţi-a plăcut la carte?

Nick avea senzaţia că primise un pumn în burtă, dar se străduia să vorbească pe un ton firesc.

Susan îl privi lung.

— Ai citit vreo carte de-a lui Taylor Thompson?

— Ăă… da, răspunse Nick, înghiţind în sec. Chiar mai multe.

— Şi-ţi plac? continuă ea, neîncrezătoare.

— Păi… ăă, le găsesc… *interesante.*

Susan tăcu un timp. Apoi, vorbi din nou.

— Autorii ca el mă înfurie. Exploatează nefericirea victimelor ca să scrie cărţi senzaţionale care glorifică nişte criminali cruzi.

Vocea îi tremura de enervare. Întorcându-se repede, porni spre canapea.

Nick rămase buimăcit. Exploata victimele? îi glorifica pe criminali? Era gata să se apere, dar îşi înghiţi cuvintele. *Las-o-n pace, Nick.*

Încet, o urmă spre canapea. Susan îşi rezemase cârjele alături şi pusese cartea, deschisă, pe măsuţa de cafea. Era un volum plin cu imagini de renovări – case, restaurante, hoteluri. Un capitol dinspre sfârşit era dedicat navelor de croazieră şi iahturilor, toate prezentate în decoruri de la începutul secolului.

— Am găsit-o într-o librărie din… ăă, Phoenix, comentă Susan, răsfoind volumul. Datează din anii douăzeci, dar am găsit înăuntru nişte idei extraordinare.

La început, Nick acordă ilustraţiilor doar o atenţie superficială. Nu-i ieşea din minte reacţia lui Susan faţă de cartea lui. Abia treptat începu să-l capteze entuziasmul ei.

Pe ultima pagină era reprezentat un vas fluvial de spectacol de pe Mississippi – un vapor cu zbaturi similar cu *Island Belle*.

Susan îl privi mult timp, apoi ridică ochii spre Nick.

— Nick, spuse ea încet, ce-ai zice să faci din ea o navă de croazieră?

Nick ridică şi el privirea din carte.

— Nu-i rea deloc idee.

Deodată, fu copleşitor de conştient de apropierea ei. Prin aer plutea parfumul ei de flori care-l învăluia la fiecare mişcare. Îi venea să-i atingă obrazul, să-i mângâie buzele cu ale lui.

Controleză-te, Nick. O mişcare greşită, şi i-ar fi pierdut încrederea pe care abia o câştigase.

Îşi drese glasul.

— Dacă s-a făcut aşa ceva pe Mississippi, de ce nu s-ar putea şi pe Puget Sound?

Iar dacă te pot convinge să te implici, am avea un pretext ca să ne mai vedem.

Se ridică în picioare.

— Am să adun câţiva oameni la o şedinţă de brainstorming, spuse el, întorcându-se spre Susan. Vei veni şi tu, nu-i aşa?

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea, chinuindu-se să se ridice de pe canapea.

Imediat, Nick o luă de mână şi o ajută să se salte în picioare. Pielea îi era fină şi mătăsoasă. Îşi înfruntă impulsul de a o trage mai aproape.

Ca şi cum i-i fi ghicit gândurile, Susan îşi retrase uşor mâna, făcându-şi de lucru cu cârjele.

— Ai vrea să pui cartea la loc? îl rugă ea încet.

Tonul ei inconştient-seducător făcea inima lui Nick să bată mai repeder.

— Sigur că da.

Luă cartea şi reveni spre bibliotecă. Văzu din nou „Şoseaua spre moarte" şi

simţi iar un junghi de dezamăgire.

De ce era atât de important ca lui Susan să-i placă lucrarea lui, Nick nu reuşea să înţeleagă. N-ar fi putut spune nici de ce-i venise ideea s-o implice în problema cu *Island Belle*, când logica îl îndemna s-o lase în pace.

— Gata.

Se uită la ceas.

— Dacă vii în bucătărie şi-mi spui unde să le pun pe toate, spăl vasele şi plec. Mai am de lucru în seara asta.

Pe faţa ei se ivi o expresie de dezamăgire, dar şi-o ascunse repede.

— Nick, deja ai fost peste măsură de amabil cu mine. După de mi se vindecă glezn, am să…

Pradă unui val de plăcere neaştetat, Nick îi expedie mulţumirile cu un gest.

— Nu-mi datorezi nimic, spuse el zâmbind. M-am simţit foarte bine.

Susan se lumină la faţă, iar inima lui Nick făcu un salt. O privi iar în ochi, *pierzându-se* în adâncurile lor violete. Dădu să pornească spre ea, apoi se stăpâni.

Era mai bine să plece imediat. Altfel, putea compromite fragilul lor armistiţiu, încercând s-o sărute. Iar aşa ceva n-ar fi făcut decât să complice lucrurile.

Şi voia ca relaţia lor să rămână cât mai puţin complicată posibil.

Capitolul 5

În noaptea aceea, visul reveni din nou.

Susan, Greg şi cea mai bună prietenă a lui Susan, Barbara Sims, ieşeau din băcănie, discutând amical în contradictoriu cui îi venise rândul să frigă biftecurile pe care tocmai le cumpăraseră. Susan abia dacă observase maşina blindată care staţiona mai în faţă.

Deodată, văzduhul se umplu cu strigăte şi pocnete. În faţa lui Susan apăru chipul unui bărbat. Braţul ei amorţi.

— Jos, Susan! Cul…

Ceva explodă. Sacoşa cu cumpărături căzu din mâna lui Greg. Roşiile se

rostogoliră care-ncotro. O pungă cu fulgi de cartofi se sparse pe trotuar.

Cineva se ciocnide Susan, apoi căzu la picioarele ei. Greg! O, Doamne, Greg era!

Susan se lăsă în genunchi. Urechile o dureau de-atâta zgomot. Pocniturile acelea îngrozitoare… De ce nu încetau?

Barbara zbieră. Imediat, glasul ei se transformă într-un bolborosit.

Susan se răsuci în loc. Nu şi Barbara, nu…!

Ceva o lovi într-o parte a capului. Se prăbuşi într-un hău negru cu margini roşii…

Decorul de transformă într-o sală de tribunal. Se afla la bara martorilor.

— Recunoşteţi pe cineva din această încăpere?

Susan se uită prin sală. Toate feţele erau amorfe, lipsite de trăsături.

— Răspundeţi la întrebare, domnişoară Gagliardi! bubui glasul din spatele ei.

Neputincioasă, Susan se uită peste marea de chipuri. Apoi, unul dintre ele dobândi definiţie – întunecat, rânjit, rău.

Chipul se întinse, înălţându-se în faţa ei ca o umbră ameninţătore… Susan se crispă. Inima îi bătea înnebunită de groază.

— Îmi… îmi…

Gura i se mişca, dar cuvintele refuzau să iasă. Trebuia să vorbească. Trebuia să le spună.

— Domnişoară Gagliardi, trebuie să răspundeţi la întrebare.

Cu un mare efort, Susan inspiră, umplându-şi plămânii cu aer.

— El a fost! strigă ea, arătând cu degetul spre chipul acela. Ed Buck a tras în mine.

Chipul se schimonosi de furie.

— Căţea!

Urletul lui îi izbi urechile ca un dangăt înspăimântător.

— Ai să plăteşti pentru asta! Au să pună mâna pe tine! Au să pună mâna pe tine! Au să pună...!

— Nu! Nu…!

Susan se ridică brusc în capul oaselor, cu inima bătându-i puternic şi ţipătul încă pe buze.

Eşti în siguranţă, Susan. Te-ai trezit.

Ba nu, eu sunt Anne. Acum mă numesc Anne.

Trase aer în piept, adânc, tremurător. *Susan* locuia în San Francisco. *Susan* fusese în ziua aceea la tribunal.

Acum era Anne – la adăpost şi în siguranţă, aici pe insulă.

Gemu, cuprinzându-şi strâns, protector, trupul cu braţele. Începeau din nou. Visurile. Frica. Oare aveau să înceteze vreodată?

Da. De data asta, urma să lupte. N-avea să se lase doborâtă de o întâlnire întâmplătoare. Nu asta îşi dorea de la viaţa ei.

Nick Douglas îi oferise o şansă interesantă. Avea să profite – şi, cu acel prilej, să se vindece.

Deşi ceasul de pe perete arăta ora trei noaptea, planşeta de proiectare o chema. Cu mare trudă, Susan îşi croi drum spre living şi, aproape fără să-şi dea seama, începu să tragă draperiile şi jaluzelele.

* * *

Nick îşi petrecu următoarele câteva zile lucrând din greu la carte. Conţinea povestirile adevărate ale unor femei care fuseseră hărţuite, mutilate sau ucise de foşti amanţi. Această lucrare avea o semnificaţie deosebită pentru el. Una dintre femei era Carlie.

Era măritată cu Steve de aproape un an, însărcinată în luna a şaptea, când o atacase un bărbat de care se despărţise cu doi ani în urmă.

Dacă Steve nu venea acasă mai devreme, Carlie ar fi murit din cauza hemoragiei, iar Alexander s-ar fi născut mort. Aşa, Carlie rămăsese doar parţial paralizată.

În cartea lui Nick era relatată poveste lui Carlie şi ale altor patru femei. Prin discuţii cu hărţuitorii, cercetare meticuloasă a dosarelor penale şi consultări cu alte

persoane implicate în cazuri, Nick urmărise evoluția fiecărei relaţii de la început până în momentul atacurilor.

Fiecare caz, deşi unic în felul său, semăna înspăimântător de mult cu celelalte. Cu cât sonda mai profund, cu atât devenea mai convins că trebuia ca femeile să cunoască semnele, ca să se poată apăra din timp.

Acuzţia lui Anne că exploata victimele continua să-i răsune în minte şi îl sâcâia. Motivele lui erau cu totul străine de ceea ce afirma ea. Deşi cărţile lui figurau pe listele de bestseller-uri, nu le scria pentru faimă sau glorie. Îşi proteja cu străşnicie identitatea, purtând chiar perucă şi ochelari când dădea interviuri sau îşi făcea apariţia în public.

Împingându-şi scaunul din dreptul computerului, îşi înlănţui degetele la ceafă şi se întinse. Îi mai rămăseseră doar două capitole.

Deodată, simţi că nu mai putea aştepta. Indiferent dacă Anne era de acord cu scrisul lui sau nu, voia s-o vadă, să-i exploreze secretele. Şi cel mai bun mijloc era acela de a se lansa cu elan în proiectul de resturare pentru *Island Belle*.

* * *

Susan se plimba prin cameră, strâmbându-se doar când şi când din cauza durerii de gleznă. După două zile în cârje, renunţase la ele, preferând să-şi bandajeze strâns luxaţia şi să şchiopăteze prin casă.

Din seara când Nick fusese la ea, nu mai ridicase aproape deloc jaluzelele, necum să se aventureze afară.

După primul val de entuziasm, nu reuşise să-şi trezească prea mult interesul pentru renovarea lui *Island Belle*. Trecuse aproape o săptămână şi Nick nu revenise, nu-i mai dăduse niciun telefon. Probabil că ideea îi ieşise din minte imediat ce plecase.

Oftând, puse în funcţiune casetofonul şi alese una dintre casetele de pe poliţa din spatele lui – o serie de cântece vechi de-ale Lindei Ronstadt. Să cocoţă pe scaunul de la planşetă şi începu să răsfoiască schiţele pe care le desenase după ideile pentru

Island Belle.

Mare păcat. Unele dintre ele fuseseră inspirate.

Peste acordurile muzicii, se auzi un ciocănit puternic în uşă.

Lui Susan îi sări inima în piept. Nick!

Nu fi proastă. N-o să se mai întoarcă.

Bătaia în uşă se auzi din nou – de astă dată, cu pumnul.

— Anne, eşti acasă?

Era Nick! Brusc, letargia i se risipi. Coborî de pe scaunul înalt şi se duse şchiopătând în bucătărie. Nick continua să bată şi să strige îngrijorat.

Susan îşi căută cheia prin buzunare.

— Imediat, Nick!

În sfârşit, deschise uşa.

— Anne.

Zâmbetul lui era uşurat, iar privirea i-o căuta pe a ei.

— Jaluzelele erau trase. M-am temut să nu se fi întâmplat ceva.

Susan nu putea decât să se uite la el cu jind. Arăta atât de minunat, cu părul albit de soare şi pielea bronzată. Un tricou verde ca marea i se întindea peste piept, reflectându-i culoarea ochilor. Privirea i se ridică spre a lui. Un moment, stătură nemişcaţi, în tăcere.

În sfârşit, Nick îşi drese glasul.

— Nu mă inviţi în casă?

— Ăă, păi… da, sigur, se bâlbâi ea, făcându-i loc să treacă.

Obrajii i se înroşiră. Se purta ca o şcolăriţă.

Nick trecu pe lângă ea şi, după ce încuie uşa, Susan îl urmă.

— Văd că se vindecă repede.

Susan coborî privirea.

— Am folosit cârjele doar câteva zile. Mă incomodau.

Îi zâmbi lui Nick.

El îi zâmbi la rândul lui.

Se lăsă din nou o tăcere stânjenită. Nu se aşteptase să… să se *bucure* atât de

mult că-l vedea.

— N-ai vrea…

— Eu aş…

Se întrerupseră. Nick chicoti. Sunetul îi făcu lui Susan piele-de-găină.

— Continuă.

Susan râse uşor.

— Mă gândeam… dacă n-ai vrea să bei ceva. Un ceai? O cafea? Un suc?

— O cola, dacă ai.

Susan porni şchiopătând prin spatele lui, spre frigider. În acelaşi timp, Nick făcu un pas înapoi, ca să se dea la o parte. Picioarele li se ciocniră, iar Susan căzu în faţă.

În clipa următoare, era în braţele lui, auzindu-i bătăile inimii lângă ureche.

— N-ai păţit nimic?

Glasul lui Nick vibra puternic din piept. Nu slăbi strânsoarea.

Ridicând capul, Susan îi întâlni privirea.

— Cred că nu, răspunse ea, mişcându-şi experimental glezna.

Brusc, chipul lui Nick deveni serios, iar ochii i se înceţoşată de… dorinţă? Bătăile inimii lui Susan se accelerară. Îi văzu capul coborând spre al ei. Închise ochii, aşteptând, anticipând…

Sărutul începu cu o atingere delicată a buzelor. Susan scoase involuntar un mic sunet de plăcere. Ca răspuns, Nick o sărută mai profund, mişcându-şi buzele, explorând cu limba. Susan oftă, lăsându-se în voia lui.

Sentimente de mult adormite se trezeau la viaţă… o apăsare în josul abdomenului, valul brusc şi puternic de dorinţă… Voia să se piardă în senzaţiile pe care i le provoca atingerea lui.

În mintea ei răsună un avertisment:

Nu eşti pregătită pentru aşa ceva, Susan. Abia dacă-l cunoşti.

Şi Greg. Amintirea lui îi dispăruse din minte, de când îl întâlnise pe Nick. Brusc, îşi dădu seama de neloialitatea ei faţă de el şi o cuprinse un val de ruşine.

Imediat, îşi dădu seama că Nick îi simţea tensiunea din trup. Se retrase şi trase

aer în piept, adânc, nesigur, privind-o cu tandreţe.

— E totul în regulă?

Susan dădu din cap, evitându-i ochii. Se desprinse din braţele lui, în timp ce încerca să-şi adune gândurile.

— Nu te-ai supărat, nu-i aşa? întrebă el îngrijorat.

Îi puse mâinile pe umeri şi, uşurel, o întoarse din nou cu faţa.

— Sper că acest mic incident n-a încurcat lucrurile, între noi, adăugă, cu o privire tulburată.

Susan clătină din cap.

— Nicio grijă, Nick.

Reuşi să zâmbească vag.

— Sunt doar puţin cam… hmm… şubredă, în momentul de faţă. Ştii, glezna mea…

Nick o privi nedumerit dar, spre uşurarea ei, nu dădu curs subiectului. Totuşi, expresia îi rămase întrebătoare.

— Mă rog, dacă-mi dai cola aia pe care mi-ai promis-o, poate mergem alături şi stăm de vorbă, spuse el în cele din urmă.

A, da, cola… Cu un sentiment de uşurare, Susan se întoarse spre frigider.

— Ia-o înainte. Aduc eu băuturile.

— Sigur te descurci singură?

— Absolut sigur.

Nick ezită, apoi ieşi pe uşă.

Când intră şchiopătând cu cele două pahare înalte, Susan îl găsi lângă planşeta ei de proiectare, cu jaluzelele ridicate, pentru a lăsa să intre cât mai multă lumină.

— Mulţumesc, spuse el, luând paharul.

Linda Rondstadt cânta „*What II I Do*”. Nick zâmbi.

— Măcar la gusturile muzicale ne asemănăm.

Susan îl privi nedumerită.

— La gusturile muzicale? Şi la mai ce…?

Apoi îşi aminti.

— A, cartea lui Thompson.

Îşi simţi buzele strângându-se într-o linie crispată.

— Nu-mi dau seama cum poate să-ţi placă maculatura aia de senzaţie. Pe mine mă dezgustă.

— Ei, stai puţin.

În ochii lui Nick scăpără o scânteie.

— Cred că interpretezi greşit motivaţiile lui Thompson. Nu încearcă decât să-şi informeze cititorii despre ceea ce se întâmplă, ca să se poată apăra.

Vehemenţa din tonul lui o surprinse pe Susan. Nu voia să se certe. Nu acum, când Nick venise în sfârşit la ea. Nu dorea decât să se delecteze cu prezenţa lui.

— Păi… încercă ea să vorbească pe un ton firesc şi nepăsător, nu cred că ne vom convinge unul pe altul, aşa că hai mai bine s-o lăsăm baltă.

Şi zâmbi. Sorbind din băutură, îl privi peste buza paharului.

Nick ezită.

— Ai dreptate.

Ridică din nou paharul la buze. Clinchetul cuburilor de gheaţă răsună prin încăpere. În cele din urmă, arătă spre planşeta lui Susan.

— Văd că ai fost ocupată.

Susan simţi că i se risipea orice tensiune.

— Doar câteva schiţe. M-am jucat cu ideile pentru *Island Belle*.

Avea o uşoară senzaţie de jenă. Oare-i dădea impresia că era prea nerăbdătoare?

— Am observat, zâmbi Nick. Arată-mi.

Ochii îi erau atenţi şi curioşi.

Susan înghiţi în sec. Se simţea ca o studentă în faţa comisiei de examen.

— În… în concepţia asta, am… ăă… înconjurat cu geamuri puntea inferioară, pentru un restaurant şi un salon într-o parte şi un ring de dans în cealaltă. Puntea superioară e împărţită în saloane mai mici, pentru grupuri.

Fără să-l privească, lăsă schiţa deoparte şi ridică alta.

— Iar asta…

Pe măsură ce se ambala, stânjeneala începu să-i treacă încet.

Nick o studia, atent doar pe jumătate la cuvintele ei. Era nedumerit de atmosfera din acea cameră, întunecoasă şi închisă, ca un cocon. La fel era întreaga casă.

De ce? Ce se schimbase de când mai fusese acolo? Atunci, draperiile şi jaluzelele fuseseră deschise, lăsând să intre lumina soarelui.

— Ce părere ai?

Îl privea cu curiozitate – şi cu puţină îngrijorare.

Alungându-şi din minte gândurile tulburi, Nick luă o înghiţitură de cola şi analiză din nou cele două concepţii, punând planşele una lângă alta.

— Există vreo posibilitate de a le combina? Îmi place ideea sabinelor pentru croaziere prelungite, dar mi-ar plăcea şi nava festivă din cealaltă concepţie.

— Ei, ai putea pune sala de spectacole aici, lăsând sala de mese pe puntea a doua. Pe urmă, poţi să…

Continuând să murmure neinteligibil, Susan începu să schiţeze schimbările.

Într-un târziu, puse creionul jos.

— O să meargă. Lasă-mă să fac un desen mai detaliat, şi-ţi vei putea forma o idee mai clară. Poate dacă ai veni mâine…?

Chiar atunci, banda cu Ronstadt se termină, în cameră lăsându-se o tăcere adâncă. Întrebarea lui Susan rămase plutind prin aer.

Pe Nick îl cuprinse dezamăgirea. Să vină a doua zi? Nu petrecuse nici pe departe atât de mult timp cu ea cât ar fi dorit.

— Da, cred că aş putea să revin.

Începu să caute o scuză ca să mai stea.

— Dar… ăă, n-am venit numai ca să discutăm despre *Island Belle*.

Ochii lui Susan deveniră temători.

— Voiam să te invit la cină. Există un restaurant mic şi drăguţ pe insulă, unde se găsesc nişte fructe de mare delicioase.

Susan începu să clatine din cap.

— Pariez că, de ultima dată când am fost aici, nici n-ai mai ieşit din casă,

insistă el, arătând spre jaluzelele trase, care creau o atmosferă atât de întunecoasă şi apăsătoare. Am dreptate san nu?

— Păi, am fost…

— Ocupată? În cazul ăsta, chiar că ţi-ar prinde bine o ieşire în lume.

Susan era în dilemă. Pe de o parte, voia să meargă cu el, dar pe de altă parte ezita. Prezenţa lui îi provoca reacţii pentru care nu era pregătită.

Imaginea lui Greg îi plutea prin minte, însoţită de oroarea din visurile ei.

Trebuia să se concentreze asupra siguranţei, asupra izolării de restul lumii.

— Ei?

— Te rog, Nick, nu mă presa…

Căuta o scuză, dar nu putea găsi niciuna.

— Vreau să rămân aici. Nu vreau să ies cu tine.

Zâmbetul se şterse de pe chipul lui, în timp ce o privea drept în ochi, parcă încercând să descopere un adevăr ascuns.

— De ce, Susan? Din cauza sărutului? Te-am jignit?

Susan clătină din cap, încercând să scape de privirea lui iscoditoare.

— Nu, nu asta e…

— Atunci, pur şi simplu nu-ţi plac?

— Nu, Nick, îmi placi… foarte mult, răspunse ea încet.

Respiraţia lui Nick explodă într-un pufnet de frustrare.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, care-i problema? Ce s-a întâmplat, de săptămâna trecută şi până acum?

Of, dacă ar fi putut avea încredere în el – să-i spună despre toate acele temeri şi îngrijorări îngrozitoare…

Dar nu putea. Nu putea spune nimănui. Ar fi fost prea periculos. Şi neloial faţă de memoria lui Greg.

Trase adânc aer în piept şi-şi îndreptă umerii.

— Nick, aş vrea să lucrez cu tine la *Island Belle*. Mi-ar plăcea să fim prieteni.

Înghiţind în sec, îşi adună toată hotărârea.

— Dar nimic mai mult. Pentru totdeauna.

Zâmbi, încercând să îmblânzească lovitura.

— Şi, în ceea ce priveşte viaţa mea personală, nu-ţi face griji. Totul e-n regulă.

În văzu expresia schimbându-se. Mai întâi nedumerire, apoi înfrângere.

— Înţeleg, spuse el.

Un moment, rămase tăcut. În cele din urmă, ridică din umeri, cu un mic zâmbet crispat.

— Mă rog, nu pot să spun că n-ai fost sinceră.

Porni spre bucătărie şi spre uşa din spate.

Susan îl urmă şchiopătând, în timp ce scotea cheia din buzunar. Descuie uşa şi o deschise.

În prag, Nick se întoarse.

— Eşti absolut sigură…

Cu un efort, Susan reuşi să zâmbească.

— Absolut.

Pe chipul lui Nick nu se citea nicio emoţie.

— Ei, atunci cred…

Se opri şi-şi scoase portvizitul din buzunar. Deschizându-l, căută printre mai multe cărţi de vizită şi-i întinse una.

— Aici e numărul meu. Când ai ceva gata, sună-mă.

Susan luă cartea de vizită şi o vârî în buzunar.

— Ajunge dacă vii mâine după-amiază, Nick, spuse ea încet. Va fi gata.

Fără a-i aştepta răspunsul, intră grăbită în casă şi închise uşa în urma ei.

Avea să treacă mult timp până să uite dezamăgirea din ochii lui. Dar n-avea încotro. Miza era prea mare – pentru oricine şi pentru orice fiinţă la care ţinea.

Dacă banda lui Ed Buck o găsea, ar fi făcut-o să plătească pentru că depusese mărturie. Oricine ar fi intervenit, risca să devină o victimă în plus pe conştiinţa ei.

Îşi îndreptă umerii. Oricât de puternică era atracţia dintre ea şi Nick, avea să-i reziste din răsputeri. Avea să se lase absorbită de cariera ei şi, mai devreme sau mai târziu, urma să se deprindă cu singurătatea.

Era singura cale spre supravieţuire.

Capitolul 6

— Nick, pot vorbi cu tine un minut?

Surprins, Nick se întoarse de la computer. Fusese atât de absorbit de scris, încât n-o auzise pe Carlie ciocănind.

Femeia aştepta, cu Alexander în braţe. La vederea lui Nick, copilul scoase un urlet fericit şi dădu să se repeadă spre el.

Nick îl prinse în braţe.

— Auzi, bătrâne, dacă într-o zi unchiul Nick n-o să mai fie aici ca să te prindă, ce-o să se-ntâmple?

Încruntat, Nick îşi feri capul, evitând degeţelele care dădeau să-i înhaţe ochelarii pentru scris.

— Hai să vedem ce s-o mai fi găsind pe jos… spuse el, punându-l pe podea.

Apoi aruncă în faţa lui inelul cu chei, la care Alexander se repezi ca asupra unei comori zornăitoare.

Nick îl mai privi cu drag câteva momente, înainte de a se întoarce spre Carlie.

— Ei, care eproblema?

Carlie se aplecă înainte, cu o expresie însufleţită.

— Am o idee pe care vreau s-o discut cu tine.

La vederea entuziasmului din ochii ei, Nick îşi stăpâni un chicotit. Era vechea Carlie, a cărei inteligenţă şi poftă de viaţă îi atrăseseră atenţia pe vremea când îi era studentă, stimulând prietenia dintre ei.

Mai târziu, după ce ea şi Steve începuseră să-l invite la cină, deprinseseră obiceiul de a se întâlni vinerea seara şi, uneori, şi pe parcursul săptămânii.

Pentru Nick, cei doi tineri deveniseră sora şi fratele pe care nu-i avusese niciodată.

— La ce te gândeai?

— Mă întrebam ce vei face cu castelul, după ce termini renovările.

Nick ridică din umeri.

— Voi locui aici, cred. Şi sper ca tu şi Steve să rămâneţi şi voi.

Carlie trase adânc aer în piept.

— Ei, uite la ce mă gândeam. Locul ăsta e idel pentru oameni ca mine. Sunt că mi-au revenit puterile, că m-am împăcat în sfârşit cu… cu…

Brusc, ochii i se umplură de lacrimi. Îşi mută privirea.

— Cu atacul, completă blând Nick, văzând ce eforturi făcea ca să continue. Carlie, putem discuta mai târziu, dacă vrei… începui el.

— Nu! strigă ea, apoi îşi muşcă buza. Nu, m-am gândit mult la asta şi vreau să vorbim acum.

Nick aşteptă. Privirea i se îndreptă spre Alexander, care era ocupat să guste fiecare cheie de pe inel.

Carlie îşi drese vocea.

— Nu te-ai gândi… ăă… să foloseşti castelul pentru… pentru oamenii ca mine?

Nick o privi lung.

— Ce vrei să spui.

Femeia îşi strânse buza de jos între dinţi.

— Nu contează, spuse ea după un timp. Oricum, ai fost atât de bun cu noi…

Dădu să se ridice de pe scaun.

— Nu, aşteaptă, o opri Nick. Stai jos, Carlie.

După un moment de ezitare, Carlie se conformă.

— Şi-acum, spune-mi ce ai în minte. La ce fel de program te-ai gândit?

Carlie reîncepu să vorbească, pe un ton care devenea tot mai sigur:

— Păi, mă gândeam ce noroc am, să locuiesc aici pe insulă, în siguranţă, apărată… Pentru prima dată de când am fost… ăă… rănită, nu mai trebuie să-mi fac griji că Chuck mă poate găsi, să se va întoace…

Nick îi văzu mâinile încordându-se pe braţele fotoliului.

— Continuă, o îndemnă el încet.

— Mă întrebam dacă n-ai fi de acord să foloseşti castelul pentru un program care să ajute victimele agresiunilor să se retragă un timp şi să-şi pună vieţile în

ordine.

Îl privi pe Nick, care dădu din cap încurajator.

Alexander aruncă inelul cu chei şi începu să se târască spre bibliotecă.

— Mă gândeam că în toate dormitoarele astea goale ar putea să încapă opt sau chiar zece persoane. Ar putea să discute despre ce li s-a întâmplat, şi despre temerile lor.

Pe măsură ce vorbea, în vocea lui Carlie se simţea tot mai mult entuziasm.

— Am putea aduce psihoterapeuţi pentru consultaţii individuale, oferindu-le participanţilor sprijinul de care au nevoie ca să-şi revină.

Se întrerupse, cu o expresie neliniştită în ochi.

Nick dădu încet din cap. În timp ce o ascultas, se gândise la Anne. Nu era sigur de ce anume se ascundea, dar bănuia că ar fi avut de câştigat de pe urma unui aranjament ca acela pe care-l descria Carlie.

— Pare interesant, spuse el. Şi te-ai aştepta ca eu să plătesc totul?

Carlie oftă prelung.

— Păi, la început, poate. Dar am vorbit cu Jacob, şi e de părere că, după ce începem, am putea obţine fonduri.

Nick nu-şi putu stăpâni râsul. Vorbise deja cu avocatul ei! Ca de obicei, era deja cu mult în avans faţă de el.

— Ştiu că-ţi cer foarte mult, se grăbi Carlie să precizeze. Dar mi s-a părut o idee atât de bună, şi ştii şi cu câte asemenea victime există…

Nick o întrerupse:

— *Este* o idee foarte bună, Carlie. Îmi place.

Îi văzu expresia neliniştită destinzându-se.

— Dar va trebui să mă gândesc bine.

Făcu o pauză.

— Adu-mi o propunere completă, în scris, ca să ştiu exact despre ce ar fi vorba. Pe urmă, vom…

Alexander alese tocmai acel moment ca să-şi tragă câteva cărţi de pe raft în cap. Începu să urle.

Nick sări în picioare, iar Carlie se ridică de pe scaun. Se repeziră prin cameră, spre copilul care nu păţise mare lucru, dar era foarte speriat. Nick îl scoase dintre volumele împrăştiate.

— Ei, tinere, se pare că te-ai întins mai mult decât ţi-era plapuma.

Se încruntă, chipurile dojenitor, iar Alexander urlă şi mai tare, îngropându-şi faţa la pieptul lui Nick.

Carlie râse.

— Lasă că-l iau eu.

Nick îi dădu copilul, iar Alexander, ajuns în braţele ei, zâmbi printre lacrimi.

Apoi, Nick se uită la ceas.

— Nu e aproape ora cinei?

Ochii lui Carlie se măriră.

— O, aproape că uitasem!

Porni spre uşă, apoi se întoarse iar, cu o expresie din nou serioasă.

— Nick, îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Am să-l sun pe Jacob chiar acum, ca să mă ajute la redactarea propunerii.

Zâmbind, Nick o privi cum se îndepărta pe hol. N-ar fi stricat să înceapă să-şi organizeze finanţele. Nu încăpea nicio îndoială că, aproape cât ai bate din palme, pe birou lui urma să aterizeze o propunere foarte convingător scrisă.

Cărţile publicate sub pseudonimul de Taylor Thompson îi aduceau câştiguri substanţiale, iar acum, având şi moştenirea de la bunicul lui, banii nu-i mai erau necesari. Îi putea folosi pentru a finanţa programul lui Carlie.

Când Anne avea să afle adevărata identitate a lui Taylor Thompson şi destinaţia banilor încasaţi pentru cărţi, nu-i mai rămânea decât să-şi schimbe părerea despre ele. Şi despre omul care le scria.

Bine gândit, Douglas, îşi spuse el, cu un zâmbet satisfăcut.

Dacă suspiciunile lui erau adevărate, avea să se asigure că şi ea beneficia de pe urma programului.

* * *

Susan se plimba nervoasă prin cameră, aşteptând sosirea lui Nick. În timpul săptămânii, trecuse de mai multe ori pe la ea, pentru a urmări evoluţia proiectului.

Acum, după încercări repetate, o convinsese să ia cina la castel, ca să finalizeze acolo, împreună, planurile pentru *Island Belle*.

De ce, o, de ce acceptase? Simpla idee de a intra în casa lui o neliniştea. Ori de câte ori Nick era în preajmă, abia mai putea gândi coerent.

Nu că el ar fi părut să fie conştient de asta. După acel sărut fatidic, nu mai manifestase faţă de ea decât un interes profesional politicos.

Zgomotul bătăii lui în uşă o readuse la realitate. Se privi scurt în oglinda din hol, apoi îşi continuă grăbită drumul spre uşă, scoţându-şi cheile din buzunar.

Pe veranda din spate, Nick arăta suav şi chipeş. Purta blugi şi o cămaşă verde-închis care-i intensifica nuanţa neobişnuită a ochilor.

— Arăţi foarte bine, zâmbi el strâmb.

— Mulţumesc.

— Eşti gata de plecare?

— Ăă… da.

Susan rezistă imboldului de a-l invita în casă.

— Să-mi iau doar puloverul.

Îl lăsă în uşă şi se refugie în living, unde aşteptau planurile făcuse sul şi un pulover.

Le luă, după care se opri, trăgând adânc aer în piept, ca să se calmeze.

Linişteşte-te, Susan, se dojeni ea. *E o întrevedere de afaceri, nimic mai mult.*

Şi atunci, de ce-i bătea inima ca la prima întâlnire amoroasă din viaţa ei?

* * *

— Pentru o *Island Belle* cât mai elegant reamenajată!

Zâmbind, Susan ridică paharul fin cu Riesling de Sainte Michelle Johannesberg. Paharele se ciocniră cu un clinchet cristalin.

O secundă, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Nick. Acesta îi susţinu privirea, într-un schimb tăcut, aproape intim. Susan se grăbi să se uite în altă parte.

Nick luă platoul cu hors d oeuvres şi i-l oferi. Susan se servi cu o pălărie de ciupercă umplută.

Zâmbind, Nick îşi aruncă şi el două în gură.

— Iau platoul ăsta cu noi, ca să nu murim de foame pe drum.

Intrară într-un lift mic, pornind spre etajul trei.

— Am hotărât să instalez ascensorul ca să transportăm mai uşor proviziie, îi explică Nick în timp ce urcau încet, şi pentru ca lui Carlie să-i fie mai uşor.

Un un mic şoc, cabina se opri, iar uşile se deschiseră în lateral. Pe palier, un tânăr cu şorţ de tâmplărie aştepta să coboare. Îi zâmbi lui Nick.

— Verifică fereastra rotundă. Tocmai am pus-o.

— Ai avut vreo problemă? întrebă Nick, în timp ce-i ţinea uşa deschisă lui Susan.

Celălalt clătină din cap.

— Anne, el e Steve Quinton, soţul lui Carlie. Am reuşit să-l smulg dintre vilele victoriene pe care le restaura în San Francisco.

Quinton? Inima lui Susan tresări. Auzise de el. Munca lui avea o reputaţie excelentă printre designerii din Bay Area. Oare se cunoscuseră vreodată – la o petrecere, sau prin intermediul unor prieteni?

— Încântat de cunoştinţă, Anne. Nick mi-a arătat proiectele tale pentru *Island Belle*.

Îi strânse mâna inimos, cu putere.

— Ai făcut o treabă foarte bună.

— Steve abia aşteaptă să-i încapă *Island Belle* pe mână, interveni Nick. El va fi şeful lucrărilor.

Încercând să pară indiferentă, Susan zâmbi, cu un murmur de mulţumire. Totuşi, continua să-l privească pe Steve atentă. Oare avea s-o recunoască de undeva?

Spre uşurarea ei, în ochii lui nu se citea decât un interes politicos.

— Ei, atunci eu mai bine cobor, ca să am timp să mă joc cu fiul meu, înainte de

cină.

Intrând în lift, Steve le adresă un mic salut milităresc.

— Ne vedem mai încolo.

Uşulre se închiseră, lăsându-i pe Susan şi Nick singuri în hol.

— Vreau să-ţi arăt sala de bal, spuse el, arătând spre o arcadă din capăt.

Sorbind din pahare, porniră într-acolo.

— Jumătate din geamurile de la etajul ăsta erau sparte, îi explică Nick. Tot etajul era aproape distrus, de ploaia care intra prin ferestre şi păsările care-şi făcuseră cuiburi înăuntru. A trebuit să refacem zidăria strat cu strat.

Sala de bal era foarte elegantă. Într-un capăt, razele soarelui şiroiau prin vitraliul unei uriaşe oglinzi rotunde, creând modele vibrante, schimbătoare, pe podelele din lemn de esenţă tare sablate recent.

Lui Susan i se opri respiraţia.

— O, Nick, ce minunăţie!

Făcu un pas înapoi, admirând efectul.

— Asta-i fereastra pe care a instalat-o Steve azi? E extraordinară!

Nick puse platoul cu antreuri pe o capră de tâmplărie şi se apropie defereastră.

— Eram sigur că nu-i în stare s-o aducă până aici fără s-o spargă, spuse el încet, cu o privire plină de mândrie. Străbunicul meu a cumpărat fereastra asta cu comandă specială de la Louis Tiffany. Foarte multe dintre ochiuri se spărseseră de-atunci. Credeam că nu mai era bună de nimic, dar Steve a găsit un specialist în vitralii care a restaurat-o.

— Cum l-ai convins pe Steve să plece din San Francisco?

Nick ezită un moment.

— Păi, ăă, Carlie a fost una dintre cele mai promiţătoare studente ale mele, dar a avut un… ăă… accident.

Aruncă o privire spre Susan. Stătea în mijlocul camerei, privind în sus, spre modelele ornamentale de pe tavan. La auzul cuvintelor lui, coborî ochii, cu o expresie intensă.

— A fost grav rănită. Şi deprimată. Steve a considerat că i-ar prinde bine să

schimbe aerul, iar bunicul meu tocmai îmi lăsase moştenire castelul…

Ridică din umeri.

— Renovarea a părut un pretext ideal ca s-o scoată din oraş.

Susan luă o înghiţitură de vin.

— De aceea şchiopătează?

Un moment, Nick şovăi.

— Da. A suferit şi vătămări cerebrale. Înainte, scria extraordinar, iar acum face eforturi până şi pentru ca să citească.

— Biata Carlie, murmură Susan, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

Nick o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

— Hai, fără de-astea. Carlie şi-a revenit de minune.

Şi-i şterse o lacrimă, cu degetul mare.

Susan se pomeni reacţionând la căldura lui, dornică să i se rezeme de piept.

O, numai de-ar fi putut să-i vorbească, să-i povestească despre ea şi amintirile ei înspăimântătoare…!

Îi simţi braţele strângându-se în jurul ei. Era atât de cald, atât de înţelegător…

De ce nu?

Trase aer în piept, pregătindu-se.

Brusc, o voce îi strigă ascuţit în minte:

Stai, Susan! Nu-i poţi vorbi lui Nick. Ar fi periculos – şi pentru el, nu numai pentru tine.

Deveni ţeapănă, copleşită de gândul la ceea ce fusese cât pe-aci să facă.

— Anne, ce s-a întâmplat?

În glasul lui Nick se simţeau surprinderea şi îngrijorarea. Încercă s-o strângă mai tare, dar Susan se desprinse din braţele lui.

— Ce s-a întâmplat, Anne?

— Nimic, Nick. E… acum e totul în regulă.

Inima îi bătea cu putere. Nick o privea alarmat. Încercă să-i zâmbească.

— Serios, nu e nicio problemă.

Zărind platoul cu hors d oeuvres, se grăbi să-l ia în mână.

— Mai bine să mergem.

Un moment, Nick rămase nemişcat, cu o expresie nedumerită. În sfârşit, luă un ficăţel de pui învelit în şuncă.

— Ai dreptate, zâmbi el, făcând tensiunea dintre ei să se risipească. Dacă întârziem la cină, Carlie va face o criză.

* * *

O săptămână mai târziu, echipele începură munca la *Island Belle*. Nick o vizita pe Susan cu reglaritate, trecând în fiecre zi pe la ea ca să-i spună cum mergea treaba. De pe apă se auzeau zgomote şi voci, iar Susan lăsa tot mai des draperiile trase, ca să nu-i scape niciun moment important. Treptat, temerile i se risipeau. Începu să se plimbe din nou pe plajă şi cu canoea, ca să se uite mai de aproape. Viaţa dobândea dimensiuni noi şi captivante.

Se afla pe plajă, adunând scoici, prima oară când văzu reflexia. O lucire orbitoare de pe puntea de sus a lui *Island Belle* îi atrase atenţia.

Punându-şi mâna streaşină la ochi, Susan privi locul respectiv. Ciudat. În zona aceea nu existau ferestre. Ce putea să fie? Mai privi câteva minute, dar nu se mai întâmplă nimic.

Ridicând din umeri, îşi luă găleata cu scoici şi porni înapoi spre casă.

* * *

A doua zi dimineaţă, în timp ce-şi bea cafeaua pe terasa din faţă, observă reflexia din nou. Punându-şi ceaşca jor, intră grăbită în casă după binoclu.

La început, nu distinse mare lucru, dar pe măsură ce regla claritatea, începu să se contureze o siluetă. Un om cu un binoclu. Susan simţi că i se scurgea tot sângele din faţă. Cine era? Ce căuta acolo?

Nu fi proastă, Susan. Ţi-a luat-o imaginaţia razna.

Într-adevăr, când ridică din nou binoclul, omul dispăruse.

N-a fost nimic, îşi spuse ea.

Totuşi, îl văzu în acelaşi loc şi în ziua următoare.

Şi în următoarea.

Oricât ar fi încercat, Susan nu putea să-l ignore. De fiecare dată când se uita la *Island Belle*, zărea lucirea devenită de-acum familiară.

În sfârşit, din minte i se risipiră orice îndoieli.

Era supravegheată.

Capitolul 7

— Nu… şopti ea, cuprinzându-şi trupul cu braţele. N-aveau cum să mă găsească. Am avut prea multă grijă, prea…

Deodată, răspunsul îi veni în minte: Judith Burroughs. Ori de câte ori discutau, venea vorba despre faptul că Susan locuia singură şi izolată pe o insulă. Procuroarea tot insista să se mute într-o zonă mai sigură, mai populată.

Lui Susan i se luă o mare piatră de pe inimă.

Prin urmre, Judith îi dăduse de urmă şi se asigura că era nevătămată.

Îi venea să râdă. Sărind în picioare, se grăbi spre telefon. Formă repede numărul de la biroul procuroarei.

— Totul e-n regulă? întrebă Judith când îi auzi vocea.

— Ştii bine că da, răspunse Susan cu severitate.

Urmă o scurtă pauză.

— Ce vrei să spui?

Susan oftă.

— Cheamă-ţi spionii înapoi, Judith. N-am nimic. Sunt bine-mersi, nu e nevoie să mă urmăreşti.

De astă dată, pauza fu mai lungă.

— Despre ce vorbeşti?

Convingerea lui Susan începea să şovăie.

— Despre omul tău de pe *Island Belle*. De fiecare dată când mă uit într-acolo,

îl văd cum…

O întrerupse sunetul unei respiraţii zgomotoase, de la celălalt capăt al firului.

— Judith, ai *trimis* pe cineva, nu-i aşa? întrebă Susan, neputându-şi stăpâni tremurul din voce.

Judith nu răsopunse imediat.

— Nici măcar nu ştiu unde anume eşti, spuse ea încet. Mai ţii minte?

Camera începu să se clatine în jurul lui Susan.

— O, Doamne…! şopti ea, aşezându-se pe canapea. Acuma ce mă fac…?

— Calmeză-te, Susan.

Vocea lui Judith era fermă şi încurajatoare.

— Sunt sigură că nu ai niciun motiv de teamă. De fapt…

Din receptor se auzi foşnetul unor hârtii pe birou.

— …tocmai am primit un raport despre activităţile lui Ed Buck din închisoare. Cu excepţia avocatului şi a unei femei care declară că e soţia lui, n-a mai primit nicio altă vizită. Şi nici scrisori n-a primit, decât pe cele oficiale, plus una de la soţie.

Susan asculta, cu inima bătându-i puternic.

— Nu voiam să-ţi spun, dar… Înfine… i-am propus un târg, ca să ne spună unde-s amicii lui. A fost încântat să ne dea nunmele lor, întrucât e convins că au împărţit banii şi l-au lăsat pe el să scoată castanele din foc.

— Un târg? Aţi încheiat un târg cu omul care l-a omorât pe soţul meu?

— Nu te repezi, Susan. Am spus că i-am *propus* un târg. Ideea e că n-au niciun motiv să se ţină după tine. Oalele s-au spart în capul lui Ed, iar ceilalţi sunt ocupaţi să-şi scape pielea.

— Şi crezi că nu mai am niciun motiv de îngrijorare? întrebă nesigură Susan.

— Susan, cred că ăsta-i ultimul lucru la care se mai gândesc acum, spuse pe un ton categoric procuroarea. Şi te-ai ascuns bine.

Brusc, tensiunea din trupul lui Susan se risipi. Îi venea să chicotească de bucurie.

— Of, Judith, ce prost mă simt! N-ar fi trebuit să te deranjez.

— Prostii, replică prietena ei. După toate cele prin care-ai trecut, nu-ţi reproşez

că eşti suspicioasă.

Râse uşor.

— Şi *vreau* să te muţi undeva unde să ai nişte vecini în apropiere.

— Hai, mămică… glumi Susan.

— Ştiu, ştiu… *Nu-ţi face griji pentru mine, o duc minunat.*

Râseră amândouă, relaxându-se. Mai conversară amical câteva minute, apoi Susan închise telefonul.

Imediat după aceea, însă, grijile îi reveniră. Dacă nu făcea parte din banda lui Ed Buck, cine era omul care o pândea? Şi ce căuta acolo?

Nick.

Gândul o izbi cu o intensitate distrugătoare. *Island Belle* era vasul lui Nick, proiectul lui. Oamenii de la bord lucrau pentru el.

Nick o spiona.

Susan simţi camera clătinându-se cu ea. După momentul de şoc, o cuprinse furia.

Nu avea nici nu drept. Avusese încredere în el.

Înghiţindu-şi mânia, se duse la fereastră şi privi printre draperii. Silueta era tot acolo.

Susan închise draperiile la loc, rănită de înşelătoria lui Nick ca de un fier roşu.

Căldura şi farmecul lui o ademeniseră să fie mai îngăduitoare, dar nu mai era cazul. N-avea de gând să-i mai dea nicio posibilitate de a o trăda.

Avea să redevină închisă în sine şi să-i observe fiecare mişcare. La primul pas greşit, era hotărâtă să dispară imediat de pe insulă.

Acest gându aduse după sine un val de deznădejde. Înfruntându-l, se dojeni sever pentru că cedase în faţa dorinţei de a trăi ca o fiinţă normală. Oricât de mult iubea insula, casa ei comodă şi prietenia pe care i-o oferea Nick, dacă siguranţa ei era în pericol, avea să fugă.

Până la urmă, urma să uite de acest interludiu plăcut şi să se adapteze din nou la existenţa ei singuratică.

* * *

Nick opri în locul de parcare din pădurea aflată în spatele casei lui Susan şi sări din maşină. Tocmai îşi trimisese manuscriusul la editură. Scăpase de presiunea termenului de predare şi se simţea excelent.

Stăpânindu-şi impulsul de a alerga, porni în lungul cărării. Trecuseră doar câteva zile de când o vizitase ultima oară pe Anne şi abia aştepta s-o vadă.

Las-o mai moale, Nick, te porţi ca un puşti. Îi venea să râdă în hohote. Acum, că avea mai mult timp liber, era hotărât s-o scoată cu forţa din carapacea ei.

Desigur, nu-i putea spune despre carte. Dar avea să inventeze o scuză.

Ieşind dintre copaci, o zări pe *Island Belle* la ancoră, în port. Bătrâna navă nu arăta schimbată, dar munca mergea bine.

Deşi echipa era mică, interiorul fusese deja degajat şi se iniţiaseră primele schimbări. Peste vreo lună, *Island Belle* avea să fie gata pentru tractarea în docul uscat.

Fluierând, Nick urcă dintr-un salt cele două trepte ale verandei şi bătu în uşă. Nu primi niciun răspuns şi mai ciocăni o dată.

În sfârşit, auzi sunetul cheii lui Susan în broască. Zâmbi nerăbdător, cu bătăile inimii accelerându-i-se. Când uşa se deschise, făcu un pas înapoi, surprins.

Ochii lui Susan erau tăioşi ca oţelul, şi-şi ţinea buzele strânse, crispate.

Nick simţi cum îi pierea zâmbetul de pe buze.

— Anne. Ce faci? o salută el, după un moment.

— Bună, Nick.

Ezitând, Susan păşi într-o parte, cu o expresie serioasă.

— Vrei să intri?

Nick o urmă în bucătărie, unde rămase tăcut în timp ce ea deschidea uşa frigiderului.

— Pot să-ţi ofer un ceai cu gheaţă, sau ocola?

— Un ceai cu gheaţă ar merge.

Nick o privi cum ducea carafa spre bufet, revenind apoi după cuburile de

gheaţă. În tăcere, Susan luă două pahare şi le umplu cu ceai.

Făcându-i semn spre masă, se rezemă de bufet şi luă o sorbitură idn pahar.

Nick şi-l puse pe al său pe masă.

— Ce s-a întâmplat, Anne? Eşti supărată pe mine?

Susan ezită.

— A, nu. N-am nimic.

— Atunci, se încruntă el, de ce stai acolo, în picioare?

— Pentru că…

Faţa i se înroşi.

— Din niciun motiv.

Şi, cu un zâmbet stânjenit, se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— Aşa e mai bine.

Nick făcu un efort să revină la un ton firesc.

— Şi, cu ce te mai ocupi?

Cu o expresie prudentă, Susan răspunse:

— Ăă, am… am lucrat la schiţele pentru interiorul lui *Island Belle*. Vrei să le vezi?

Se ridică în picioare şi dădu să treacă pe lângă el.

Nick o prinse de mână, făcând-o să încremenească în loc.

— Anne, care-i problema? întrebă el încet.

Susan îi evită privirea, cu inima tresărindu-i în piept.

— Nu e nicio problemă, şopti ea.

O, Doamne, trebuia să-l întrebe! Dar acum, că era acolo, în faţa ei, cu căldura şi energia lui, şi cu ochii îngrijoraţi, simţea că îndoielile începeau să i se risipească.

Nu te lăsa amăgită, o preveni o voce, înintea ei. *S-ar putea să te pună la încercare.*

La încercare?

Ca să vadă dacă l-ai observat pe spion.

Da. Desigur. Încercă să-şi smulgă mâna dintr-a lui, dar Nick o strânse şi mai tare.

Cu o scăpărare iritată în ochi, se ridică în picioare, în faţa ei.

— Ce mama dracului, Anne, ştiu că se întâmplă ceva aici. Despre ce e vorba?

— Dă-mi drumul, Nick.

Susan încercă să se ferească, dar strânsoarea deveni şi mai puternică.

— Nu înainte de a şti de ce te porţi aşa.

Ochii lui îi impuneau să răspundă.

Strângând din buze, Susan îl privi încruntată.

— Ei…?

Trase aer în piept, adânc, cu furie.

— De ce ai pus să fiu supravegheată?

Sfidându-l să-şi nege perfidia, îl fixă cu o privire dură.

Pe chipul lui Nick trecu o undă de nedumerire.

— Ce vrei să spui?

Susan râse dispreţuitor.

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Despre spionul tău de la bordul lui *Island Belle*.

Îşi smuci mâna dintr-a lui.

— Nu-mi place deloc, Nick. Am venit aici ca să am linişte şi intimitate, şi…

— Anne, crede-mă, o întrerupse el. Nu te spionează nimeni.

— Nu minţi.

Gândurile lui Nick alergau nebuneşte. Ce se întâmpla? Brusc, îşi dădu seama. Steve spusese că nişte băieţi se jucau pe vas, în timp ce oamenii lucrau sub punte. Oare postase un supraveghetor ca să-i ţină sub ochi?

Acesta trebuia să fie răspunsul.

— …şi de fiecare dată când mă uit, îl văd cum… continua Susan, încet şi cu furie.

Nick făcu un pas spre ea.

— Ascultă-mă un minut, Anne. Nu e ceea ce crezi.

Susan se întrerupse brusc.

— Aaa…? Poţi să-mi explici? întrebă ea, pe un ton caustic.

Nick oftă.

— Nimeni nu te supraveghează *pe tine.* Am avut probleme cu copiii care se jucau la bordul lui *Island Belle*, în timp ce oamenii lucrează în sala maşinilor.

Privirea lui Susan se destinse.

— Se strecoară la bord, iar Steve se teme să nu se accidenteze. Omul pe care l-ai văzut stă de pază.

Sper că asta e explicaţia, adăugă el în gând, posomorât.

Spre surprinderea lui, ochii lui Susan se umplură de lacrimi. Nick simţi un junghi în stomac, înţelegând. Se temuse. De-asta fusese atât de rece şi nervoasă.

— Ei, haide, îi spuse, păşind spre ea.

Întinse braţele şi o strânse la piept. Legănând-o uşor, începu să-i murmure cuvinte liniştitoare.

Susan simţi cum i se risipea toată tensiunea din trup. Era atât de bine în braţele lui Nick, atât de cald şi sigur… N-ar fi trebuit să-i placă atât de mult, dar nu putea să se desprindă din îmbrăţişare.

După un timp, Nick se retrase, căutându-i ochii cu ai lui. Privirile li se întâlniră. Încet, îşi coborî capul spre ea. Susan îi văzu buzele apropiindu-se.

Era periculos ce se întâmpla. Ar fi trebuit să se smulgă din braţele lui şi să fugă. Dar muşchii refuzau să-i asculte comenzile minţii.

Inima îi bătea de nerăbdare. Apoi, buzele lui ajunseră peste ale ei, apăsate şi poruncitoare. Susan îşi înfruntă reacţiile instinctive, zbătându-se împotriva valului de căldură care o cuprindea.

N-avea niciun rost. Limba lui îşi forţa intrarea printre buzele ei comprimate. Încercă să-şi ţină gura închisă, dar atingerea lui Nick o aprindea, trimiţându-i fiori de plăcere prin tot trupul.

Se lăsă în voia lui. Cu un oftat, se abandonă asprimii catifelate a limbii lui care o mângâia pe a ei, masei dure şi masculine a trupului care căuta să se potrivească peste formele ei gingaşe.

Era o senzaţie minunată, să se relaxeze astfel lângă făptura lui puternică.

Nick se rezemă de tocul uşii şi o trase după el, ţinând-o cu blândeţe.

— Aşa, iubito, aşa, lasă-mă să te ţin în braţe, îi şopti, plimbându-şi încet mâinile peste spatele ei.

Cuvintele lui risipiră lâncezeala dulce care o înghiţea pe Susan.

Dumnezeule, ce făcea? Nu-şi putea permite să-l lase pe Nick să se apropie atât de mult. Putea fi primejdios pentru ea – şi pentru el însuşi. Atunci, ar fi fost în pericol şi viaţa lui.

Ca şi cum ar fi strâns-o de gât două mâini, simţi că se sufoca. Nu mai putea să respire.

Înnebunită, începu să se zbată în braţele lui Nick, încercând să-l împingă. Înainte ca el să-şi poată reveni din surpriză, Susan o zbughi prin încăpere, fără să se oprească decât lângă bufet, cu braţele strânse împrejurul pieptului.

— Mai bine pleacă, Nick, spuse ea, neîndrăznind să-l privească în ochi.

* * *

Peste două nopţi, Susan se trezi brusc din somn, cu inima zbuciumându-i-se între coaste. Rămase în pat, ascultând, aşteptând…

Ce anume?

Lumina slabă a lămpii de pe scrin arunca umbre prelungi pe tavan. Una arăta ca un braţ întinzându-se spre ea. Cutremurându-se, Susan se întoarse pe o parte şi se acoperi mai strâns cu păturile.

Calmează-te, Susan. Făcu un efort să închidă ochii şi să se relaxeze.

Treptat, muşchii încordaţi începură să i se destindă. Tocmai aţipea din nou, când auzi iar sunetul – o bufnitură slabă lângă fereastră, atât de încetă încât mai mult o simţea, decât s-o audă.

Simţurile îi intrară în alertă. Atentă să nu scoată niciun zgomot, dădu păturile la o parte şi coborî din pat.

Merse tiptil până la debara, deschise uşa şi întinse mâna spre raftul se sus. Inima îi bătea cu putere, în timp ce căuta printre cutii. Pistolul lui Greg era pe-acolo pe undeva, n-avea nicio îndoială.

Apoi, auzi un râcâit slab pe geam.

Ce putea să fie? Un animal? Vântul…?

În sfârşit, degetele ei cuprinseră metalul rece. Ştia că arma era încărcată. Avusese grijă de asta cu doi ani în urmă, imediat după moartea lui Greg.

Însă ar fi putut s-o folosească? La acest gând, o cuprinse panica – şi nu numai fiindcă ideea de a trage în cineva o îngrozea.

Când Greg cumpărase pistolul, cu câteva luni înainte de a muri, o dusese la poligon şi-i arătase cum să tragă. Ţintea îngrozitor de prost. Dacă trăgea şi nimerea pe alături?

Scrâşnetul se auzea acum mai tare. Susan sumţi cum transpiraţia îi umezea cămaşa de noapte la subsuori. Trăgând adânc aer în piept, se întoarse şi porni prin cameră, încet, ţinându-se în apropierea peretelui.

La uşă, se opri şi ascultă. Era cineva în casă? Panica o străfulgeră, dar încercă să şi-o alunge. Atentă, strânse pistolul în ambele mâini şi-l îndreptă înainte. Arma oscilă când Susan întinse o mână pentru a întredeschide uşa dormitorului. Se uită afară.

Domnea tăcerea. În întuneric, formele mobilei din cameră păreau netulburate. Susan expiră prelung.

Ţinând pistolul îndreptat înainte, dădu colţul spre tabloul electric din gol.

Slavă Domnului că avea un heblu pentru luminile de afară. Numai de-ar fi instalat şi un sistem de alarmă…

Mai avea doar câţiva paşi până la tablou. Pistolul începea să-i alunece în mâinile asudate. Dacă vedea pe cineva afară, ce-avea să facă?

Din spatele casei se auzi un scârţâit slab, făcând să i se zbârlească firele de păr de la ceafă. Cu spatele la perete, Susan îşi continuă drumul spre panoul electric.

Deodată, atinse cu umărul colţul unui tablou. Dădu să-l prindă, dar acesta căzu pe podea, cu zgomot. Susan încremeni. Scârţâitul de afară se auzi din nou, şi mai puternic.

O străbătu un val de groază.

Vino-ţi în fire, Susan. Aprinde luminile din curte. Hai *odată!*

Fără să-i mai pese că făcea zgomot, ajunse la panou şi deschise uşa. În întuneric, nu putea să vadă heblul, dar ştia că era în partea de jos.

Iată-l! Simţi plasticul lucios sub degete. Îşi şterse mâna de poala cămăşii şi dibui după mâner. La început, acesta refuză să se clintească, apoi cedă.

O secundă, nu se întâmplă nimic. Apoi scârţâitul se întrerupse, iar Susan auzi nişte paşi tropăind pe peluză, spre apă. Alergă în camera din faţă şi dădu draperiile la o parte.

În jurul casei era lumină ca ziua. Mai departe, însă, domnea bezna nopţii fără lună. Trei siluete fugeau spre paravanul de pe mal. Săriră pe plajă. Se auzi scrâşnetul slab al unei bărci pe pietriş. Peste câteva secunde, Susan distinse o formă vagă îndepărtându-se pe apă.

Deşi se strădui să nu scape barca din ochi, aceasta se pierdu curând în întuneric.

Cine erau? Ce căutau acolo? Neliniştită, Susan scrută apele din nou, dar zadarnic. Barca dispăruse.

O străbătu un val de slăbiciune. Pistolul devenise atât de greu în mâna ei, încât abia mai reuşea să-l ţină.

Împleticindu-se spre canapea, se aşeză pe pernele moi. Cu mâini tremurătoare, puse pistolul pe masă. Apoi îşi strânse genunchii la piept, cuprinzându-şi-i cu braţele. Ce să facă? Cine putea s-o ajute?

Şeriful. Trebuia să-i telefoneze. Hotărâtă, îşi coborî picioarele pe podea, apoi se opri.

Oare şeriful ar fi putut să facă ceva? La San Francisco, poliţia putea fi înţelegătoare, dar nu acorda nicio protecţie. De ce ar fi stat lucrurile altfel aici, în acest colţ uitat de lume?

Iar telefonul dat şerifului ar fi putut atrage întrebări cărora nu voia să le răspundă.

În timp ce se lăsa la loc pe perne, simţi cum teama începea să-i scape de sub control. Trebuia să stea de vorbă cu cineva, să audă un glas omenesc.

Nick?

Putea să-l sune? Trecuseră două zile de la vizita lui, şi de-atunci nu mai primise nicio veste de la el. O străbătu un fior dureros, amintindu-şi sărutul.

O, cât încercase să-şi alunge sentimentele pe care i le trezise acea sărutare! Şi cum mai tânjea să ridice receptorul şi să-l cheme pe Nick la ea!

Aproape fără să-şi dea seama ce făcea, se ridică şi porni spre telefon. Emoţiile i se războiau în minte. N-o putea face. Nick ar fi crezur că se răzgândise.

Dar avea nevoie de consolarea şi curajul pe care numai prezenţalui i le-ar fi putut aduce.

Ridicând receptorul, se mai opri o dată. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, formă numărul.

* * *

Nick apăsă pe frâna Jaguar-ului şi coti derapând, la curba din capătul golfului. Nu mai avea mult până la aleea casei lui Anne. Îşi stăpâni impulsul de a accelera şi mai mult.

Oare era totul în regulă? Vocea ei păruse îngrozită când îi povestise cele întâmplate. Ce noroc, că redactorul îl sunase după-amiază, cerându-i câteva modificări urgente! Altfel, în noaprea asta ar fi fost la Seattle.

Aruncă o privire spre ceasul luministent de bord. Era aproape ora patru.

Cu mult timp înainte de ajunge în locul de parcare, văzu luminile din jurul casei. Opri lângă maşina ei, scoase cheia din contact şi porni în goană pe cărare.

La uşă, se opri.

Lângă clanţă, tocul uşii fusese forţat cu o pârghie. Lemnul era ştirbit, iar pe verandă zăceau aşchii.

Lui Nick i se uscă gura. Cei care făcuseră lucrul acela nu se încurcaseră. Bătu în uşă. Aşa cum trăia, singură şi izolată, Anne n-ar fi avut nicio apărare dacă reuşeau să intre în casă. Simţi un gol în stomac. Cine ar fi vrut să-i facă rău?

Bătu din nou, încercând să-şi alunge îngrijorarea. Nimeni nu avea motive s-o atace. Probabil că tot puştii aceia fuseseră. Văzând jaluzelele trase, probabil crezuseră

că nu era nimeni acasă.

Acest gând îl mai linişti. Acum, când ştiau că locuinţa era ocupată, n-aveau să se mai apropie.

— Cine e?

Prin uşă, în vocea lui Susan se simţea o undă de isterie.

— Nick! răspunse el repede. Deschide-mi, Anne.

Auzi un clănţănit de chei, apoi uşa se întredeschise.

— Slavă Domnului că ai venit!

Nick se strecură prin deschizătura îngustă şi închise uşa, încuind-o în urma lui. Apoi o privi atent pe Susan.

Ochii ei erau mari şi speriaţi, iar părul îi stătea în neorânduială, ca şi cum abia s-ar fi trezit din somn. Purta o cămaşă de noapte subţire, de bumbac, care-i ajungea până deasupra genunchilor. Pe piept avea imprimată inscripţia: I KEEP MY ♥INSANFRANCISCO1.

Nick citi cuvintele şi, un moment, deveni curios. Dar gândul îi trecu imediat. Înfăţişarea lui Susan era incredibil de senzuală. Îşi înfruntă reacţia care-i străbătu trupul.

Ai venit aici s-o linişteşti, nu s-o seduci, îi reaminti un glas în minte.

— Anne, e totul în regulă?

Îi venea s-o ia în braţe şi să-i alunge deznădejdea de pe faţă.

— O, Nick, m-am speriat atât de tare! spuse ea, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

Dintr-un pas, Nick o strânse la piept.

— Ştiu, iubito, ştiu.

Îi mângâie părul şi, cu degetul mare, îi şterse lacrimile care se revărsau pe obraji.

---

[1] NOTĂ PENTRU TEHNOREDACTARE. În caz că semnul grafic ♥ nu se va importa pe parcursul transformărilor până la editorul de texte final, precizez: în inscripţia de mai sus, între cuvintele MY şi IN este desenată o inimă. Precizez că această inscripţie se va regăsi şi în continuare – deci, dacă inima trebuie introdusă din nou, e indicat să se caute printr-un "Find" şi să se opereze în fiecare loc. – Totodată, precizez că fuziunea cuvintelor "INSANFRANCISCO" nu este o greşeală. Aşa apare în original, peste tot. (n.tr.)

— Dar acum e în ordine. Sunt aici.

Spre marea lui satisfacţie, Susan i se cuibări în braţe. Îl făcea să se simtă puternic şi dorit.

Un moment rămaseră astfel, apoi Nick o luă în braţe şi o duse în camera din faţă.

Acolo era întuneric. Intra numai lumina de afară. Cu grijă, Nick o aşeză pe canapea.

— Nu pleca. Te rog.

Susan se agăţă de el, refuzând să-l lase să se îndepărteze.

— E-n regulă, iubito. Nu plec.

Întinzând mâna prin faţa ei, Nick aprinse lampadarul de lângă canapea. O lumină blândă inundă camera.

— Gata. Aşa e mai bine.

Pe masa de cafea era pus un pistol. Imaginea armei îl încurajă. Cel puţin, avea o oarecare protecţie.

— Şi acum, spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru el încet, privindu-i cu atenţie faţa.

Spre neznădejdea lui, trăsăturile lui Susan se schimonosiră de groază.

— Nicio grijă, se grăbi s-o liniştească. Putem să mai aşteptăm, dacă vrei.

Degetele ei îi strânseră mâna într-o încleştare de moarte.

— Nu, trebuie să vorbim acum.

În ochi i se iviră din nou lacrimi.

— Au venit după mine. *Ştiu* că aşa e.

Îşi muşcă buzele, cu o privire înnebunită.

Nick o privea lung. Despre ce vorbea? Era dezechilibrată mintal?

Îl străbătu un val de teamă. Căută să-şi ascundă de pe faţă noua îngrijorare.

Vorbind cât putea de raţional şi înţelegător, încercă s-o linişească:

— Iubito, nu se ţine nimeni după tine. Nu-ţi face griji.

Susan se chinui să se ridice, dându-i mâinile la o parte.

— Nick, nu înţelegi…

În clipa următoare, pe faţă i se întipări groaza, ca şi cum ar fi făcut o mare greşeală. Întoarse capul în altă parte.

Nick se simţea complet neputincios.

— Anne, despre ce vorbeşti?

Întinse mâna spre ea, dar Susan i-o respinse.

— Nu face asta, Anne!

O prinse de braţe, imobilizându-i-le lângă trup.

— Linişteşte-te, iubito. N-ai de ce să te temi.

Pe neaşteptate, Susan începu să tremure – nu mărunt, ci puternic, cu dinţii clănţănindu-i, zgâlţâindu-se din toate încheieturile. Dumnezeule, ce se întâmpla? O cuprinse cu braţele, începând s-o legene. Tremurul acela înfiorător îi exprima groaza mai elocvent decât orice cuvinte.

— Spune-mi, Anne. Vreau să înţeleg din ce cauză te porţi aşa. Te rog, iubito. Nu ţine totul închis în tine.

— Nu pot, suspină ea. E prea periculos.

Periculos?

— Dar eu pot să te ajut, insistă Nick. Te rog, lasă-mă să te ajut…

Susan încercă să se smulgă, însă Nick o ţinea strâns.

— Hai, vorbeşte… stărui el. Uşurează-te.

Brusc, rezistenţa ei se nărui. Rămase în braţele lui ca o păpuşă de cârpe, cu ochii închişi. O expresie de nespusă durere îi acoperi faţa.

— Ce este, Anne?

— Vor să mă omoare, Nick…

Vocea îi era seacă, lipsită de orice emoţie.

— Şi dacă-ţi spun de ce, vor încerca să te omoare şi pe tine.

Capitolul 8

Nick o privi neîncrezător. De unde-i venise o asemenea idee?

Cu ochii dilataţi de spaimă, Susan îi susţinu privirea.

— E adevărat, şopti ea.

La vederea neîncrederii de pe chipul lui, închise ochii şi întoarse capul.

— Ştiam eu că n-ai să mă crezi.

— Nu, nu, iubito. Ştiu că eşti tulburată din cauza celor întâmplare adineaori.

O strânse şi mai tare în braţe, încercând să scape de conştiinţa vinovată a faptului că avea dreptate: n-o credea.

— Dar să vrea cineva să te omoare? Cum îţi poate trece prin minte aşa ceva?

Nu-i răspunse. Lacrimile i se prelingeau încet pe obraji.

Cu blândeţe, Nick i le şterse.

— Vorbeşte-mi, Anne. Cu mine, eşti în siguranţă.

— Nu sunt. Cu nimeni n-aş putea fi.

Se desprinse de el, retrăgându-se spre capătul canapelei, unde se ghemui. Umerii începură să i se zguduie în timp ce plângea fără zgomot.

Nick rămase pe loc, nedumerit. Mai întâi crezuse că-l spiona, iar acum, asta. Ce ascundeau toate aceste reacţii?

— Anne? întrebă el, parcurgând distanţa care-i despărţea.

Susan se retrase, dar Nick îi atinse umărul rigid, începând să i-l maseze încet.

— Iubito, spune-mi de ce. Vreau să ştiu şi eu ce s-a întâmplat, de ţi-e aşa de frică.

— Nu, nu… gemu ea. Nu înţelegi.

Se întoarse spre el, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Îmi pare rău că te-am chemat, Nick. Pleacă, *te rog.* Până nu e prea târziu.

— Nu vorbi prostii. Ai nevoie de mine aici.

Mâna lui o strânse de umăr.

— Şi n-am să plec. Nu înainte de a afla despre ce vorbeşti.

Susan îi cercetă chipul. Văzu în expresia lui îngrijorare şi hotărâre.

Îndrăznea să spargă tăcerea? O dorea nevoia de a-şi revărsa toate temerile – dar putea să rişte?

Nick o privea atent. Deodată, Susan ştiu că trebuia să-i spună totul.

N-avea să-şi dezvăluie numele adevărat, nici locul de unde venea, ci numai

detaliile esenţiale ale situaţiei.

Trase adânc aer în piept, adunându-şi curajul. I se uscase gura. Înghiţi în sec, dar avea gâtlejul contractat.

Ochii lui Nick se umplură de compasiune.

— Nu te grăbi, iubito, spuse el încet, luând-o de mână. Lasă totul să iasă de la sine.

Atingerea lui păru să descuie un lacăt în sufletul ei.

— O, Nick, mi-e atât de frică…! izbucni ea. Sunt nişte oameni care…

Se întrerupse, apoi o luă de la început:

— Acum doi ani, Greg, soţul meu, şi cu mine…

Pe chipul lui Nick se citi surprinderea. Susan îi simţi reacţia în strânsoarea degetelor.

— Da, am fost căsătorită, spuse ea. Timp de peste trei ani.

Îl aşteptă să răspundă, dar Nick dădu doar din cap, cu expresia neschimbată.

— Continuă, te rog.

Susan făcu o pauză, adnunându-şi curajul.

— Eram împreună cu un prieten, începu ea. Mergeam pe stradă, când… când…

Pieptul i se contractă, în timp ce scena de coşmar începea să se desfăşoare din nou.

Nick o asculta în tăcere, dorind s-o consoleze, dar conştient că nu era momentul potrivit. Întretăiat, Susan îi descrise oroarea acelei sile şi durerea a ceea ce urmaşe – lunile petrecute în spital, suferinţa de a nu putea participa la funeraliile celor doi oameni pe care-i iubise atât de mult.

Ţinându-se de mâna lui ca de o coardă de salvare, îi povesti despre proces şi-i reproduse înfiorătoarea ameninţare pe care o strigase Ed Buck în timp ce-l duceau din boxă.

Nick se apropie şi o cuprinse cu braţul pe după umeri. Trupul ei era ţeapăn. Fără să pară conştientă de prezenţa lui, continuă să vorbească.

— Am crezut că, o dată Buck ajuns în închisoare, îmi voi putea vedea de viaţa

mea. Dar n-am putut. Mereu mi-era teamă, mereu mă uitam peste umăr, se tângui ea. Aşa că mi-am schimbat numele şi am fugit.

Rămase tăcută, fără să se mişte, fără să mai vorbească. Sub atingerea lui Nick, îşi simţea carnea înfrigurată.

— Iar acum, m-au găsit.

Deznădejdea din vocea ei îl pătrunse până-n adâncurile sufletului…

Nick stătu un moment nemişcat, frământat de întrebări – de unde venise? Ştia cineva că era acolo? Fusese găsit vreunul dintre ceilalţi făptaşi?

Dar, în acel moment, Susan era prea fragilă, prea vulnerabilă, ca să-i pună toate aceste întrebări. Avea nevoie de încurajare. Şi de ocrotire.

— Îmi pare rău, Anne, spuse el cu blândeţe. Ai trecut printr-un calvar cumplit.

La auzul vocii lui, Susan tresări, iar pe faţă îi străfulgeră teama.

— O, Doamne!

Smulgându-se de lângă el, sări în picioare.

— Ce-am făcut?

Ochii îi erau uriaşi, înnebuniţi. Arunca priviri peste tot, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare.

— Anne, nu!

Dintr-o singură mişcare fluidă, Nick ajunse în faţa ei. O apucă de umeri.

— E-n regulă, iubito. N-o să ţi se întâmple nimic rău. *Eşti* în siguranţă. Voi avea eu grijă de asta.

Susan clătină din cap.

— Nu înţelegi, Nick. Ştiu unde mă aflu. Vor încerca în continuare. N-au să se dea bătuţi până nu mă omoară.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Iar acum, că ţi-am spus, şi tu eşti în acelaşi pericol.

Ultimele vestigii de voinţă ale lui Nick se mistuiră. Trebuia s-o îmbrăţişeze, s-o apere de propriile ei spaime. Înainte ca Susan să-i poată scăpa din nou, o cuprinse cbraţele, rezemându-i capul de umărul lui.

— N-ai nicio grijă, iubito. Sunt aici, îi şopti el în părul parfumat.

Sub mâinile lui liniştitoare, toate contururile trupului ei – coastele, coloana vertebrală, omoplaţii – se simţeau desluşit prin bumbacul subţire al cămăşii de noapte. Începu să-i mângâie spatele încet, ritmic.

În sfârşit, tensiunea din trupul ei începu să se risipească.

— Aşa… Relaxează-te…

Nick încerca să nu-şi imagineze carnea netedă de sub materialul subţire, nici să-şi lase mâinile s-o mângâie atât de stăruitor şi senzual pe cât ar fi dorit.

Rămaseră astfel un timp, fără ca niciunul dintre ei să vorbească. În cele din urmă, Susan se retrase.

— Nick, acum mi-am revenit.

Zâmbi, dar Nick îşi putu da seama că o făcea cu preţul unui mare efort. În ochi, încă îi mai dăinuia o urmă de frică.

— Eşti sigură?

Susan dădu din cap, deşi se vedea clar că încă se mai simţea tulburată.

— Acum sunt gata să mă duc din nou la culcare, aşa că poţi să pleci.

Chiar îl credea în stare s-o abandoneze, după tot ce-i spusese? Nick oftă.

— Nu plec nicăieri.

— Dar, Nick…

— Anne, nu discutăm. Am să rămân aici, pentru orice eventualitate…

Capul ei se ridică brusc.

— Crezi c-au să se întoarcă?

— Iubito, sunt convins că nu erau decât nişte adolescenţi. Probabil aceiaşi care se învârteau şi pe bordul lui *Island Belle*.

La vederea îndoielii de pe faţa ei, Nick zâmbi încurajator.

— Şi, apropo, omul pe care l-ai văzut se uita, într-adevăr, după ei. Stă şi noaptea la bord, ca să-i poată alunga dacă se strecoară acolo după orele de program.

Îngrijorarea din ochii ei se mai risipi, dar încă mai rămase o undă de îndoială. Înainte de a apuca să obiecteze din nou, Nick se apropie şi o ridică în braţe.

— Ce faci? întrebă ea alarmată.

Potrivind-o într-o poziţie comodă, îi zâmbi. Inima de pe cămaşa ei de noapte se

ridică şi cobora cu fiecare respiraţie.

— Încotro e dormitorul?

Susan ezită, apoi arătă spre holul întunecat.

— Bun.

Nick porni într-acolo.

— Acum am să te bag în pat. Dimineaţă, vom avea o lungă discuţie.

* * *

Susan se trezi cu un urlet pe buze. O urmăreau – forme întunecate, amorfe, care se tot apropiau. Inima îi bătea nebuneşte şi abia reuşea să-şi tragă respiraţia.

Se chinui să se ridice în capul oaselor, privind orbeşte prin întuneric.

Unde era lumina? Avea nevoie de lumină.

Veneau după ea. Trebuia să scape.

Gemând îngrozită, încercă să se dea jos din pat, dar picioarele îi erau grele ca de plumb.

O, Doamne, era atât de întuneric! Şi se apropiau tot mai mult…

Se întoarse pe partea cealaltă, dorind cu disperare să scape. Aşternutul i se înfăşură împrejurul membrelor, imobilizând-o ca un giulgiu.

O, Doamne! O, Doamne…!!!

Îngrozită, începu să se zbată, dar păturile şi cearşafurile încurcate o ţineau ca într-o mantie sufocantă.

Încercă să-şi tragă respiraţia. Trebuia să fugă.

Deodată, deasupra ei apăru o siluetă. Dumnezeule mare, o găsiseră!

Trăgând cu disperare aer în piept, Susan scoase un urlet.

Urlă, şi tot urlă…

— Anne! Eu sunt, Nick!

— Nu! Nu! Pleacă de-aici!

Înnebunită, Susan încercă să se rostogolească în direcţia opusă lui.

— Nu s-a întâmplat nimic, Anne!

Braţele lui puternice o imobilizară. Încercă să se zbată, dar degeaba.

— Calmează-te, iubito. Sunt aici. Eşti în siguranţă.

Recunoştea glasul acela – era un glas liniştitor. Brusc, Susan rămase nemişcată, în aşteptare, ascultând.

— Aşa e mai bine.

Strânsoarea braţelor slăbi. Susan mai stătu un moment pe loc, căutând să se orienteze.

— Nick? Chiar tu eşti? şopti ea?

Inima continua să-i bată cu putere, dar frica paralizantă începea să dispară. Prin întuneric, privi spre silueta de deasupra ei.

— Sunt aici, iubito. Ai visat urât.

— Nu te văd…

Vru să se ridice în capul oaselor, dar păturile o ţineau prizonieră. O cuprinse un nou val de panică, pe care încercă să şi-l alunge.

— E atât de întuneric…! scânci ea.

— O clipă.

Simţi patul mişcându-se, când Nick se ridică. O secundă mai târziu, lampa de pe scrin se aprinse, scăldând camera într-o lumină blândă şi caldă.

Pe Susan o cuprinse o negrăită uşurare. Formele din încăpere erau acum familiare. Iar Nick stătea doar la câţiva paşi, privind-o cu o expresie îngrijorată şi protectoare.

— E mai bine? întrebă el, revenind lângă pat şi întinzându-i o mână.

Susan încercă să i-o apuce, iar Nick observă abia acum că era imobilizată.

— Stai liniştită, iubito. Te eliberez imediat.

Începu să desprindă aşternuturile, vorbind încontinuu, destins, calmant.

— Nici nu mă mir că ai avut un coşmar. Eşti înfăşată strâns ca o mumie.

Susan închise ochii, concentrându-se asupra vocii lui, încercând să nu se lase pradă fricii şi panicii.

Nick desfăşură cearşaful şi păturile din jurul trupului ei, apoi o împinse uşurel mai încolo, ca să le tragă şi de dedesubt.

— Gata. Am rezolvat.

Susan se ridică în capul oaselor. Încercă să zâmbească, dar expresia lui gravă o înştiinţă că nu reuşea.

— Mulţumesc, Nick. Am…

Cuvintele i se opriră în gât, văzând cât de intens o privea. Cu o mişcare nervoasă, îşi trase în jos poalele cămăşii de noapte, cât putea de mult.

În acelaşi timp, Nick se întoarse, începând să aranjeze la loc aşternutul.

— Îl pun eu, spuse Susan, sărind în picioare.

Şi începu să adune păturile.

— Lasă. Stai în fotoliul ăla, până termin.

Nick îi aruncă o privire, apoi continuă să întindă cearşafurile pi păturile.

— Dar nu e nevoie să…

— Lasă, Anne! spuse el tăios.

Susan îl privi lung. Atmosfera dintre ei pulsa de cuvinte şi emoţii neexprimate.

Un torent de dorinţe îndelung reprimate o înghiţi, copleşind temerile care încă-i mai stăruiau în dosul minţii. Susan înghiţi în sec, mult prea conştientă de bărbatul care stătea nemişcat în cealaltă parte a patului.

Şi de tăcerea încărcată.

Cu un ţipăt sigrumat, lăsă păturile să cadă şi fugi în baie. Închizând uşa, se rezemă de ea, respirând adânc, cu lăcomie.

Se întâmpla. Lucrul de care se îngrozea cel mai tare. Sentimentele faţă de Nick pe care şi le înăbuşise cu atâta străşnicie scăpau de sub control. La cea mai mică mişcare a lui, ar fi fost neputincioasă.

* * *

Ce făcea în baie, de-atâta vreme?

Neliniştit, Nick aruncă o privire spre uşă, aşteptându-se să vadă că se deschidea. Însă tăcerea rămânea la fel de adâncă.

Oare era totul în regulă? N-ar fi trebuit s-o întrebe ce se întâmpla?

Las-o-n pace, Nick!

Se aşeză în fotoliul moale, aşteptând-o. Ceasul de pe noptieră arăta ora patru şi patruzeci şi şapte de minute. Încă cinci minute. Apoi, urma să intervină.

Cifrele de pe afişaj se succedau cu o încetineală chinuitoare. Nick se pomeni hipnotizat de formele verzi schimbătoare. Pernele fotoliului erau moi şi confortabile. Căscă, o dată, apoi încă o dată. Pleoapele i se îngreunau.

Când ceasul arăta patru şi cincizeci şi două, Nick adormise deja adânc.

* * *

Susan reuşise să-şi controleze emoţiile dezlănţuite, dar abia la limită. Nu ştia cum ar fi rezistat unei repetări a acelei scene incomode.

Totuşi, nu putea rămâne ascunsă în baie toată noaptea. Ridicându-se, ascultă. Nimic. Probabil că Nick se dusese înapoi în living.

Luă halatul flauşat alb şi mare şi-şi vârî braţele în mâneci. Îi dădea un sentiment de siguranţă, pentru orice eventualitate. Legându-şi strâns cordonul, porni spre uşă. O deschise puţin, apoi ceva mai larg.

Patul era aranjat şi desfăcut. Arăta îmbietor. Din locul unde stătea, Nick nu se vedea nicăieri.

Înăbuşindu-şi un sentiment iraţional de dezamăgire, stinse lumina din baie şi intră în cameră. Se opri lângă pat, îşi descheie halatul şi începu să şi-l scoată. Apoi îl zări pe Nick în fotoliu, dormind adânc.

Cu o mică exclamaţie, îşi strânse halatul la loc pe trup. În primul moment, îi veni să se arunce în aşternut, acoperindu-se cu păturile până sub bărbie. Apoi se gândi mai bine. Era mai indicat să-l trezească. Să-l trimită pe canapeaua din living. Se pregăti să-i scuture umărul…

Nu! Ar fi fost de ajuns o singură atingere, şi i-ar fi pierit orice hotărâre. Îşi retrase mâna, vârând-o în buzunarul halatului. Mai bine să-l lase în pace.

Deschise uşa debaralei şi luă de pe raft o plapumă. Cu grijă, o întinse peste el.

Nick visa o plajă caldă şi însorită, cu Anne lângă el, ungându-i pieptul cu

loţiune pentru soare. Mirosul ei îi gâdila nările cu o aromă delicată, de flori, stârnindu-i senzaţii insuportabil de exotice.

Gemând, întinse mâinile spre ea.

— Nick, nu!

Scena de pe plajă se şterse, dar mirosul ei rămase, excitant, chinuitor. Nick deschise ochii.

Faţa ei era la doar câţiva centimetri de a lui, şi-i simţea greutatea trupului deasupra. O, Doamne, era visul lui adeverit! Susan făcu o încercare zadarnică de a se smulge din braţele lui, dar mişcările ei, chiar şi prin plapumă, îi inflamau şi mai mult trupul deja înfierbântat.

Îi trase capul spre el şi-i captură buzele într-un sărut profund, pătimaş. O clipă, Susan se mai împotrivi, după care, cu un mic oftat, se topi la pieptul lui.

Împingând plapuma în jos şi aruncând-o apoi complet cu piciorul, Nick îi potrivi trupul mai bine peste el. Îşi împinse limba în gura ei, iar ea i-o supse şi mai adânc, cu tracţiuni puternice, flămânde.

— O, iubito, iubito… şopti Nick. Iubita mea…

Mâna lui îi mângâia coapsa, după care urcă mai sus, dând la o parte cămaşa de noapte pentru a ajunge la piele. Susan se înfioră când o simţi căutându-i sânul, apoi sfârcul. O împinse în sus, cu cămaşa de noapte strânsă în mână. Ridicându-şi braţele, Susan îl lăsă să i-o scoată peste cap.

Imediat, buzele lui îi cuprinseră sfârcul, iar limba începu să-l încercuiască, sugând lacom. Mâna îi frământa abdomenul, coborând spre locul dintre coapse.

Susan îşi ţinu respiraţia, aşteptând – anticipând – să-i simtă degetele strecurându-se prin cârlionţii mătăsoşi, în căutarea mugurelui inflamat care jinduia după atingerea lui.

Nick înălţă capul de pe sânul ei.

— O, Doamne, Anne, cât te mai doresc…!

Susan simţi un fior, când aerul răcoros îi atinse locul umezit de buzele lui. Şi ea îl dorea, cu o nevoie atât de intensă încât îi alunga din minte orice gând potrivnic.

— Da, Nick… O, da…! gâfâi ea.

Ridicând capul, îl privi în adâncurile verzi ale ochilor. Un lung răstimp, privirile li se susţinură.

Amândoi în acelaşi timp, se ridicară de pe fotoliu şi porniră spre pat, sărutându-se, atingându-se, oprindu-se să scoată cămşa, blugii şi lenjeria de corp a lui Nick.

Când ajunseră la pat, Nick era deja gol.

— Ah, Anne… şopti el, strângând-o la piept.

Senzaţia cărnii lui calde lipite de abdomenul ei, apăsând cu putere, era insuportabil de senzuală.

Susan îşi trecu un picior în sus şi-n jos peste pulpa lui, mângânindu-l, frecându-se de el cu tot trupul.

Nick icni, ridicând-o în aer, şi începu să-i caute hămesit sânii, pentru a-i linge, suge şi săruta. Susan îi cuprinse şoldurile cu picioarele şi-i simţi carnea rigidă împungând-o.

— O, Doamne, Anne, mă scoţi din minţi! gemu el.

Repezindu-se spre el, Susan îl făcu să mai scoată un strigăt. Se răsturnară pe pat, într-o învălmăşeală de braţe şi picioare. Mâna lui Nick tremura, în timp ce-i căuta deschizătura fierbinte şi umedă dintre coapse.

Prin trupul lui Susan începu să să de dezlănţuie spirale de voluptate.

— Acum, Nick, te rog…! îl imploră ea.

Rugăminţile ei se preschimbară în gemete de plăcere, când Nick se afundă într-însa, umplând-o tot mai adânc, tot mai complet.

O secundă, stătură nemişcaţi, savurând stisfacţia sublimă a împreunării. Apoi începură să se legene, lăsându-se purtaţi de ritm, tot mai repede – mai repede, mai sus… şi mai sus… până când se întâlniră într-o explozie orbitoare de senzţii care radi şi pulsa, purtându-i iar şi iar pe culmi nebănuite.

— Anne…! strigă Nick.

— Nick – o… oh… ohhh! gâfâi ea.

Şi se prăbuşiră unul peste altul, cu respiraţiile îngreunate, amândoi prea epuizaţi ca să mai facă vreo mişcare.

Capitolul 9

— Răsari şi străluceşte, iubito!

Susan deschise ochii, pentru a-l găsi pe Nick stând lângă pat, îmbrăcat numai în blugi, cu o ceaşcă de cafea aburindă în mână.

Imaginea lui îi făcu inima să tresară. Amintirile nopţii trecute o asaltară, aducând cu ele un val debucurie. Îi zâmbi somnoroasă… iar în clipa următoare, o izbi semnificaţia prezenţei lui acolo.

Doamne Sfinte, ce făcuse? *Ai lăsat ca nevoie tale egoiste să-ţi învingă simţul raţiunii*, îi şopti o voce. Remuşcările şi vinovăţia înlocuiră plăcerea momentelor dinainte. Dacă lăsa pe Nick să facă parte din viaţa ei, avea să-l pună într-un pericol la fel de mare.

Nick se aşeză pe marginea patului.

— Ţi-am adus o cafea, iubito.

Întinzându-i ceaşca, o privi îngrijorat.

— S-a-ntâmplat ceva?

Ce-i putea spune? Privindu-l cu ochi trişti şi serioşi, Susan se ridică în capul oaselor. Îşi trase păturile până la subsuori, pentru a-şi ascunde goliciunea.

— Ştii ce-mi faci, femeie?

Glasul lui Nick, scăzut şi sexy, îi trimitea fiori pe şira spinării. Se apropie de ea, iar Susan se trase mai în spate.

Nick nu spuse nimic, dar în ochii lui se citea durere – şi nedumerire.

Impunându-şi să nu reacţioneze, Susan luă cafeaua. Degetele li se atinseră.

— Fii atentă, o preveni el, ţinând ceaşca să nu se verse.

Susan încercă să-şi potolească bătăile inimii. Evitându-i privirea, luă o sorbitură, apoi puse cafeaua pe noptieră.

— Nick, n-ar fi trebuit să facem asta.

— Aşa…?

Pe chipul lui nu se mai distingea nicio emoţie.

Sub acea privire pătrunzătoare, Susan îşi simţi pielea încreţindu-se pe trup. La naiba. De ce-i îngreuna situaţia? Trase adânc aer în piept.

— Nu pot merge mai departe decât atât.

— Pot şi eu să te întreb de ce?

— Ţi-am spus, Nick. Oamenii care mă urmăresc nu se vor da înapoi de la nimic. Nu pot să te pun şi pe tine în pericol.

O expresie amuzată apăru pe faţa lui Nick.

— Ce-ar fi să mă laşi pe mine să judec asta?

Susan îl privi deznădăjduită.

— Nu mă iei în serios…

— Ba da, iubito, numai că…

Întinse braţele spre ea, iar Susan se retrase şi mai departe.

— Nu mă iei în serios!

Lacrimi de frustrare începură să-i împăienjenească vederea.

— Nick, *trebuie* să mă crezi. Tu nu-i cunoşti pe oamenii ăştia. Au dat buzna în apartamentul meu, m-au bătut…

Clipi din ochi, încercând să-şi alunge lacrimile.

— Au spus că mă omoară dacă depun mărturie.

Gâtul i se contractă, şi fu nevoită să facă un efort pentru a-şi păstra vocea normală.

— Dacă mă găsesc, au s-o facă.

— Ascultă, Anne, ştiu că eşti convinsă de asta, spuse Nick pe un ton rezonabil. Dar gândeşte-te. De ce-ar veni după tine, când amicul lor e la loc sigur, în închisoare, iar lor le-a rămas toată prada?

Susan întoarse capul. Nick vorbea atât de raţional, încât aproape că-i putea urmări logica.

— Nu ştiu… murmură ea. Dar sunt sigură că mă caută.

Acum această afirmaţie suna prosteşte, chiar şi pentru ea.

Dar nu conta. Ştia că avea dreptate.

Nick o studie, observându-i poziţia hotărâtă a umerilor, rigiditatea spatelui.

Niciun argument, oricât de logic, n-ar fi putut-o convinge. Şi, în starea ei de spirit fragilă, dacă insista, o putea pune pe fugă din nou.

La acest gând, i se strânse inima. Nu putea să rişte aşa ceva. După cele din noaptea trecută, simpla idee de a o pierde era insuportabilă.

Stătu un moment pe gânduri. Poate că, dacă reuşea s-o convingă să-i spună adevăratul ei nume şi locul de unde venea, ar fi putut face unele investigaţii pe cont propriu. Cu experienţa lui în literatura criminalistică, ar fi putut analiza problema mai realist decât ea.

Simţi un junghi de vinovăţie. Acum înţelegea clar de ce nu-i plăceau cărţile lui semnate cu pseudonimul Taylor Thompson. La un moment dat, trebuia să-i mărturisească adevărul, dar acum îi era mai dificil ca oricând.

Iritat, îşi alungă această grijă din minte. Pe moment, avea probleme mai importante de rezolvat.

Lângă le, Susan se mişcă din nou, evitându-i privirea.

— Nick, acum aş vrea să mă scol.

Aluzia era clară. Îi cerea să iasă din cameră.

Gâdnul la noaptea dinainte – la pielea ei netedă sub mâinile lui, la trupul ei mişcându-se sub al lui – îi veni atât de repede, încât îi tăie respiraţia.

— Nick?

Nick înghiţi în sec, rezistând impulsului de a da păturile la o parte, pentru a se vârî în pat alături de ea. Îi privi faţa şi-i văzu îngrijorarea.

Dumnezeule, ce-i trecea prin minte? sări repede în picioare.

— Sigur că da, iubito.

Porni spre uşă.

— Fă un duş lung, în tihnă. Când ieşi, am să te-aştept cu micul dejun.

* * *

Nick ajunse acasă abia spre sfârşitul după-amiezii. În timpul micului dejun, încercase să afle mai multe despre trecutul lui Susan, dar buzele ei se pecetluiseră şi

refuzase categoric să-i mai dezvăluie şi altceva.

— Nick, te rog, încearcă să înţelegi. Deja am spus prea multe. Nu te pot pune în pericol.

De asemenea, refuzase să stea câteva zile la castel. Se vedea clar că începuse deja să se retragă la loc în carapacea ei.

În cele din urmă, Nick se lăsase păgubaş, promiţând să-l trimită pe Steve cu o uşă nouă, metalică, şi o ramă mai rezistentă. Măcar putea să se asigure că puştii aceia n-aveau nicio şansă de a pătrunde în casă, dacă mai încercau.

Mai târziu, când se întorsese în dormitor să-şi ia pantofii şi şosetele, observase cămaşa ei de noapte agăţată de uşa băii. Citise din nou inscripţia.

I KEEP MY ♥INSANFRANCISCO

Aceste cuvinte îl puseră pe gânduri.

În primazi, după ce Peter Holt menţionase că Nick era din San Francisco, Anne se schimbase dintr-odată. Iar acum, această inscripţie.

S-ar fi putut să…?

Nick îşi scormoni memoria. Ca prin ceaţă, şi amintea de spargerea unei dube blindate, cu doi ani în urmă. Nu-i dăduse multă atenţie, pentru că în acea perioadă investiga cazul unui ucigaş în serie.

Acum, însă, stând să se gândească, îşi aminti că fuseseră omorâţi mai mulţi oameni şi nu supravieţuise decât o femeie. Ar fi putut să fie Anne?

Simţi un val de emoţie. I-ar fi fost destul de uşor să afle. De cum ajunse la castel, se duse la telefonul de pe birou şi formă numărul personal al lui Jim Atwood, omul lui de legătură de la procuratura din San Francisco.

Nerăbdător, bătu cu degetele în birou pe când telefonul suna de trei… patru… cinci ori.

— Jim Atwood la telefon, se auzi un glas, vorbind cu sufletul la gură.

— James, ce faci? Aici Taylor Thompson, se prezentă Nick cu pseudonimul pe care-l folosea întotdeauna în relaţiile cu colaboratorii cărţilor lui.

— Taylor! Mă bucur că te aud.

Jim se opri să-şi tragă respiraţia.

— Îmi pare bine că m-ai prins. Eram pe hol.

Nick chicoti.

— Mare baftă. Şi *eu* mă bucur te-am prins.

— Care-i problema?

— Am nevoie de nişte informaţii.

Făcu o pauză.

— Jim, n-a avut loc pe-acolo jaful unei maşini blindate, acum vreo doi ani? Mare schimb de focuri pe stradă, câţiva morţi…?

Procurorul nu ezită.

— Sigur că da. Cazul Buck. Urâtă treabă – treisprezece morţi şi doar un supravieţuitor, o femeie, cred.

Bingo!

Nick încercă să vorbească pe un ton firesc.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Păi, Taylor, nu ştiu prea sigur… De cazul ăsta s-a ocupat Judith Burroughs. Ea a păstrat legătura cu femeia respectivă, aşa că te poate pune la curent.

— Bun.

Nick luă un creion şi un blocnotes.

— Care-i numărul ei?

Când o găsi la telefon, Judith Burroughs ezită să discute despre caz.

— Nick Douglas? Nu înţeleg. Jim mi-a spus despre Taylor Thompson. Nu vă cunosc.

La naiba. Ar fi trebuit să se gândească, înainte de a-şi dezvălui adevăratul nume.

— Taylor Thompson e pseudonimul meu literar, doamnă Burroughs. Şi v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi păstra confidenţială adevărata identitate.

Aşteptă. Un moment, Judith nu spuse nimic. Apoi, vocea ei se auzi din nou, rece şi răspicată.

— Şi ce anume vă interesează la cazul Buck, domnule… ăă… Douglas?

Tonul ei îngheţat îl puse pe gânduri. Era clar că n-avea de gând să-i spună

nimic dacă n-o convingea să avea motive legitime s-o chestioneze. Dar un comentariu aruncat într-o doară faţă de Anne ar fi putut crea o serie întreagă de noi probleme.

Nick ezită. Nu-i rămânea decât să aibă încredere în ea.

— Voi fi sincer, doamnă Burroughs. Locuiesc în statul Washington, pe Olympic Island – în apropiere de Seattle.

— Înţeleg. Şi…?

Deşi maniera ei continua să fie distantă, lui Nick i se păru că-i detectase o undă de interes în ton. Profidă de ocazie.

— Recent, pe insulă s-a mutat o tânără. Foloseşte numele de Anne O'Neill.

Aşteptă, dar tăcerea de la celălalt capăt al firului nu se întrerupse.

— În noaptea trecută, nişte tineri au încercat să pătrundă în casa ei.

De astă dată, din receptor se auzi clar o mică exclamaţie.

— A păţit ceva?

— N-a păţit nimic, doamnă Burroughs, se grăbi Nick s-o asigure. Dar sunt îngrijorat din cauza ei. E convinsă că o urmăreşte cineva – în legătură cu cazul Buck.

— V-a spus ea asta?

— Mda, într-un fel… A refuzat să-mi spună adevăratul ei nume, şi de unde vine. Dar am făcut o mică muncă de deducţie şi am conchis că e din San Francisco.

Urmă o lungă tăcere.

— Dumneavoastră sunteţi persoana care o supraveghează?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— Ştiţi despre asta?

— Să zicem că am aflat că recent s-a întâmplat aşa ceva.

Nick trase adânc aer în piept.

— Nu ştiu cât de bine o cunoaşteţi pe Anne, doamnă Burroughs. Cred că experienţa prin care a trecut o face să vadă peste tot lucruri suspecte. Incidentul cu supravegherea a fost unul dintre acestea.

— Aşa…?

În vocea procuroarei se simţea ostilitatea, dar şi curiozitatea.

— Dacă aţi vorbit cu ea, probabil că ştiţi despre proiectul de renovare a navei

Island Belle.

De la celălalt capăt al firului se auzi un sunet evaziv.

— Întâmplător, vasul e ancorat în acelaşi golf unde se află şi casaei. Echipa de lucru a avut probleme cu nişte copii din zonă, iar maistrul a postat un paznic, ca să-i alunge. Anne l-a văzut şi a crezut că eu pusesem să fie spionată.

— Şi n-aţi făcut-o?

— În niciun caz.

Nick aşteptă un comentariu. Neauzindu-l, continuă

— Oricum, e convinsă că ceilalţi bandiţi din cazul Buck o caută şi vor s-o omoare. Despre asta voiam să discut cu dumneavoastră.

De astă dată, tăcerea se prelungi mai mult decât oricând. Când procuroarea vorbi în sfârşit din nou, tonul ei era încă prudent, dar mai puţin bănuitor.

— Sinceră să fiu, domnule Douglas, nu ştiu de că cred despre Su… Anne. E adevărat că s-au lansat unele ameninţări. Buck a ameninţat-o în instanţă, iar înainte de proces a fost bătută, într-o încercare de a o împiedica să depună mărturie.

Nick asculta atent. Până acum, tot ceea ce-i spusese Anne se confirmase.

— Totuşi, acum nu ştiu ce să spun… Am verificat relaţiile lui Ed Buck şi n-am găsit niciun indiciu că vreo persoană suspectă ar fi încercat să ia legătura cu el. Cât timp… Anne s-a aflat în San Francisco, a fost îngrozitor de speriată. După proces, chiar şi cu asistenţă psihologică, se temea de orice. Departamentul nostru de poliţie nu i-a putut oferi protecţie, agenţii federali nu s-au implicat, aşa că n-a intrat sub incidenţa programului de protecţie a martorilor. De aceea a plecat.

— Înţeleg.

Auzind căldura tot mai mare din vocea procuroarei, Nick se linişte treptat. Dacă Anne avea încredere în ea, îi putea fi o aliată nepreţuită.

— Doamnă Burroughs, aş dori să vă pun o întrebare foarte serioasă…

— Da…?

În răspunsul ei continua să se simtă o undă de ezitare.

Nick ezită, apoi îşi făcu curaj.

— Consideraţi că Anne are într-adevăr motive să se teamă? Sau, poate,

experienţa prin care a trecut a afectat-o pe plan mintal?

Într-un târziu, Judith răspunse:

— Domnule Douglas, aş dori să vă pot spune. Lucrez cu multe victime ale infracţiunilor. Majoritatea suferă efecte remanente. Unele dintre ele nu se mai simt niciodată în siguranţă.

Oftă.

— Probabil mă întrebaţi dacă, după părerea mea, Anne e nebună, iar atunci răspunsul meu este: nu. Dacă întrebaţi despre temerile ei, trebuie să spun că da, sunt normale pentru orice victimă a unei crime – date fiind circumstanţele săvârşirii faptei.

Rămase tăcută.

— Dar nu consideraţi că ar fi posibil s-o caute cineva în momentul de faţă?

Din nou, Judith ezită.

— Nu pot spune decât că nu avem niciun motiv să credem asta.

Aşadar, avea dreptate!

— Doamnă Burroughs, vă mulţumesc că aţi acceptat să staţi de vorbă cu mine.

Făcu o scurtă pauză, neştiind cum să continue.

— Am… în fine, am ajuns să ţin destul de mult la Anne. V-aş putea lăsa numărul meu de telefon? Aş fi recunoscător dacă m-aţi ţine la curent cu tot ce se maiiveşte.

— Desigur, domnule Douglas.

Auzi un foşnet de hârtii pe birou.

— Spuneţi.

Îi dădu numărul, apoi făcu o pauză. Oare avea curaj s-o întrebe despre adevăratul nume al lui Anne? Of, la naiba! Avusese atâta succes, încât putea să încerce.

— Doar o ultimă întrebare, doamnă Burroughs. Mi-aţi putea spune numele ei adevărat?

De data asta, tăcerea dură mai multe secunde. În sfârşit, Judith spuse:

— Domnule Douglas, v-am spus deja mai mult decât ar fi trebuit. Ca s-o protejăm pe Anne, i-am ţinut identitatea secretă, pe tot parcursul procesului şi în

continuare. Dacă doriţi să-i aflaţi numele adevărat, mă tem că va trebui s-o întrebaţi pe ea.

Nick închise telefonul, cu un sentiment de triumf. Nu conta că nu-i ştia adevăratul nume. Cel puţin, aflase despre ce anume era vorba.

Avea să găsească o cale de a-i spune despre programul lui Carlie, convingând-o apoi să participe. Din nefericire, Carlie mai avea mult de lucru. Până când ajungea în faza în care îi putea mărturisi lui Anne identitatea lui ca scriitor, nici nu se putea pune problema să dea curs sentimentelor pe care le nutreau unul pentru altul.

Gândul îl tulbura mai mult decât i-ar fi convenit să recunoască. Dar era singura cale. De astă dată, dorea o relaţie solidă şi durabilă.

Iar pentru ca aceasta să se împlinească, restabilirea lui Anne era mai importantă decât orice altceva.

* * *

Când ajunse acasă la Susan, Nick fu uşurat să vadă că noua uşă metalică era deja instalată. Steve tocmai finisa montarea ramei.

— E aproape gata, îi spuse el. Oricum, nu-s sigur că puştii ăia ar fi reuşit să intre.

Zâmbi.

— Anne are mai multe încuietori şi zăvoare decât o fortăreaţă. A spus că mâine instalează şi un sistem de alarmă.

— Perfect.

— E în casă, îi mai spuse Steve.

Bătu un ultim cui şi făcu un pas înapoi, admirându-şi opera.

— Nu mai are nevoie decât să fie vopsită.

Nick abia îl auzi, în nerăbdarea lui de a o vedea pe Anne.

— Ai venit aşa de repede?

Susan se întoarse spre el, dar nu se apropie. Părea absolut hotărâtă să-şi

respecte decizia de a nu duce mai departe relaţia dintre ei.

Dar pe faţă avea o căldură pe care Nick nu i-o mai văzuse niciodată.

La naiba. De ce nu putea fi totul firesc? De ce nu puteau să se iubească pur şi simplu şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi?

— S-a întâmplat ceva, Nick?

Nick clătină din cap, încercând să se concentreze.

— Nu… Dar avem de vorbit.

În ochii ei se ivi prudenţa.

— Aşa…?

— Ce-ar fi să te încalţi, ca să ieşim la o plimbare?

Susan ezită, apoi ridică din umeri.

— Bine…

Oceanul era la reflux, iar mirosul sărat de alge şi nisip din golf plutea prin aer, în timp ce păşeau pe prundişul mărunt al plajei. Nick încercase s-o ia de mână, dar Susan şi-o retrăsese.

Un buştean mare fusese adus de valuri, iar Nick arătă cu capul spre el.

— Stăm puţin jos?

Un moment, se temu că avea să-l refuze. Apoi, tăcută, Susan se aşeză pe un capăt al trunchiului. Nick îşi găsi şi el un loc, la câţiva paşi distanţă.

Îşi drese glasul.

— Anne, am să-ţi fac o mărturisire.

Susan întoarse capul spre el, cu o expresie întrebătoare.

— Bănuiam de mai mult timp că eşti victima unei crime, continuă Nick, coborând privirea. A fost necinstit din partea mea că am profitat de tine azi-noapte. Erai vulnerabilă, şi ar fi trebuit să mă stăpânesc.

Susan tăcu atât de mult timp, încât Nick aproape crezu că nu-l auzise.

— Anne…?

— De unde-ai ştiut? întrebă ea cu voce scăzută şi încordată.

Nick trase adânc aer în piept.

— Nu ţi-am spus despre Carlie, nu-i aşa?

— Mi-ai spus că a avut un accident.

Ezită o clipă.

— Nu era tocmai adevărat. A fost atacată de fostul ei prieten. Era cât pe ce s-o omoare.

Inspirând adânc, Nick îşi înfruntă furia care-l cuprindea întotdeauna când îşi amintea de atacul acela ticălos.

— Era însărcinată în luna a şaptea cu Alexander, şi când a născut era în comă.

Ochii lui Susan se măriră de şoc şi compasiune.

— O, Nick, dar e îngrozitor! Alexander e bine, nu-i aşa?

Dinţii lui Nick se încleştară.

— Da, dar Carlie nu-şi va mai reveni niciodată. Era inteligentă şi talentată, şi o aştepta o carieră literară strălucită.

În spatele lui, Susan scoase un sunet înăbuşit. Întorcându-se, Nick îi văzu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Se apropie repede şi o cuprinse în braţe.

— Anne… Anne, nu plânge, murmură el, legănând-o. Carlie e bine, Cu ajutorul terapiei şi al consilierii, a scos-o la capăt. Chiar şi cu toate handicapurile ei, acum are o viaţă fericită.

Treptat, Susan se mai linişti, şi începe din urmă se desprinse de el, ridicând capul.

— Acum e mai bine?

În sinea lui, Nick se pregăti pentru ceea ce avea de spus în continuare.

Susan dădu din cap, ştergându-şi urmele umede ale lacrimilor de pe obraji.

— Perfect.

Nick trase aer în piept şi se avântă.

— Anne, am vrut să ştii despre Carlie, fiindcă te poate ajuta.

Brusc, faţa lui Susan se înăspri. Întoarse capul.

— Te rog, nu spune nimic înainte de a mă asculta până la capăt.

Susan îşi înfruntă frustrarea atât de familiară. Nici acum n-o credea.

— Carlie va folosi castelul ca pe un fel de casă de reabilitare pentru victimele crimelor, continuă Nick. Persoane ca ea şi ca tine, care au fost traumatizate încât nu

şi-au mai putut găsi drumul înapoi spre lumea normală.

Răsucindu-se către el, Susan deschise gura să obiecteze. Nick ridică o mână.

— Anne, ştiu că tu consideri că n-ai nicio problemă de acest gen. Dar ai încredere-n mine. Ştiu ce vorbesc. Şi Carlie era la fel acum şase luni – speriată, incapabilă să-şi trăiască viaţa.

Făcu o pauză.

— Steve şi cu mine am convins-o în sfârşit să vină pe insulă, unde a scăpat de amintirile neplăcute.

Susan îşi stăpâni replica furioasă. Cum ar fi putut să-l lămurească?

— Am convins-o pe Carlie să înceapă consilierea psihologică. S-a împotrivit, a spus că şi înainte încercase, şi nu-i folosise la nimic. De data asta, însă, cu ajutorul noului mediu ambiant şi al unui grup de sprijin, a reuşit. Ai văzut-o cu ochii tăi.

Întinse din nou mâna spre a lui Susan, dar ea şi-o retrase.

— Programul pe care-l va începe foloseşte ca model propriul ei tratament. Te rog, Anne, vino cu mine. Fă o încercare…

Ochii lui verzi străluceau de speranţă.

— Ai trecut printr-o experienţă cumplită, şi trebuie s-o scoţi la capăt. Lasă-ne să-ţi acordăm ajutorul de care ai nevoie.

Cuvintele lui condescendente o înfuriau îngrozitor. Era atât de convins, desigur pe sine – ca şi cum o noapte petrecută cu ea în pat i-ar fi dat dreptul să se facă stăpân pe viaţa ei. Ca să nu-i spună cuvintele crude care-i trecură prin minte, Susan sări în picioare şi porni pe plajă.

Spre nemulţumirea ei, Nick o urmă.

— Anne…

Era prea mult. Se răsuci spre el.

— Ascultă, Nick, n-am nevoie de ajutorul sau de sfaturile tale. Ceea ce-a mers pentru Carlie n-o să meargă şi pentru mine. Mă urmăresc nişte oameni. Vor să mă omoare. Niciun psiholog nu poate să schimbe asta. Şi nici toate grupurile de sprijin din lume.

Nick se opri, cu o expresie răbdătoare, plină de înţelegere.

— Înţeleg de ce gândeşti aşa, Anne, dar…

— Fir-ai al dracului, *de ce nu vrei să înţelegi?* Te înşeli! *Ştiu* care e problema mea. *Ştiu* de ce anume am nevoie ca s-o rezolv!

Făcea eforturi să-şi stăpânească lacrimile de furie care-i veneau în ochi.

— Cine ţi-a permis să te amesteci în viaţa mea? Mai întâi, cu *Island Belle* – un proiect improvizat ca să am o ocupaţie şi să-mi câştigi încrederea. Pe urmă, invitaţii la cină şi vizite la mine acasă. Iar acum…

Sufocându-se, îşi frecă ochii cu pumnul.

— Iar acum, ţi-ai croit drum până-n patul meu. Era nevoie de sacrificiul ăsta ca să mă recrutezi pentru programul lui Carlie…?!

Prea tulburată ca să mai aştepte răspunsul, porni spre casă cu paşi împiedicaţi.

— Anne, stai! Greşeşi! Nu vreau decât să te împaci cu ceea ce ţi s-a întâmplat şi…

Susan îşi acoperi urechile cu palmele şi o luă la fugă. Din piept i se smulse un suspin, dar continuă să alerge. Având încredere în Nick, lăsându-se pradă vrăjii lui, săvârşise o greşeală îngrozitoare.

Când respiraţia îi reveni la normal, făcu un efort să se uite în lungul plajei.

Nick nu se zărea nicăieri.

Ei bine, călătorie sprâncenată! În sfârşit, îşi dăduse arama pe faţă. Era un manipulator intrigant care nu se simţea bine până nu devenea stăpân pe viaţa ei. Greşise lăsându-i să-i străpungă armura.

Dar acum ştia. Şi nu mai avea nevoie de el. Avea să-şi refacă fortăreaţa şi să trăiască în siguranţă.

Iar dacă aici nu putea fi în siguranţă, nimic n-o împiedica să plece.

Capitolul 10

În zilele următoare, Susan nici nu mai ştiu de câte ori se stăpânise să-l sune pe Nick. Nu crezuse că o asemenea singurătate era posibilă.

Într-o după-amiază, în timp ce agăţa draperiile din living, pe care tocmai le

spălase, se uită pe fereastră şi văzu familiara strălucire luminoasă pe puntea superioară a lui *Island Belle*.

Furia de care uitase aproape complet ieşi din nou la suprafaţă. Ce om enervant! Nick ştia că nu avea nevoie de „supravegherea” lui, şi totuşi n-o lăsa în pace. Ei bine, problema asta putea s-o rezolve uşor. Pe loc.

O dată ajunsă în canoe, nu pierdu vremea cu admiratul peisajului. Începo să lopăteze, mânduind pagaia cu mişcări puternice şi hotărâte.

Când ajunse la *Island Belle*, Steve o aştepta lângă copastie.

— Anne, mă bucur că te văd!

Zâmbetul lui era cald şi dezarmant.

— Bună, Steve, salută Susan, cu răceală moderată. Aş vrea să arunc o privire, dacă nu te superi.

Steve o privi curios.

— Sigur că da, te rog…

O scară de frânghie atârna de zbat, iar Steve coborî s-o ajute. După ce ajunseră pe punte, îi zâmbi încântat, cu dinţii albi lucindu-i în contrast cu pielea bronzată.

— Ai ales perfect momentul, îi spuse el. Nick trebuie să pice şi el.

Susan simţi că pălea la faţă. Se întoarse şi porni spre scară, hotărâtă să coboare din nou în canoe.

— Hei, unde te duci? întrebă Steve, nedumerit. Abia ai ajuns aici…

Susan se opri.

— Păi… ăă…

O clipă. Era cazul să se lase alungată de prezenţa lui Nick? îşi îndreptă umerii. *Nu.* Avea să facă lucrul pentru care venise, iar dacă lui Nick nu-i convenea, cu atât mai rău. Zâmbi forţat.

— Salută-l pe Nick din partea mea, când vine. Eu am să mă uit pe-aici câteva minute, şi pe urmă plec.

— Păi, nu ştiu ce să zic… murmură Steve. Ar putea fi periculos, cu toate demolările astea…

Susan îi zâmbi cât putea de fermecător.

— Steve, am mai umblat pe şantiere de construcţii. Dacă-mi găseşti o cască…

Văzând cât era de hotărâtă, Steve făcu o mutră învinsă.

— Cred că ai dreptate.

Susan îşi puse casca, încheindu-i cureluşa sub bărbie. Cu un mic gest de salut spre Steve, porni spre scara care urca pe puntea superioară.

* * *

Aşa cum se aşteptase, locul unde-l văzuse pe observator era gol. Observă o grămadă de mucuri de ţigări strivite pe punte şi două pungi pentru gustări agăţate de o grindă. Lângă ele atârna tocul unui binoclu.

Totul părea complet nevinovat. Locul acela era ideal pentru relaxare şi luatul mesei. Nimic mai mult.

Poate că, în fond, n-o spiona nimeni. Poate că muncitorii se distrau pur şi simplu urmărind activităţile de pe plajă, în pauzele de masă.

Cu un uşor sentiment de vinovăţie, Susan porni pe punte. Balustradele fuseseră reparate şi cea mai mare parte a lemnăriei putrede fusese înlăturată, cu excepţia unei zone de la prova. Acolo nu mai rămăsese decât un colac de frânghie groasă cât braţul, care fusese folosită la coborârea bărcii de salvare. Vinciul şi barca nu mai erau.

Sunetele scoase de oamenii care lucrau dedesubt o atraseră spre scară. Coborî la nivelul inferior, unde urmau să se afle cabinele.

Trei oameni demontau pereţii vechi – nu erau aceiaşi pe care-i văzuse pe punte cu săptămâni în urmă, când venise împreună cu Nick. Unul dintre ei ridică privirea.

— Ia staţi, băieţi. Avem musafiri.

Ceilalţi se opriră şi ei.

— Hai salut! aruncă unul, cu un zâmbet care o făcu să roşească.

Trăgând aer în piept, Anne îşi îndreptă umerii şi porni spre ei, fără să se lase intimidată.

— Sunt Anne O’Neill, designer de proiect, se prezentă ea, întinzându-i mâna muncitorului care părea să fie şeful. Am venit să văd cum merge treaba.

Omul aruncă o privire spre ceilalţi, apoi îi apucă mâna, refuzând să-i dea drumul când Susan încercă să şi-o retragă. Îi rânji şmechereşte.

— Încântat de cunoştează… tanti!

Ceilalţi doi schimbară priviri complice.

— Auzi, Anne, pot să ţi-o dau şi eu… mâna, adică? întrebă cel care vorbise primul, cu un glas insinuant şi răguşit, ca de măgar.

Susan deveni rigidă, simţind primul fior de nelinişte.

Al treilea îşi lăsă ranga de fier să cadă pe punte şi se înghesui lângă ea:

— Şi eu, scumpi, şi eu!

Întinse mâna, iar Susan i-o plesni. Îndreptându-şi umerii, vorbi cu răceală şi autoritate:

— Cred că m-aţi înţeles greşit. Am venit aici ca să…

— Căraţi-vă! se auzi din spatele ei glasul profund al lui Nick.

Susan se răsuci în loc, aproape leşinând de uşurare.

Nick venea spre grup, cu o expresie severă pe chip.

— Rezolv eu, Anne. Steve te aşteaptă jos.

— Ascultă, Nick… începu ea, dar Nick o întrerupse:

— Steve are să te întrebe ceva în legătură cu planurile şi vrea să le revedeţi împreună.

Susan se crispă de furie. Cine se credea, să dea buzna aşa, făcând pe şeful? Cu coada ochiului, îi văzu pe cei trei schimb priviri încântate.

Ei bine, n-avea de gând să se dea în spectacol. Fără o vorbă, porni spre scară.

— Şi te rog să nu pleci până nu stăm de vorbă! îl auzi pe Nick strigând în urma ei.

Nicio şansă!

Dar, când ajunse la zbat, văzu că scara de funie dispăruse.

Fir-ar să fie!

Răsucindu-se în loc, porni spre birou. Înăuntru, Steve stătea aplecat peste hârtii. La vederea ei, ridică privirea, cu zâmbetul pierindu-i când îi văzu furia de pe faţă.

— S-a-ntâmplat ceva, Anne?

— Unde-i scara?

Steve făcu o mutră încurcată.

— Ăă… Nick mi-a spus s-o scot.

Susan abia reuşea să-şi înfrunte furia.

— Vrei, te rog, s-o pui înapoi? Aş dori să plec.

Foindu-se în loc, Steve îi evită privirea.

— Păi, Nick a spus că să-l aştepţi…

Of, lua-l-ar dracu'! N-avea încotro.

— În cazul ăsta, replică ea pe un ton tăios, fii bun şi spune-i *domnului Douglas* că sunt pe punte.

Şi, fără a-i lăsa timp lui Steve să răspundă, se răsuci pe călcâie şi plecă.

* * *

Nick încetini pasul în timp ce cobora treptele spre puntea principală. Muncitorii aveau să-l urmeze în scurt timp, pentru a-i prezenta lui Anne scuzele lor. Fuseseră avertizaţi ca pe viitor s-o trateze cu respectul cuvenit, altfel aveau să fie concediaţi pe loc.

Oprindu-se, Nick îşi înghiţi furia. Înainte de plecare, intenţiona să aibă o lungă discuţie cu Steve. În ciuda avertismentelor acestuia, era hotărât să-i înlocuiască pe cei trei, orice s-ar fi întâmplat.

Anne stătea în faţa prelungirii punţii superioare, cu capul dat pe spate, privind în sus. De pe puntea a treia continuau să se audă lovituri de ciocan.

— Anne?

Nick se opri, aşteptând-o să-l privească.

Susan nu se grăbi. Încet, îşi îndreptă spatele şi întoarse încet capul spre el.

— Ia uite-l şi pe eroul nostru… spuse ea, cu vocea plină de sarcasm.

— Îmi pare rău, Anne… începu Nick, dar Susan i-o reteză scurt:

— Lasă-le-ncolo de scuze.

Ochii îi sclipeau de iritare.

— Acum, că m-ai luat prizonieră, spune ce ai de spus.

Îşi încrucişă braţele pe piept, rămânând în aşteptare.

Nick deschise gura să vorbească, dar un zgomot puternic, de sus, îi atrase atenţia. Un colac mare de cablu se înclina peste marginea punţii superioare, chiar deasupra locului unde stătea ea.

— Anne, păzea! strigă el.

Susan rămase pe loc, nedumerită. Se auzi un trosnet şi scrâşnetul balustradei de lemn frângându-se. Nick îi dădu un brânci, apoi se aruncă peste ea, trăgând-o de-a rostogolul la o parte.

Peste o fracţiune de secundă, cablul căzu pe punte. Ricoşă greoi, crăpând scândurile groase pe care stătuse Susan. Colacii de cablu se desprinseră, aruncând în jur serpentine ruginite.

Apoi se lăsă tăcerea.

Nick îşi simţi adrenalina risipindu-se. Sub el, pieptul lui Anne se ridică şi cobora. Adunându-şi puterile, se dădu la o parte şi rămase întins alături, gâfâind, cu ochii închişi.

— Nick…? Ai păţit ceva?

Deschise ochii. Susan se ridicase pe jumătate şi îl privea, palidă. Îl străbătu un val de uşurare.

Scăpase nevătămată.

Nesigur, Nick se rezemă într-un cot.

— N-am nimic. Dar tu?

Observă că avea pe obraz o zgârietură prelungă, din care curgea sânge.

— Mi-e bine… îngăimă ea, cu o voce tremurătoare. Ce s-a întâmplat?

Înainte ca Nick să-i poată răspunde, apăru Steve, cu o expresie stupefiată.

— Dumnezeule mare, Nick, ce-i aici?

Nick se săltă în şezut.

— Speram ca *tu* să-mi poţi spune *mie.*

Arătă spre spiralele de cablu care se încolăceau pe punte.

— De unde naiba a apărut ăsta?

— L-am văzut pe puntea de sus, adineaori, răspunse Susan. Probabil s-a rostogolit.

Steve înjură.

— Cablul era prea greu pentru ca oamenii să-l ridice, aşa că aşteptam să-l ridicăm cu macaraua, după ce vom ajunge în docul uscat.

Şi trecu o mână peste frunte.

— Ciudăţenia e că ieri, când m-am uitat, colacul zăcea pe-o parte, aşa că n-avea cum să se rostogolească.

Toţi trei schimbară o privire.

Chiar atunci, de după colţ apărură muncitorii. Se opriră, cu gurile căscate.

Şeful echipei fluieră prelung.

— Măiculiţă, măiculiţă… Ce-avem noi aici…? se întrebă el, încet.

Steve îl privi sever.

— Cum s-a ridicat iar colacul ăla de cablu?

Omul îi ocoli privirea.

— Păi, ăă, voiam să terminăm azi balustrada aia, şi-a trebuit să-l dăm la o parte.

Nick îi observă sudoarea prelingându-se de sub cască.

— L-am ridicat ca să-l ducem de-a dura.

— Da’ n-a păţit nimenea nimica, nu-aşa? întrebă altul, aruncând o privire stânjenită în jur.

Nick făcu un pas înainte.

— Nu datorită vouă.

Îi privi lung pe cei trei, frământat de gânduri. Oare sosise momentul să-i spună lui Steve să-i concedieze?

Muncitorul vorbi din nou:

— Ne pare foarte rău, domnu’ Douglas. Nici nu ne-am gândit că…

— Ştiu, ştiu, îi expedie Nick scuzele cu un gest.

În fond, fusese un accident. Cei trei n-aveau de unde şti că drăcia aia avea să

pornească de-a rostogolul, nici că Susan stătea tocmai în acel loc.

O vedea cu coada ochiului, tremurând, albă la faţă. Trebuia s-o ducă de-acolo.

Se întoarse spre Steve.

— Acum am s-o duc pe Anne acasă. Diseară, vreau un raport al pagubelor.

Steve dădu din cap.

— S-a făcut.

Apoi, Nick se întoarse spre Susan.

— Mergem cu şalupa mea, şi luăm canoea pe drum.

O aşteptă să obiecteze, dar Anne rămase tăcută, cu faţa încă palidă.

Nick nu se putu stăpâni s-o cuprindă cu un braţ pe după umeri.

— Îţi convine aşa? întrebă el încet.

Susan dădu să se retragă, apoi ezită.

— Dacă nu te deranjează…

— Bine.

Îngrijorat, Nick observă că expresia hăituită de care se temuse atâta revenise pe faţa ei. Acest lucru îi întări hotărârea. De *astă* dată, n-avea s-o mai lase să-l alunge.

Soarta îi oferise o nouă şansă de a remedia lucrurile. Intenţiona să profite din plin de ocazie.

* * *

Când ajunseră la casa ei, Susan încercă să-şi adune puterile pentru a-i mulţumi politicos lui Nick şi a-l trimite înapoi. Dar nu reuşi. După pericolul prin care trecuse, avea nevoie de el – avea nevoie de prezenţa lui consolatoare.

În tăcere, urcară peluza spre casă. La uşă, Nick întinse mâna după chei, iar Susan i le dădu supusă. Se simţea istovită. Epuizată.

Nick descuie uşa, apoi ezită.

— Pot să intru?

Închizând ochii, Susan se rezemă de tocul uşii. Ştia că, dacă Nick intra în casă, toate sentimentele pe care încercase să şi le înăbuşe aveau să izbucnească din nou.

— Anne? Trebuie să vorbim.

Glasul lui era blând. Convingător. Imposibil de refuzat.

Susan trase adânc aer în piept.

— Da.

Ridicând capul, îl privi cu adevărat pentru prima dată de când plecaseră de la bordul lui *Island Belle*. Ochii lui erau tandri. Căldura şi afecţiunea străluceau din adâncurile lor verzi.

Îi atinse faţa, trecându-şi degetele peste obrajii ei şi de-a lungul maxilarului.

— Mi-a fost dor de tine, Anne.

Deodată, ochii i se umplură de lacrimi. Întorcându-se dinspre el, Susan alergă în casă, spre baie.

Era prea mult. Prea mult. Nick era prea iubitor. Prea dornic să aibă grijă de ea. Nu mai suporta să-l aibă înapropiere.

N-ar fi suportat nici să-l alunge.

Aşezându-se pe marginea căzii, îşi lăsă lacrimile să şiroiască în voie. Ce-avea să facă? Cum putea să se apere de acea dorinţă?

De acea iubire.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Anne, eşti aici?

Susan deschise gura să vorbească, dar nu putu să scoată niciun sunet.

— Anne?

Încet, uşa se deschise. Apăru chipul lui Nick, plin de teamă şi îngrijorare.

Din doi paşi, traversă baia. Îngenunche lângă ea şi o strânse la piept.

Susan încercă să se împotrivească, dar n-avea niciun rost. Oricât ar fi vrut să se retragă, să reziste, se potrivea de minune în îmbrăţişarea lui.

— Lasă, iubito, lasă totul… murmură el. Dă-ţi drumul şi plângi cât vrei. Sunt aici, lângă tine.

Cuvintele lui îi stârniră un nou torent de lacrimi. Susan îşi îngropă faţa la umărul lui, agăţându-se de el. Nu mai conta nimic, doar faptul că-l avea acolo, cu compasiunea şi puterea lui.

Braţele lui o strângeau cu putere. Şi, în sfârşit, ocrotită la pieptul lui, Susan plânse până îi secă izvorul lacrimilor.

Capitolul 11

Susan îşi închise valiza şi-i fixă cataramele. Simţi un mic gol în stomac. Împotriva temerilor ei, Nick o convinsese să participe timp de două săptămâni la programul lui Carlie.

Iar acum, nu mai putea da înapoi.

Ridicând valiza de pe pat, o duse în bucătărie. A doua zi, când sosea Nick, avea s-o găsească acolo, aşteptându-l.

La fereastra din faţă, se opri şi privi peste apă. Era lună plină, aşternând un covor scânteietor de lumină pe suprafaţa liniştită a golfului. Departe, se vedea *Island Belle*, stând nemişcată la ancoră.

Câteva clipe, Susan admiră frumuseţea priveliştii. Dacă Nick avea dreptate, nu peste mult inima ei avea să fie la fel de liniştită ca apa golfului, luna şi întunecimea calmă de dincolo de fereastră.

* * *

Trei ore mai târziu, ţârâitul insistent al telefonului străpunse somnul adânc, fără vise, al lui Susan. Simţindu-se ca drogată, deschise ochii şi bâjbâi după receptor.

Sunetul se opri.

Susan gemu, apoi se întoarse pe partea cealaltă şi trase mai sus păturile. Imediat ce începu să aţipească la loc, telefonul sună iar.

Cine putea fi la ora aceea? Întinzându-se spre noptieră, Susan ridică receptorul.

— Alo? întrebă ea buimacă.

Niciun răspuns. Ascultă un moment, dar în aparat domnea tăcerea.

— Alo! repetă ea.

Auzi un icnet ascuţit, urmat de scrâşnetele unei respiraţii greoaie.

— Cine-i la telefon?

Gâfâitul răsună şi mai tare. O străbătu un şoc de alarmă. Era cineva bolnav? Avea nevoie de ajutor?

— Nick? Steve? Cine-i acolo?

Aşteptă un moment, nesigură ce să facă.

— E vreo problemă?

Brusc, legătura se întrerupse. Susan ţinu receptorul la ureche până când auzi tonul. Închise.

Ce să facă? Să-i telefoneze şerifului? Şi ce să-i spună?

Deodată, telefonul ţârâi din nou.

Obosită şi iritată, Susan smulse receptorul din furcă.

— Ascultă, nu ştiu cine eşti, dar ai greşit numărul.

Tocmai se pregătea să-l trântească la loc, când auzi un glas.

Duse din nou receptorul la ureche.

— Ce-ai spus?

Urmă un chicotit sardonic, ameninţător, apoi glasul vorbi din nou.

— Curvo!

Prea uluită ca să mai reacţioneze, Susan rămase cu privirea spre receptor. În sfârşit, auzi tonul. Închise şi se prăbuşi la loc, vlăguită.

Pericolul nu dispăruse. Programul lui Carlie n-avea cum să schimbe acest lucru. Iar acum, cineva se ţinea de jocuri crude cu ea.

Ce însemna?

Pericol, Susan, pentru tine şi Nick.

Înseamnă că trebuie să faci planuri noi. Să pleci departe de-aici – şi departe de Nick. Dacă rămâi, şi el va fi în primejdie.

O cuprinse un profund sentiment de deznădejde. Nu era cinstit. Îi luaseră soţul şi pe cei mai bun prieteni – doi oameni care nu făcuseră rău nimănui. Iar acum, putea fi şi Nick în acelaşi pericol.

Doamne Sfinte, avea să-şi regăsească vreodată liniştea?

* * *

— Cum adică, nu vii cu mine?

— Ţi-am spus, Nick, n-o să folosească la nimic. Trebuie să-mi rezolv singură problemele.

Susan îşi ferea privirea, ca şi cum ochii ar fi fi putut să trădeze ceva ce nu dorea ca el să vadă.

Nick o studia, nedumerit de schimbarea survenită peste noapte. Era nervoasă şi avea cearcăne sub ochi. Pe sub aparenţele de calm, tensiunea vibra ca un arc încordat.

— Anne, ce s-a întâmplat? Ce anume te-a făcut să te răzgândeşti?

Nu-i răspunse.

— Eu sunt de vină? Am făcut eu ceva?

Susan îi aruncă o privire scurtă.

— Nick, crede-mă. Hotărârea mea nu are nicio legătură cu tine.

Zâmbi. Asemenea cuvintelor ei, zâmbetul era opac şi searbăd.

— Pur şi simplu mi-am dat seama că n-o să meargă.

Brusc, se întoarse – dar nu înainte ca Nick să-i vadă o străfulgerare de durere în ochi. Făcu un pas spre ea, însă Susan se retrase, îndepărtându-se.

— La naiba, ce se întâmplă, Anne?

Nu-i răspunse.

Lui Nick îi venea s-o apuce de umeri şi s-o zgâlţâie. În schimb, strânse pumnii şi şi-i îndesă în buzunare, înfruntându-şi frustrarea.

Of, la dracu'! Ce rost avea să se certe cu ea?

— Bine, Anne, acceptă el resemnat. Văd că te-ai hotărât.

Scoase cheile maşinii din buzunar.

— Nu voi încerca să-ţi schimb gândul.

Încet, porni spre uşă. O auzi păşind în urma lui, apoi îi simţi mâna pe umăr.

— Nick, eu…

Se întoarse spre ea. În ciuda hotărârii, simţi o undă de speranţă.

— Îmi pare rău.

Cu o adâncă tristeţe în ochi, Susan se înălţă pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc pentru că ai încercat.

* * *

Rămase pe verandă până când zgomotul maşinii lui se stinse în depărtare. În sfârşit, intră în casă. Lacrimile îi ardeau ochii, dar refuza să le lase să iasă la suprafaţă.

Se uită la ceas. Dacă se grăbea, putea prinde următorul feribot spre Seattle.

Peste o oră şi jumătate, Susan intra în sala principală a Bibliotecii Publice din Seattle şi se îndrepta spre secţia de referinţă. Petrecu câteva ore studiind atlase, enciclopedii şi ghiduri de călătorie. Avea nevoie de un oraş destul de mare ca să se piardă în mulţime, cu cel puţin o universitate importantă.

Avea să redevină studentă. Era hotărâtă să studieze un domeniu cât mai îndepărtat posibil de decoraţiunile interioare – psihologie, eventual, sau poate antropologie. Da, într-adevăr. Aşa ceva o atrăgea.

Cu teancurile de cărţi şi broşuri stivuite în faţa ei, începu să le parcurgă, căutând locul ideal. În sfârşit, îl găsi – printr-o ironie a sorţii, era tocmai oraşul de unde îi spusese lui Nick că venea.

Phoenix, Arizona.

* * *

În ajunul plecării, Susan mai făcu un ultim drum la Seattle. De obicei, rămânea în maşină pe parcursul traversării cu feribotul. De data asta, însă, la întoarcere, coborî să facă un fel de plimbare de rămas-bun, pe punte.

Era una dintre acele zile pe Puget Sound pe care ajunsese să le îndrăgească cel mai mult. Lumina soarelui scânteia pe valuri. În apa de un albastru intens se reflectau norii albi şi pufoşi de deasupra muntelui Olympic, la apus. Muntele Rainier domina colinele împădurite de la răsărit.

I se frânse inima. O, cât aveau să-i lipsească acele locuri!

Nu numai astea au să-ţi lipsească, Susan. Îţi va lipsi şi căsuţa ta comodă, şi liniştea din împrejurimi. Îţi va lipsi Island Belle *şi acele plimbări lungi şi plăcute pe plajă.*

Şi-ţi va lipsi şi Nick.

Deodată, obrajii i se umeziră de lacrimi. Căută un şerveţel în poşetă.

În acel moment, văzu că un bărbat din apropiere, care stătea rezemat de parapet, o privea. Omul îşi feri imediat privirea, dar nu înainte ca Susan să-l recunoască: era unul dintre muncitorii de pe *Island Belle*.

De ce nu se afla la lucru?

Brusc, plăcerea traversării se evaporă. Pieptul i se strânse de nelinişte.

Calmează-te, Susan. E doar o coincidenţă, îşi spuse ea. Probabil că muncitorul plecase să cumpere ceva şi nici măar n-o recunoscuse. Mai aruncă o privire în direcţia lui. Individul dispăruse.

O cuprinse uşurarea. *Vezi? Dacă te spiona, n-ar fi plecat.*

* * *

Jake Brown mergea grăbit pe scară, spre puntea maşinilor. Căţeaua îl văzuse. Oare-l şi recunoscuse?

Telefonul acela o pusese pe fugă, ba bine că nu. De-atunci, o urmărea peste tot, iar acum era prima oară când îl observase.

Oprindu-se la baza scării, privi în jur. Puntea maşinilor era pustie.

Perfect. Atinse punga de plastic, plină cu zahăr, din buzunar. El şi băieţii încă nu erau gata să acţioneze. Asta ar fi trebuit s-o încetinească suficient pentru a le lăsa timp să-şi pună planurile la punct.

* * *

Când feribotul acostă, Susan porni motorul şi aşteptă semnalul de pornire. În

sfârşit, maşinile se puseră în mişcare, iar Susan trase frâna de mână, pentru a porni după maşina din faţa ei. Dar, când apăsă pe accelerator, motorul tuşi, se înecă şi se opri.

Susan răsuci cheia, grăbită să nu ţină pe loc coloana lungă de maşini din spatele ei. Motorul se ambală, dar nu reuşi să pornească. Încercă din nou, tot mai nervoasă. Poate i se arsese carburatorul.

Un matelot veni la fereastra maşinii şi-i făcu semn să coboare geamul.

— Probleme cu maşina, doamnă?

— Nu ştiu… Când m-am îmbarcat, mergea perfect.

Susan răsuci din nou cheia, dar tot fără niciun rezultat.

— Mai lăsaţi-o să se odihnească. Poate porneşte în câteva minute.

Omul se îndepărtă, făcând semn maşinilor de pe rândul alăturat să se grăbească.

Din spate, un şofer claxonă, apoi încă unul. Susan le simţea nervozitatea. Vinovată, dădu să încerce din nou, apoi îşi retrase mâna.

Nu, era mai bine să urmeze sfatul şi să mai aştepte.

În sfârşit, rămase numai rândul ei. Trăgând aer în piept, Susan răsuci din nou cheia, rugându-se ca maşina să meargă de data asta.

Spre uşurarea ei, motorul porni. Îl lăsă să se încălzească un moment, apoi demară cu prudenţă, urcând rampa spre chei.

Totul merse bine până ajunse la capătul cheiului. Acolo, motorul bolborosi şi se opri din nou.

Doamne Sfinte, tocmai acum trebuia să i se întâmple! Împinse maşina până într-un loc cât mai ferit posibil şi aşteptă. Dacă putea să pună iar motorul în funcţiune, poate reuşea să ajungă până la garajul de pe insulă.

Dar norocul o ocolea. Oricât ar fi încercat, nu mai reuşea să provoace decât duduieli înecate. Până la urmă, bateria i se termină şi ea. Susan ştia că era blocată pe loc.

Oftând, coborî din maşină şi porni spre cel mai apropiat telefon public.

* * *

— Am să vă fac nişte probe, doamnă, dar cred că vi s-a bulit ceva la sistemul de injecţie, spuse mecanicul de la garaj, ridicându-se de sub capotă. Vă poartă cineva pică? După cum descrieţi, sună de parcă v-ar fi pus careva zahăr în rezervor.

Zahăr în rezervor? Susan clătină din cap. Singurul om care-ar fi putut-o recunoaşte era muncitorul de pe *Island Belle*, iar acela nu avea niciun motiv să-i saboteze maşina.

— N-ar putea fi din cauza benzinei? I-am făcut plinul chiar înainte de a urca pe feribot.

Mecanicul ridică din umeri.

— Ştiţi, doamnă, până m-apuc să-mi bag nasunăuntru, nu pot să vă spui la sigur.

Se uită la ceas.

— Şi mai am o treabă-n dup-amiaza asta, aşa că n-o să am timp decât mâine dimineaţă.

Susan simţi că i se strângea inima.

— Nu m-ar putea duce cineva acasă? întrebă ea. N-am niciun alt mijloc de transport.

Mecanicul pufni:

— Eeeeee, doamnă, da' ce-am eu aici-şa, staţie de taxiuri?

Consultă ordinul de lucru.

— Şi văd că staţi tocma-n Gull Harbor. Păi acolo-i prea departe ca să vă ducă vr unu' din oamenii mei.

Şi, cu un gest nepăsător, trânti capota peste motor şi se îndepărtă.

Susan se simţea neputincioasă şi frustrată. La cine putea să apeleze acum?

În niciun caz la Nick.

Nu-l mai cunoştea prin partea locului decât pe Peter Holt, avocatul ei.

* * *

Telefonul sună de vreo şase ori, înainte ca Peter să răspundă. Genunchii lui Susan se înmuiară de uşurare când îi auzi glasul.

— Domnule Holt, sunt Anne O’Neill.

— I-auzi! Bună, draga mea. Ce pot face pentru tine?

Susan ezită, apoi îşi făcu curaj.

— Am să vă cer o mare favoare. Mi s-a stricat maşina pe feribot şi a trebuit să fie tractată până la garaj. Iar acum, n-are cine să mă ducă acasă.

— Vai de mine…!

Avocatul ţistui din limbă.

— Sunt aşteptat la tribunal mâine dimineaţă la prima oară, iar de la birou n-am să plec până seara, târziu.

Speranţele lui Susan începură să se risipească din nou.

— A, mă rog, dacă nu se poate…

— Ei, ei, Anne. Nu-ţi face griji. Stai să dau un telefon, două. Găsesc eu pe cineva să vină să te ia.

Susan simţi un val de uşurare.

— Sunteţi sigur?

— Nicio problemă, draga mea.

Îl auzi cotrobăind printre hârtiile de pe birou.

— Ia să vedem noi… dacă găsesc agenda aia… aşa, uite-o! Stai cuminte, Anne. Nu peste mult, o să ajungă cineva acolo.

Şi închise pe neaşteptate.

Susan rămase cu privirea spre receptor, apoi îl puse la loc în furcă şi zâmbi. O fi fost Peter Holt un repezit, dar o scutise de nevoia de a-l chema pe Nick.

Atâta lucru era de ajuns ca să-i ierte orice.

* * *

Nick conducea încet maşina spre garajul de pe insulă, căutând-o din ochi pe

Anne. Telefonul de la Peter Holt îl nedumerise. Ceva în legătură cu o maşină stricată…

O văzu, aşteptând la colţul clădirii. În locul blugilor şi al tricoului, purta o fustă multicoloră, o bluză verde ca smaraldul şi o pereche de sandale patent bleumarin, cu tocuri înalte.

Nick fluieră admirativ. Culorile îi scoteau în evidenţă nuanţa chihlimbarie a pielii şi violetul vibrant al ochilor. Arăta fermecător.

Unde fusese?

Susan îl zări imediat ce opri maşina. Pe trăsăturile ei se citi surprinderea, apoi dezamăgirea.

Fără să oprească motorul, Nick parcă Jaguar-ul, deschise portiera şi coborî.

— Un taxi, domnişoară?

Susan îl privi nemişcată.

— Peter Holt te-a trimis după mine?

Nick zâmbi.

— Sigur că el m-a trimis.

Îi deschise portiera din dreapta.

— Hopa-sus!

Anne ezită, apoi se urcă în maşină. Se vedea clar să nu era deloc mulţumită.

— Mă aşteptam să cheme pe altcineva… Îmi pare rău că te-a deranjat, Nick.

Nick îi respinse scuzele cu un gest al mâinii.

— Nicio problemă. Ajunsesem la un capitol în care… ăă, oricum, aveam nevoie de o pauză.

Susan nu păru să-i observe ezitarea.

— Mă rog, mă bucur că ai venit tu să mă iei.

— Nicio problemă, Anne, răspunse încet Nick.

Lăsă motorul în ralenti, savurându-i prezenţa.

— Mi-a fost dor de tine, să ştii.

Susan se uită la el o clipă, apoi îşi mută privirea.

— Dacă mă laşi în faţa casei, va fi foarte bine.

Nick o privi întrebător. Era supărată? O jignise cu ceva?

— Iartă-mă, Nick. Am avut o după-amiază obositoare. Nu trebuie să mă descarc pe tine.

— Ce ţi s-a întâmplat cu maşina?

— Nu… nu ştiu sigur. Când am coborât de pe feribot, motorul se tot oprea… Şi pe urmă, n-a mai vrut să pornească. Mecanicul crede că s-ar putea să-mi fi intrat ceva în carburant.

— Ghinion… S-ar putea să dureze…

S-ar putea să dureze *mult,* adăugă Nick în sinea lui. Garajul de pe insulă era notoriu pentru încetineala serviciilor sale.

Susan îi aruncă o privire şocată.

— Serios? Cât de mult, crezi?

— O săptămână, cel puţin.

O auzi trăgând intens aer în piept.

— O săptămână? O, Doamne!

— Ascultă, Anne, nu poţi rămâne fără maşină o săptămână încheiată, îi spuse el cavintele pe care-şi promisese să nu le rostească niciodată. Ce-ar fi să-ţi iei câteva lucruri de-acasă şi să vii cu mine? La castel e loc destul.

Şi poate-ai să te hotărăşti să asişti la unele dintre şedinţele terapetice, mai spuse el în gând.

Lângă el, Susan încremeni.

— N-aş crede, Nick.

Privindu-l o clipă, îi văzu fălcile încleştându-se.

Îşi strânse mâinile şi mai tare în poală. Observă că reacţia ei nu-i scăpase.

— Gândeşte-te, numai, îi spuse el pe un ton rezonabil.

Capitolul 12

Când ajunseră la castel, Nick o conduse pe Susan în camera ei de la etajul întâi. Era un întreg apartament, constând dintr-un salon, un dormitor şi o baie. Susan îl

străbătu încet, observând grandoarea tavanelor înalte de trei metri, covoarele orientale bogate, mobila de stejr cu încrustaţii.

— Magnific… murmură ea, uitând pe moment de toate grijile. Totul e magnific, Nick.

— Pentru tine păstram apartamentul ăsta, spuse el încet.

Ajunseseră atât de aproape, încât Susan îi simţea respiraţia fremătându-i prin păr.

— Anne, eu…

— Nu s-a schimbat nimic, Nick.

Pleacă. Te rog, lasă-mă singură, îl imploră ea fără cuvinte. Trebui să-şi fortifice rezistenţa, să-şi reconstruiască zidurile, mai înalte, mai solide.

Un moment, Nick nu spuse nimic, apoi Susan îl auzi expirând.

— Am promis că nu te voi forţa, şi n-am s-o fac, spuse el încet.

Susan simţi că se înroşea la faţă. Era nedreaptă.

— Iartă-mă. N-am vrut să…

— Nu conteză.

Nick porni spre uşă.

— Am de lucru, aşa că acum te las.

Se opri un moment.

— Cina se serveşte la şase. De obicei, mâncăm cu toţii împreună, dar dacă preferi să ţi se aducă o tavă aici…

Pe Susan o podidi ruşinea. Ultimul lucru pe care-l dorea era să-i dea şi mai mult de lucru lui Carlie. Se uită la ceas. Până la şase mai era aproape o oră.

— Nu e nevoie. Am să cobor.

Pentru prima oară de când sosiseră, Nick zâmbi.

— Bine. O să-ţi placă în compania celorlalţi.

Mai ezită o clipă, apoi se întoarse spre uşă.

— Ne vedem la cină.

* * *

Nu peste mult, când intră în camera de familie, Susan nu era prea sigură la ce să se aştepte. Văzând-o, Alexander scoate un guiţat fericit şi aruncă jucăria de care se ocupa, pornind spre ea cu braţele întinse.

— Ei, salut, zgâmboi! râse Susan, luându-l în braţe.

Băieţelul gânguri încântat, apucându-i mărgelele de lemn de la gât.

— Uşorel, copile, îl temperă ea.

Îl văzu pe fereastră pe Steve, care urca dinspre plajă, ud leoarcă şi încruntat.

— Ei, dom’le, ce ţi s-a întâmplat? întrebă Nick, privindu-l cu uimire.

Steve ajunse în capătul cărării şi porni spre uşă. Când intrară în cameră, Susan văzu că avea o vânătaie mare la tâmplă.

— Mi-e pân-aici de dobitocii ăştia! explodă el.

— Ce-au mai făcut? se interesă Nick.

Steve trase adânc aer în piept.

— Descărcam cheresteaua din barjă, iar unul din împiedicaţii ăştia afurisiţi nu s-a uitat pe unde trecea, cu o legătură de scânduri. M-a nimerit drept în cap şi m-a aruncat în apă. Era să mă-nec, maibii!

Nick se încruntă.

— Asta a fost. Sunt sătul de boacănele lor. Mâine-i concediezi pe toţi trei.

După tonul lui, Susan înţelese că mai discutaseră problema. Simţi că erau la mijloc şi amănunte pe care acum le evitau. Cel puţin, în prezenţa ei.

— Tare-aş mai vrea, răspunse Steve. Dar tocmai am ajuns într-un moment critic. Nu-mi pot permite să pierd vremea umblând după înlocuitori.

Făcu o pauză.

— Imediat ce găsesc alţii, îi pun pe-ăştia trei să-şi facă bagajele.

Nick aruncă o privire spre Susan.

— Ţine minte numai, vreau ca până la sfârşitul săptămânii să dispară.

Cu Alexander în braţe, Susan îl privi lung.

De ce era atât de enervat?

Se întâmpla ceva despre care nu voiau ca ea să ştie?

* * *

După cină, Susan ieşi pe terasă, urmată de Nick. Fără a vorbi, se rezemară de balustradă, privind soarele care spunea după muntele Olympic.

Într-un târziu, Susan oftă.

— Ce linişte e aici… murmură ea.

Nick îi acoperi mâna cu a lui.

— Îmi place momentul ăsta din zi. Când eram mic, mama mea şi cu mine luam un felinar şi coboram pe cărare până pe plajă. Aşteptam până se întuneca, şi aruncam pietre în apă ca să vedem efectele fosforescente.

Susan îl privi surprinsă.

— Ai crescut aici? Dar credeam…

— …Că sunt din California? Nu, aici am copilărit, pe insulă. Bunicul meu ne-a luat la el după ce a murit tata, în Vietnam.

— Ce noroc ai avut că ai putut veni aici, spuse încet Susan. Cred că prezenţa bunicului tău te-a ajutat.

— Aş fi vrut să fie aşa, răspunse Nick. Dar bătrânul n-a iertat-o niciodată pe mama fiindcă se măritase cu tatăl meu. Tot spunea că nu era destul de bun pentru ea. Iar apoi, când a murit şi mama, am rămas numai noi doi.

Îşi înghiţi nodul care, spre marea lui nemulţumire, i se pusese în gât.

— Îmi pare atât de rău, Nick…

Degetele lui Susan îi strânseră mâna, cu compasiune.

Nick îşi drese glasul, jenat că trebuia să vorbească despre acele lucruri, dar neavând încotro.

— E mult de-atunci. Am plecat când aveam optsprezece ani. Bunicul era furios că nu voiam să-i preiau afacerile cu lemne.

Făcu o pauză, amintindu-şi scenele dureroase din vremea când încăpăţânarea lui îl împiedicase să-i facă pe plac unui bătrân la fel de îndărătnic.

— Mă bucur că ne-am împăcat înainte de a muri.

— Şi eu, răspunse în şoaptă Susan.

Brusc, Nick se hotărî să schimbe subiectul. Acum, că reuşise s-o aducă pe Susan acolo, nu avea rost să mai stăruie asupra copilăriei lui nefericite.

— Ei, acum totul e-n regulă, spuse el, mângâindu-i conturul obrazului cu nodurile degetelor. Hai să mergem înăuntru, vreau să-ţi arăt turnul meu.

* * *

Primul lucru pe care-l observă Anne fură cărţile. Camera era circulară, cu diametrul de vreo şapte metri. Cărţile acopereau tot spaţiul pereţilor care nu era ocupat de ferestre, acestea reprezentând cam jumătate din suprafaţă.

Lângă uşă se afla un birou mare cu capac articulat, iar pe masa alăturată era un computer. În apropiere, cu faţa spre ferestre, stătea un fotoliu mare. O scară în spirală urca prin dreptul peretelui din fund, spre nivelul superior.

— Ăsta-i biroul meu, spuse Nick.

Susan îi simţi privirea urmărind-o în timp ce se plimba prin încăpere. Tavanoul înalt de trei metri era decorat cu panouri ornamentale, pe care fuseseră instalate mici lămpi discrete.

Atenţia lui Susan fu atrasă imediat de un raft plin cu cărţile lui Taylor Thompson. Aproape uitase de… *fixaţia?…* lui Nick pentru acele scriituri dezgustătoare. Strâmbi din nas, scârbită.

— A rămas vreo capodoperă de-a lui pe care să n-o ai? întrebă ea, arătând cu capul spre raft.

Nick veni în spatele ei.

— Nu, spuse el blajin, cu o lucire de umor în ochi. Şi le-am citit pe toate.

Susan închise strâns gura, stăpânindu-şi răspunsul caustic. Era clar că, orice-ar fi spus, nu-l putea face să se răzgândească. Şi, oricum, nu conta. Peste câteva zile, avea să dispară definitiv din viaţa ei.

Restul rafturilor conţineau cărţi de tot felul – ficţiune, literatură documentară, istorie, biografii, câteva dicţionare şi lexiconuri, o serie de enciclopedii. O etajeră

întreagă era dedicată procedurilor poliţieneşti şi detectiviceşti, precum şi dreptului penal. O alta conţinea volume de psihologie şi psihiatrie.

Văzând-o că parcurgea titlurile, Nick îi oferi o explicaţie.

— Când Carlie a propus programul, am început să mă interesez de victime şi modurile de a le ajuta.

Ridică din umeri.

— Biblioteca de pe insulă e destul de limitată, aşa că am acumulat bucată cu bucată tot ce vezi aici.

O privea atent, ca pentru a se asigura că-l credea. Nelăsându-i timp să comenteze, o luă de braţ şi o conduse spre scara în spirală.

— Să nu mai pierdem vremea aici, spuse el. Aş vrea să-mi vezi salonul.

La fel ca biroul, salonul avea plafon înalt şi era luminat difuz. Scara continua spre un al treilea nivel. În această cameră, podeaua era acoperită cu o mochetă albă groasă şi conţinea mobilă confortabilă. Un fotoliu pivotant stătea cu faţa spre fereastră. Pe peretele din fund erau instalate un televizor cu ecran extraplat şi o combină stereo, în faţa unei canapele pentru două persoane.

— Îmi dau seama de ce ţi-e atât de drag turnul, comentă Susan. E frumos şi liniştit.

— Încă n-ai văzut locul cel mai interesant, răspunse încet Nick.

Luând-o de mână, o trase din nou spre scară.

— Vreau să-ţi arăt camera mea favorită.

Susan era conştientă că ultimul etaj nu mai putea conţine decât dormitorul.

Înghiţi în sec. Nu putea să se urce acolo. Voinţaei nu era atât de puternică încât să reziste convingerii blânde a lui Nick. Totuşi, îl urmă pe scară, cu mâna într-a lui.

La ultimul etaj, tavanul se înălţa în interiorul unui acoperiş conic, ascuţit. În panourile plafonului fuseseră instalate luminatoare, astfel încât oricine stătea culcat pe spate în patul imens putea să vadă stelele.

Spre deosebire de celelalte etaje, aici un perete din lemn de stejar, cu dulapuri şi sertare în corporate, secţiona încăperea circulară în două părţi inegale. Printr-o uşă deschisă, Susan văzu o baie pardosită cu faianţă.

Nick o cuprinse cu braţele pe după talie, apropiindu-şi gura de urechea ei.

— Ce părere ai, Anne? o întrebă el în şoaptă.

Nu-i putu răspunde. Era conştientă doar de senzaţia trupului lui lipit de al ei, de căldura respiraţiei lui pe gât.

Şi de patul acela mare din mijlocul camerei, atât de îmbietor şi sugestiv…

Dumnezeule, ce făcea? Doar câţiva paşi şi ar fi putut ajunge pe pat, cu Nick sărutând-o, mângâindu-i trupul în felul acela pe care se străduise atât de mult să-l uite…

O cuprinse panica, făcând-o să-şi smulgă mâinile.

— Trebuie să cobor, Nick. Imediat.

Orbeşte, se repezi spre trepte. Le coborî grăbită, în parte împiedicându-se, în parte alunecând.

Deasupra, mai auzi glasul lui Nick:

— Anne, nu pleca. Te rog!

Când ajunse în camera ei, răsuci în broasca uşii cheia mare, de tip vechi.

Dar nu era sigură dacă-l încuia pe Nick afară, sau pe sine, înăuntru.

* * *

Era o zi minunată. Cu ochii închişi, Susan stătea în şezlong, pe terasa castelului, desfătându-se la soare. Un glas bărbătesc o făcu să deschidă ochii.

— Dumneavoastră sunteţi Carlie?

Susan îl privi pe omul care vorbise. Era îmbrăcat ca unul dintre muncitorii de pe *Island Belle*.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Sunteţi Carlie? Steve m-a trimis să iau planurile pe care le-a lăsat aici. A spus că le aveţi pregătite.

Susan n-o mai văzuse pe Carlie de când se întorsese de la garajul insulei, unde în sfârşit îi fusese reparată maşina.

— Nu sunt Carlie, dar mă pot duce s-o chem, spuse ea.

Omul acela nu făcea parte din echipa pe care o văzuse pe *Island Belle*.

— Sunteţi nou aici? îl întrebă.

Muncitorul zâmbi.

— Ieri am început.

Avea o expresie deschisă, inofensivă. Susan nu simţea nimic din neliniştea pe care i-o inspiraseră ceilalţi.

O găsi pe Carlie în biroul lui Nick, aspirând praful de pe rafturile cu cărţi. Alexander stătea aşezat pe jos, lângă uşă, jucându-se cu nişte maşinuţe.

— Carlie! strigă Susan peste zgomotul aspiratorului.

Carlie continuă să lucreze, aşa că Susan se apropie de ea şi o bătu pe umăr. Tresărind, Carlie se răsuci în loc, răsturnând câteva cărţi pe jos. La vederea lui Susan, faţa i se destinse într-un zâmbet.

— O clipă! strigă ea.

Se aplecă şi închise aspiratorul.

— Aşa mai merge, spuse zâmbind. Detest munca asta.

Se aplecă şi începu să ridice cărţile căzute dar, din cauza piciorului infirm, îşi pierdu echiibrul. Susan întinse mâna s-o sprijine.

— Mulţumesc, spuse Carlie, acceptându-i ajutorul.

Susan îngenunche să adune cărţile. Începu să le pună la loc, când îşi dădu seama ce erau. O parte din prozele lui Taylor Thompson. Făcu o mutră dezgustată.

— Le-ai citit pe astea? întrebă ea, arătându-i-le lui Carlie.

— Pe toate! Sunt minunate, nu-i aşa?

Susan o privi lung.

— Minunate…?

— Da, desigur, iar cea pe care tocmai a terminat-o conţine şi cazul meu.

Ochii lui Carlie scânteiau de emoţie.

— Plănuieşte să scrie una şi despre femeile din grupul de-acum, după ce vor progresa destul. Dacă putem, vom folosi interviurile lui în cadrul tera…

— Stai o clipă, o întrerupse Susan. Nu cumva vorbeşti despre Nick…?

Dintr-odată, cărţile păreau să-i ardă mâinile ca nişte tăciuni aprinşi.

Strălucirea din ochii lui Carlie păli.

— Vrei să zici că nu ţi-a spus…?

Apoi, pe faţă i se aşternu deznădejdea.

— Mi-a cerut să nu le spun femeilor din grup, încă, dar eram sigură că vorbise cu tine despre asta. Vai de mine şi de mine, ce-am făcut…!

Susan împinse cărţile la loc pe raft. Cu spatele la Carlie, făcu un efort să-şi stăpânească furia.

Nick o minţise.

O minţise tot timpul. Şi se folosise de ea.

— Anne? Îmi pare atât de rău… Niciodată… niciun moment nu mi-am închipuit că Nick nu-ţi spusese.

Vocea lui Carlie era slabă, şocată.

Susan se agăţă de raft. Cuvintele abia răzbăteau prin ceaţa fierbinte care-i învăluise creierul.

Calmează-te. Nu e vina ei. Făcu un efort să se controleze. Sigur că nu era vina lui Carlie.

Era numai vina lui Nick, impostor mincinos şi intrigant! Iar ea se lăsase dusă de nas!

— Ia te uită, ce-avem noi aici?

Susan îl auzi pe Alexander chicotind.

— Doamnele mele favorite… şi puştiulachele meu favorit!

— Nick! exclamă Carlie.

Susan încremeni.

Auzi din spatele ei glasul nedumerit al lui Nick.

— Ei, ce se întâmplă? Am dat buzna într-o conferinţă secretă?

Vorbea pe un ton vesel, nepreocupat.

— Au venit inspectorii de la construcţii şi am nevoie de un exemplar al planurilor.

Susan dădu să se întoarcă spre el, furioasă, dar Carlie vorbi înaintea ei.

— Nick, Anne a aflat despre Taylor Thompson, spuse ea cu voce mică. Îmi

pare atât de rău, nu ştiam că…

— Mă descurc singură, Carlie, o întrerupse Susan.

Deodată, îşi aminti de ce urcase în birou.

— Un om din echipa lui Steve te aşteaptă pe terasă. A spus că ştii pentru ce a venit.

— Mai bine du-te şi ocupă-te de el, Carlie, adăugă Nick cu blândeţe.

Carlie îl luă pe Alexander în braţe şi porni spre uşă. Înainte de a ieşi, mai spuse.

— Sper că n-am provocat o catastrofă…

O imensă tristeţe i se aşternuse pe faţă.

— Lasă grija asta în seama noastră, spuse încet Nick. Du-te şi vezi de ce are nevoie Steve.

* * *

În clipa când uşa se închise în urma lui Carlie, Susan se răsuci spre Nick.

— Ei bine, domnule Douglas… sau poate-ar fi cazul să-ţi spun domnule Thompson? – sper că micul dumitale proiect de cercetare va fi util. Dar nu conta pe niciun ajutor din partea mea.

Nick făcu un pas spre ea.

— Ascultă, Anne, pot să-ţi explic…

Susan se retrase.

— Nu te deranja. Ştiu ce urmăreai.

Se duse la raft şi smulse dintre cărţi „Şoseaua spre moarte”. O deschise la pagina de mulţumiri şi începu, cu voce tare, să citească:

— „Mulţumirile mele Departamentului Poliţiei din San Francisco pentru asistenţa tehnică şi sprijinul pe care membrii săi mi le-au acordat cu atâta bunăvoinţă. Îi mulţumesc, de asemenea, procurorului Jim Atwood. Fără cooperarea lui, această carte nu ar fi putut să existe…”

Închise cartea brusc, cu zgomot.

— O coincidenţă remarcabilă, nu-i aşa? *Întâmplător,* ai apărut imediat după ce venisem eu de la San Francisco. *Întâmplător,* plănuiai s-o renovezi pe *Island Belle*. *Întâmplător,* eu eram decoratoare de interior, specializată în restaurări.

Îşi înghiţi lacrimile de furie.

— Şi tot *întâmplător,* eram o victimă a unei crime, despre care voiai să scrii în cărţile tale de senzaţie cu crime din realitate.

— Anne, n-a fost aşa. N-am…

— Nu minţi!

Susan făcu o pauză, încercând să-şi controleze vocea.

— Cred că te-ai amuzat copios, jucându-mă pe degete.

Lacrimile pe care şi le stăpânise începură să-i şiroiască pe obraji.

— Of, Anne, te rog, nu plânge. N-a fost nicio înscenare. Crede-mă!

Nick porni spre ea, încercând s-o ia în braţe. Susan se smulse din loc.

— Să te cred? râse ea amar. Niciodată. Am avut încredere în tine, şi tu m-ai minţit tot timpul. Te-ai folosit de mine.

Porni spre uşă, unde se opri cu mâna pe clanţă.

— Ei bine, sper că ţi-a plăcut jocul, Nick. Fiindcă cu un mă mai joc.

Înainte ca el să-i poată răspunde, deschise uşa şi o luă la fugă spre scară. Nu mai aşteptă liftul. Nu se gândea decât să scape de el cât mai repede, undeva departe, unde să nu-i mai găsească urma niciodată.

* * *

Nick privi uşa închisă. Încă mai vibra, după cum o trântise Anne. Îl străbătu un val de remuşcare. De ce trebuise să afle tocmai acum, tocmai când totul începea să se potrivească atât de bine? Avea senzaţia că i se pornise un mixer uriaş prin măruntaie. Trebuia s-o ajungă din urmă, să-i explice…

Lupta pentru a o convinge putea fi grea, dar Nick era hotărât s-o ducă până la capăt. O iubea prea mult pentru a lăsa acea neînţelegere să distrugă toate visurile şi planurile pe care şi le făcea.

Îndreptându-şi umerii, îşi aplică pe faţă un zâmbet şi porni spre lift. Imediat ce termina întrevederea cu inspectorii, avea s-o găsească pe Susan şi să rezolve totul.

Capitolul 13

Hai, Susan, nu-ncepe să-ţi plângi de milă. Priveşte înainte, spre Arizona! Acolo vei găsi o viaţă nouă. Şi-l vei lăsa în urmă pe Nick, şi toate amintirile nefericite.

Cu hotărâre, Susan îşi înghiţi lacrimile. Numai dacă toate amintirile ar fi fost nefericite… Avea să treacă mult timp până să uite acele momente minunate. Trecând pe lângă etajeră, zări pe ultimul raft cartea lui Taylor Thompson. Se opri, apoi se apropie şi o luă jos.

Stătu un moment cu ea în mâini. În stomac i se forma un nor uriaş, amar. Cartea era un simbol a ceea ce crezuse că exista între ea şi Nick. Dădu s-o pună la loc, apoi se răzgândi şi o vârî în buzunarul jachetei.

Avea să fie un memento de preţ al propriei sale nechibzuinţe. De fiecare dată când se uita la ea, urma să-şi aducă aminte cât de atentă trebuia să fie când mai voia să-i acorde cuiva încrederea ei.

Îşi consultă ceasul. Trebuia să pornească, dacă voia să prindă feribotul.

Ocolind camera, stinse luminile, apoi se duse la fereastră să tragă draperiile. Nu-şi putu stăpâni o privire spre apă, unde plutea *Island Belle*. Silueta navei abia se distingea, profilată pe luminile de pe malul opus.

Susan îşi înghiţi un nod. Despărţirea de *Island Belle* era partea cea mai sfâşietoare din toate.

N-avea să vadă niciodată în realitate ceea ce vizualizase de-atâtea ori în imaginaţia ei – vechiul vapor cu zbaturi readus la grandoarea şi demnitatea din vremurile lui de glorie.

Grăbită, înainte ca lacrimile să i se reverse pe obraji, Susan trase draperiile.

Fără a mai sta să se uite prin jur, trecu repede prin bucătărie, spre uşa din spate. Îşi puse valiza pe verandă şi vârî mâna în buzunar, după chei.

Deodată, nişte braţe puternice o înşfăcară, smulgând-o de lângă uşă. Mâna îi fu scoasă din buzunar şi răsucită la spate. Cartea lui Taylor Thompson căzu la pământ. O secundă, Susan rămase năucită, paralizată.

Două mâini aspre îi legau încheieturile. Deschise gura să ţipe, dar se pomeni cu un căluş îndesat înăuntru. În lumina slabă care ieşea din casă, distinse trei siluete, apoi cineva o apucă de păr şi-i legă o cârpă peste ochi.

O groază neagră, sufocantă, îi cuprinse pieptul. O, Doamne, o, Doamne! Avusese dreptate tot timpul!

O găsiseră, iar acum aveau s-o ucidă.

Încercă să-şi tragă respiraţia, dar căluşul o înăbuşea. Simţea întunericul înghiţind-o.

Luptă, Susan, luptă! Nu te lăsa! Adunându-şi toate puterile, dădu o lovitură cu piciorul. Nimeri un trup.

— Of, fir-ar mă-ta a dracu' de boarfă! Ţi-arăt eu ţie…

Glasul aspru părea cunoscut de undeva.

— Gura! Ia-o de picioare! interveni alt glas.

Îl mai auzise şi pe acesta. Cineva o apucă de glezne, legându-i-le atât de strâns încât simţi funia pătrunzându-i în carne.

— Păcat că bătrânu' Ed nu-i aici, spuse unul dintre agresori.

Ceilalţi chicotiră, iar Susan îşi dădu seama, după mirosul viciat pe care-l simţea, că cel ce vorbea se aplecase peste faţa ei.

— Credeai c-ai scăpat, este?

Individul râse scurt.

— Ei bine, călătorie plăcută cu barca, domnişorico! Plăcută să-ţi fie, că-i şi ultima din viaţa lu' matale!

* * *

Cu mult timp înainte de a ajunge la capătul aleii, Nick observă lumina slabă din parcarea casei lui Susan. Ciudat. Nu văzuse lumina aceea aprinsă decât când îl

aştepta pe el, sau când pleca. La dracu'! Numai de n-ar fi fost ocupat toată ziua cu schimrile pe care i le cereau inspectorii!

Dar nu putea să însemne decât că Susan îl aştepta.

Optimismul i se transformă în îngrijorare când opri. Maşina ei era acolo, cu portbagajul şi portiera din spate deschise. Ce-avea de gând?

Coborând din Jaguar, Nick se apropie s-o inspecteze. În stomac i se forma un ghem greţos.

Atât portbagajul, cât şi bancheta din spate, erau pline cu valize şi cutii. Anne pleca. Îl străbătu un junghi alarmat. Trebuia s-o oprească.

— Anne!

O luă la fugă pe cărare, spre casă. În întuneric, se împiedică de o rădăcină şi fu cât pe ce să cadă în rugii de mure de lângă potecă. Fără să se oprească, alergă înainte.

— Anne!

Uşa din spate era deschisă, iar din bucătărie strălucea o rază de lumină. Văzu o valiză pe verandă. Slavă Domnului că ajunsese la timp! Câteva minute încă, şi ar fi pierdut-o. Deschizând mai larg uşa, intră în casă.

— Anne, unde naiba eşti?

Îi răspunse tăcerea. Restul camerelor erau întunecate. Nick porni prin casă, aprinzând luminile, cu părul de la ceafă zbârlindu-i-se. Anne nu era nicăieri.

Unde putea fi? Pe plajă? S-o fi dus acolo pentru ultima oară?

Porni înapoi spre uşă. Vederea lanternei la locul ei, pe pervaz, îl opri în loc. Brusc, îl cuprinse un sentiment de groază. Nu s-ar fi dus acolo fără lanternă.

Luă lanterna şi se repezi afară. Luminându-şi drumul, porni în fugă spre plajă. *Doamne, te rog, să nu i se fi întâmplat nimic…!* se rugă el, în timp ce derapa şi aluneca pe iarba umedă.

Ajuns la paravan, întoarse lanterna în toate direcţiile.

— Anne, eşti aici? strigă.

Nu auzi decât clipocitul valurilor.

Tocmai se pregătea să pornească înapoi spre casă, când îi atrase atenţia o lucire trecătoare la bordul lui *Island Belle*. Luminile de ancoră erau la locurile lor. Privind

într-acolo, Nick văzu luminiţa din nou, de astă dată în alt loc. Era cineva la bord.

Putea fi Anne?

Steve îi spusese că, după sosirea noii echipe, la bordul lui *Island Belle* n-avea să stea niciun om de veghe, timp de câteva zle.

Un moment, Nick analiză posibilităţile. Apoi zări canoea ei roşie în locul obişnuit, la câţiva metri distanţă. N-avea cum săfi ajuns acolo. Decât…

Se gândi câteva clipe.

Decât dacă o dusese altcineva.

* * *

Susan mai fu împinsă câţiva paşi, apoi se lovi de un obiect. Un stâlp. Mâinile îi fură trase în jurul acestuia şi legată din nou. Simţi încă o frânghie încercuindu-i gleznele, în timp ce şi acestea erau legate de suportul solid de lemn.

Încercă să-şi mişte mâinile, dar erau imobilizate prea strâns. Acum i-ar fi fost imposibil să şi le elibereze. Era complet neputincioasă.

Deodată, cârpa de pe ochi îi fu smulsă. Lumina neaşteptată o făcu sclipească. Cineva îi scoase şi căluşul din gură.

Cei trei oameni stăteau la câţiva paşi, privind-o. Abia acum îşi dădu seama de unde le cunoştea glasurile. Erau muncitorii pe care-i văzuse lucrând la bordul lui *Island Belle*.

— Voi eraţi! exclamă ea.

— Deci, ne-ai recunoscut, spuse cel aflat mai aproape.

Se apropie şi-i ridică o şuviţă de păr, apoi i-o lăsă să cadă la loc.

— Păcat că-n seara asta n-avem timp de joacă. Ţi-am face nişte fiţe de să ne ţii minte, adăugă el, rânjind spre ceilalţi.

Susan îşi smuci capul înapoi.

— Cine sunteţi? Ce vreţi de la mine?

— Hai, ţuţu, că doar ne ştii. Ţi-aducem salutări de la un vechi prieten, răspunse unul dintre ceilalţi. De la Ed Buck.

Râse sardonic.

— Nu ţi-ai şters prea bine urmele.

O strânse sălbatic de sân, chicotind gros.

— Ne-am ţinut dupe scrisorile tale pân-la tine la uşă.

— Ajunge, Pete, interveni primul. Du-te sus pe punte şi-ncepe să torni gazu'. Jake şi cu mine o s-avem grijă de Susie aci de faţă – nu, Jake?

— Pe bune, Lefty.

Jake nu vorbise până atunci, dar acum aropie laterna de faţa lui Susan.

— I-ai făcut o nasoală la pretenaru' nostru, Ed. Din cauza ta, acuma-i putrezeşte oasele la pârnaie. I-am promis să ţi-o plătim, înainte să-l scoatem d-acolo-şa.

Inima lui Susan începu să bată nebuneşte.

— Ce vreţi să-mi faceţi? întrebă ea, cu voce şovăitoare.

Jake ridică din umeri.

— Să zicem că-n noaptea asta o să punem de cel mai al dreacu' foc de tabără pe care de muuult nu-l mai văzură gagiii ăştia de comitet de pe Puget Island.

Şi-i aruncă un zâmbet care-i îngheţă sângele în vene.

Aveau de gând să dea foc navei, cu ea la bord. Susan încercă să nu-şi arate groaza.

— Po' să urli cât vrei, continuă Jake. De-aici-şa n-o să te-audă nimeni.

Îşi încrucişă braţele pe piept, rezemându-se de un utilaj din sala maşinilor.

Susan îl privi încruntată. Avea dreptate. Şi nu intenţiona să-i dea satisfacţia de a-i asculta ţipetele.

— Nu vrei să cânţi? o zădărî el.

Sfidătoare, Susan întoarse capul.

— Mai bine-aşa. Că prea mult timp n-avem, şi ne trebuie neşte informaţii.

Susan strânse din buze. Dacă voia informaţii, n-avea decât să şi le găsească sngur. A dracului să fi fost dacă avea de gând să le uşureze sarcinile asasinilor ălora.

Jake se apropie de ea.

— Ia zi tu acuma, ce i-ai zis la gagiu' ăla a lu' matale despre… ăă… incidentul

cu pricina? Ştie cine eşti?

— Nu! răspunse Susan, înainte de a apuca să se stăpânească.

O, Doamne, deci aveau de gând să se ducă după Nick. Oricât de mişeleşte o trădase, nu merita să moară.

— Ia, ia… făcu dulceag Jake. Că voi doi’s teţi prea lugu-lugu ca să nu ştie şi el ceva. Nu ne trebuie decât să ştim ce, ca să vedem cum o rezolvăm cu el.

— Nu ştie nimic, jur pe Dumnezeu! insistă Susan disperată. Nimeni nu ştie.

Mâna lui Jake se repezi din loc, arzându-i o lovitură deasupra urechii.

În faţa ochilor lui Susan izbucniră stele orbitoare, şi simţi ceva umed prelingându-i-se pe obraz.

— E!? se stropşi Jake, conturându-se din nou în ochii ei.

— Vă spun adevărul. Nimeni nu ştie că sunt pe insulă.

Aruncă o privire spre Lefty. Acesta stătuse mai în spate, urmărind totul în tăcere. Acum făcu un pas înainte.

— Las-o, Jake. Că tot minte.

Se opri în faţa lui Susan, cu un rânjet veninos.

— Hai să dăm foc la şandramaua asta şi să ne cărăm d-acilea. Iubiţelu’ tot o s-apară, mai devreme sau mai târziu. Punem atuncea mâna pe el.

O ciupi pe Susan de sub bărbie.

— Capu’ sus, ţiţi! Hai, că n-o să doară… decât aşa, puţin!

Şi, fluierând o melodie deocheată, se întoarse şi porni spre scară. Jake îl urmă.

Susan se moleşi lângă stâlp, copleşită de imposibilitatea situaţiei. Era sfârşitul. După tot ce încercase ca să scape de oamenii aceia, o prinseseră. Nu mai putea face nimic ca să schimbe evenimentele care se puseseră în mişcare.

O cuprinse o stare ciudată de calm. Putea foarte bine să accepte inevitabilul.

Închizând ochii, rămase în aşteptare. Numai de-ar fi putut să-l mai vadă pe Nick o singură dată… În chip ciudat, acum nu trădarea lui i se mai părea importantă, ci căldura, puterea şi dragostea pe care i le oferise atât de darnic.

Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji, în tăcere. Nici chiar necinstea lui în legătură cu cărţile nu mai conta. Dacă ar fi aştepta, dacă-l lăsa să-i explice, poate că

l-ar fi înţeles şi iertat.

Dar acum nu mai avea nicio şansă. Totul se sfârşise. Cel mai negru coşmar al ei se adeverea.

Şi, în pofida tuturor lucrurilor pe care le făcuse ca să-l apere, aveau să-i ia urma lui Nick şi să-l ucidă şi pe el.

* * *

Nick lopăta spre *Island Belle*, mulţumit că era o noapte fără lună. Dacă avea noroc, cei de la bord erau prea ocupaţi ca să-l observe.

Prova canoei atinse uşor zbatul. Repede, Nick se agăţă de o spiţă şi trase canoea bord în bord cu vaporul, după care o legă. Nu mai vedea nicio altă barcă în jur. Probabil că oamenii de la bord şi-o legaseră în partea cealaltă.

Agăţându-se de marginea zbatului, Nick se săltă în sus. Îşi propti picioarele pe o spiţă, iar canoea se clătină. Nick rămase nemişcat, cu inima bătându-i, atent la orice zgomote de la bord. Nu se auzea nimic.

Cu cea mai mare atenţie, se ridică pe zbat şi începu să se caţăre în sus.

Ajunsese la jumătatea înălţimii, când simţi mirosul de gaz.

Ce naiba…?

De pe o punte superioară, auzi dangătul unei canistre goale căzând e scânduri. Îl străbătu un semnal de alarmă. Începu să se urce şi mai repede. Unde era Anne? Pe-acolo, pe undeva? O luaseră prizonieră?

Gura i se uscă. Anne era în pericol. Trebuia să ajungă la ea înainte ca gocul să se aprindă. Se agăţă de copastie şi sări pe punte.

Se opri, privind înnebunit în jur. Unde putea fi? În biroul lui Steve? O luă la goană spre construcţia mică de la prova navei. Uşa era parţial deschisă. Nick se strecură înăuntru.

— Anne? chemă el în şoaptă.

Nu-i răspunse nimeni. În cămăruţa fără ferestre era întuneric beznă.

— Anne, eşti aici?

Porni pe lângă pereţi, orbecăind cu mâinile întinse. La naiba, de ce nu-şi luase cu el lanterna, din canoe?

Mirosul de gaz se simţea tot mai puternic. Trebuia s-o găsească. S-o scoată de-acolo. Dar unde o putuseră duce?

Reveni pe punte, pornind spre scara care urca la nivelurile superioare, cât putea de repede fără a face zgomot. De pe puntea de sus se auzeau paşi. Mirosul de gaz îl îngreţoşa.

Ajunse la scară şi tocmai ridicase piciorul ca să păşească pe prima treaptă, când nişte paşi grei tropăiră în spatele lui.

Întoarse capul. O umbră uriaşă se repezi spre el. Nick se feri, dar era prea târziu.

Simţi o lovitură năucitoare în cap, apoi îl învălui întunericul.

Capitolul 14

Când îşi reveni, Nick zăcea pe podeaua sălii maşinilor. Avea braţele răsucite la spate, cu încheieturile legate atât de strâns încât îl furnicau mâinile. Şi picioarele îi erau legate, la glezne.

Avea senzaţia că-i plesnea capul. În faţa ochilor îi jucau punctişoare din cauza ameţelii.

Treptat, imaginea din jur se limpezi. Un felinar cu kerosen se legăna încet sub un cârlig din tavan. Mişcarea îl îngreţoşa. Închise ochii, rugându-se să nu verse.

Îl durea umărul, din cauza poziţiei în care zăcea, şi se răsuci ca să stea mai comod. Imediat, auzi vocea lui Susan:

— Nick, eşti conştient?

Vorbea foarte încet, de undeva din spatele lui.

Nick încercă să răspundă, dar nu reuşi să scoată decât un geamăt.

— Nick, caută să-ţi revii! Vor să dea foc navei! şopti insistent Susan.

Se concentră să-şi deschidă din nou ochii. De astă dată, lumina fu mai suportabilă. Cu mare chin, se răsuci până când reuşi s-o vadă. Susan era legată de un

stâlp, în mijlocul sălii.

— Te simţi bine? îl întrebă ea îngrijorată.

Faţa îi era parţial ascunsă în umbră, dar Nick putea distinge un fir de sânge prelingându-i-se pe obraz.

Trase adânc aer în piept. Capul îi pulsă dureros, din cauza efortului.

— Cred… că… da… răspunse el cu greutate.

Pe trepte tropăiră nişte paşi.

— Ei, văd că iubiţelul a făcut ochi, în sfârşit.

Nick încercă să privească în direcţia glasului, care-i era cunoscut de undeva.

Ar fi trebuit să se aştepte. Era Jake Brown, unul dintre cei trei muncitori pe care Steve îi concediase cu două zile în urmă. În mână ţinea o canistră cu gaz.

Ca prin ceaţă, Nick încercă să gândească. De ce o capturaseră pe Anne? Cu el aveau ce-aveau, nu cu ea.

— Am venit doar să vă zic pa, spuse Jake. Îi pare rău că plec, da' ştiu c-o să vă simţiţi bine-mpreună, în timpu' ăsta scurt care v-a mai rămas, adăugă el cu un râs afectat.

— Canalie, scrâşni Nick; acum capul i se mai limpezise. N-o să scăpaţi cu una, cu două.

— Hai, şefule, că doar ştii c-astea-s bărbi. În câteva minute dăm foculeţ, şi pe urmă, roiu'! Până să se prindă cineva ce se-ntâmplă, noi o să fim departe.

Vorbea pe un ton blajin, dar în care i se simţea cruzimea.

— Şi noi? întrebă Nick. Ne lăsaţi aici, să ardem de vii?

Jake hohoti scurt.

— Să zicem că-n noaptea asta pe *Island Belle* o să se prăjească o fripturică aşa, mai specială.

Ridică din umeri.

— Şi pe urmă, n-o să mai aveţi nicio grijă.

Şi, contemplând sugestiv trupul lui Susan, repetă mai încet:

— Chiar nicio grijă…

Nick îşi înfruntă greaţa. Felul cum o privea individul îl scârbea. Numai de şi-ar

fi putut dezlega mâinile…

— Nu poţi să zici că Ed nu te-a preveni, o dojeni Jake pe Susan.

Nick era atât de ocupat să-şi elibereze mâinile, încât nu conştientiză numele în primul moment. Abia apoi îşi dădu seama ce spusese Jake: Ed.

O, Doamne! În sfârşit, şocul înţelegerii îşi făcu efectul. Ticălosul vorbea despre Ed Buck.

Un junghi dureros îi străpunse capul, dar de astă dată nu mai era din cauza rănii.

Anne avusese dreptate tot timpul. Oamenii lui Ed Buck o urmăriseră într-adevăr. Vinovăţia şi groaza începură să-i vâjâie prin cap.

Totul era din vina *lui*. Numai *a lui!* De ce n-o crezuse? De ce nu avusese încredere în ea când spusese că era în pericol? O, Doamne, Dumnezeule, trebuia să facă ceva… S-o scoată de-acolo…

Riscă să arunce o privire spre ea. Ochii ei erau mari şi speriaţi. O clipă, se uită la el. Nick simţi că i se frângea inima.

De ce n-ai luat-o în serios? De ce n-ai apărat-o?

Întoarse capul spre Jake. Avea vreo şansă să se rostogolească spre el, să-l doboare la podea, să-l imobilizeze cumva? Încercă să gândească.

Jake îl privea cu un zâmbet amuzat.

— Crezi că poţi să te dezlegi, iubiţel? Las-o baltă.

Turnă ultimii stropi de gaz pe trepte, apoi aruncă bidonul într-un colţ.

— Până să-ţi dezlegi nodurile alea, ai să te pârleşti bine de tot.

— Nu ne poţi lăsa aici, replică Nick, încercând să câştige timp.

Unde naiba era afurisita aia de Pază de Coastă?

Jake se uită la ceas.

— E, îmi cer scuze că nu mai pot să stau. Da’ băieţii şi cu mine avem întâlnire c-un gardian, peste două zile.

Gura i se răsfrânse din nou, dezvăluindu-i dinţii negri şi stricaţi.

— Şi nu se cade să pierdem ocazia să-l scoatem de-acolo pe pretenu’ nostru, Ed, nu? Numai el ştie unde-i pitit mălaiu’ din dubă.

Deci, asta era! Aveau nevoie de Buck, ca să pună mâna pe bani. Nick făcu o ultimă încercare de a discuta raţional cu el.

— Ascultă, dă-ne drumul. Îţi plătesc oricât vrei. Mai mult decât ai primi de la Ed.

— Auzi, şefu, io ştiu că eşti bogat. Da' ce, pentru asta crezi c-o să-mi înfund pretenii?

— Am să-i plătesc şi pe ei. Un milion. Două. De căciulă.

În ochii lui Jake se zări o lucire de interes, dar imediat clătină din cap.

— Nnţ. Ne-ai da-n gât. Aşa cum stăm acum, singurii care ştiu de noi o să se ducă la fund cu coşciugul ăsta plutitor.

— Jake, tre' s-o-ntindem! se auzi din capul scării glasul lui Lefty.

— Viu acu'! răspunse Jake.

Se apropie de Susan.

— Doar un pupic de pa şi pusi… adăugă, aplecându-se spre ea.

Nick îl privi, simţind un gol în stomac. Susan nici nu se clinti. Întoarse capul, dar Jake o apucă de bărbie, aducându-i gura spre el.

În momentul când buzele îi coborau spre ale ei, Susan îşi luă avânt şi-l scuipă drept în faţă.

— Mama mă-tii de boarfă! răcni Jake, ştergându-se de salivă. Ai merita să te…

O gheară de gheaţă se încleştă peste inima lui Nick. *Vai de mine, iubito, l-ai înfuriat…*

— Noi ne-am dus! răsună un strigăt de sus. Dacă vrei să mai stai pe-aici, n-ai decât să te frigi şi tu cu ei.

Jake slobozi o înjurătură, apoi se întoarse, în timp ce-şi ştergea faţa cu mâneca.

— Hai că viu…!

Porni spre scară. Când puse piciorul pe prima treaptă, mai întoarse o dată capul spre Susan.

— Adio şi n-am cuvinte… curvo! Sper să te coci încet, la foc scăzut!

* * *

Susan aşteptă până când sunetul paşilor se stinse. Mirosul pătrunzător al benzinei pe care o turnase Jake pe scară îi înţepa nările, dar nu depista niciun semn că focul ar fi fost deja aprins. Aveau foarte puţin timp la dispoziţie. Oare putea să se elibereze?

Îşi răsuci mâinile încoace şi-ncolo, dar frânghia era prea strânsă ca să ajungă la nod.

— Cum te simţi, Anne?

Văzu că Nick se căznea şi el să-şi desfacă legăturile.

— Nick, ce facem?

Tentacule de frică îi strângeau pieptul. Numai de-ar fi plecat cu câteva săptămâni în urmă… Atunci, Nick ar fi fost în siguranţă. Iar ea ar fi ajuns departe între timp.

— Anne…

Glasul lui o făcu să ridice capul.

— Voi încerca să mă târăsc până la tine.

Reuşind să se salte în şezut, Nick începu să se legene, împingându-se cu picioarele spre ea.

Susan îşi ţinu respiraţia, privindu-l cum se apropia. De pe punte, îi ajunse la urechi un trosnet. Flăcări. Nu se auzeau prea tare, dar gazul avea să le facă să se propage rapid. Susan îşi înfruntă un val de panică.

— Nick, aud…

— Taci, iubito. Mai am puţin.

Acum, printre aburii de gaz se amesteca miros de fum. Susan simţi cum Nick îşi înteţea eforturile.

— Mai repede, Nick!

Înnebunită, începu să-şi agite încheieturile mâinilor, roase de frânghie. Nick trecea în spatele ei.

— Mă voi ridica în susul stâlpului, spuse el. Încearcă să te laşi în jos, pentru ca mâinile să-ţi ajungă la acelaşi nivel cu ale mele.

Vorbea calm şi sigur pe sine.

Susan îşi îndoi genunchii, coborând de-a lungul stâlpului. Mai avea puţin şi urma să-şi piardă echilibrul.

— Nu pot mai mult, Nick…

Sunetul flăcărilor se auzea mai tare, iar pe sub tavan începuseră să plutească fuioare de fum.

— E-n regulă, iubito, spuse el, apoi tuşi.

Susan începea să simtă şi ea lipsa oxigenului.

— Am să mă aplec, ridicând braţele în spate cât pot de mult. Încearcă să-ţi îndepărtezi mâinile de stâlo. Dacă reuşesc să ajung la ele, am să-ţi desfac legăturile.

— Nick, nu cred că…

— Lasă, iubito. *Trebuie!*

Susan se aplecă înainte, trăgându-şi mâinile cât putea de departe de stâlp. Genunchii o dureau din cauza poziţiei incomode. Fumul se îngroşa de la o clipă la alta.

— Poţi să te mai apleci puţin, iubito?

Nick gâfâia, iar Susan îşi dădu seama că şi ea se sufoca. Se mai împinse puţin de lângă stâlp. Efortul îi tortura genunchii.

— Mai departe nu pot… gâfâi ea.

— E-n regulă. Cred că…

Îl auzi foindu-se.

— Gata!

Mâinile lui le apucară pe aleii.

Lui Susan îi venea să strige de durere, dar se concentră asupra senzaţiei minunate a degetelor lui Nick care umblau la nod.

Trosnetele flăcărilor se auzeau din ce în ce mai tare. Oare aveau să scape la timp? Susan încercă să-şi alunge din minte înfricoşătorul gând.

— Se desface…? întrebă ea neliniştită.

— Încerc…

Îi simţea degetele trăgând de nod.

— Merge…

Deodată, simţi strânsoarea funiei slăbind, după care mâinile i se eliberară ca prin minune. Îşi înghiţi lacrimile de uşurare.

— Dezleagă-ţi gleznele, iubito, o instrui Nick, pe un ton calm şi liniştitor. Pe urmă, poţi să mă dezlegi şi pe mine.

Cu repeziciune, Susan îi urmă indicaţiile. Spre surprinderea ei, frânghia care-o ţinea legate picioarele se deznodă uşor.

— Mai repede, iubito.

Glasul lui Nick era insistent. Fumul se îngroşa tot mai tare, iar flacăra felinarului se micşora.

Susan căzu în genunchi şi apucă mâinile lui Nick. Dibui la nod, dar acesta nu voia să se clintească.

— Nick, e prea strâns…

Ceva trosni pe puntea de deasupra. O menghină de panică îi strânse pieptul.

— Ia cheile maşinii, spuse Nick, tuşind. Sunt în buzunarul meu. Pe inel e şi un briceag.

Se rostogoli pe o parte, făcându-i loc lui Susan. Lângă chei era prins un mic briceag al armatei elveţiene.

Susan îl deschise imediat şi începu să taie frânghia.

— Asta e! exclamă Nick, răsucindu-şi mâinile.

— Nu te mişca. Să nu te tai… gâfâi Susan.

Îi era tot mai greu să respire. Simţi o fibră a funiei cedând, apoi următoarea. În sfârşit, mâinile lui Nick se eliberară.

— Bravo! Acum, dă-mi cuţitul.

Nick întinse mâna, iar Susan îi puse în palmă inelul cu chei.

Expeditiv, Nick îşi tăie legăturile de la glezne, apoi sări în picioare şi o apucă pe Susan de mână.

— Vino! Trebuie să ieşim de-aici!

Se repeziră spre scară. Fumul era mai dens ca oricând. Susan nu se mai putea opri din tuse. I se comprima pieptul. Flacăra felinarului pâlpâi şi se stinse.

— Nick, nu mai văd! strigă ea, chinuindu-se să respire.

— E-n regulă! Ţine-te de mine! gâfâi Nick.

Prin vălătucii de fum, Susan zări o lucire roşie în capătul scării, însoţită de trosnetele sonore ale flăcărilor.

— Nick, uite! exclamă ea îngrozită.

— Nu încerca să vorbeşti, iubito. O să scăpăm.

Ajunseseră la scară. Plămânii lui Susan se zbuciumau. Putea să urce toate acele trepte?

— Agaţă-te de mine…

Îl auzi pe Nick înghiţind o gură de aer.

— N-avem mult timp.

Porniră, urcând tot mai încet, prin fumul şi mai gros. Un pas. Doi paşi… Lui Susan îi ardea pieptul de efort. A treia treaptă… A patra…

Deodată, Susan auzi un vâjâit, după care peste ei se prăbuşi un torent de apă.

— Ţine-te bine! strigă Nick.

Mâna lui o strânse şi mai tare, în timp ce apa şiroia pe trepte în jos.

Susan se clătină, apoi îşi regăsi echilibrul. Ce se întâmpla? Ascultă. Trosnetele flăcărilor slăbiseră. Spre surprinderea ei, putea să respire mai uşor.

— A venit nava de pompieri! jubilă Nick.

O trase într-o parta a scării, ţinând-o în braţe, în timp ce şuvoiul se scurgea pe lângă ei.

Susan auzea strigăte şi zgomot de stropi lovind puntea. Se cutremură, iar Nick o strânse la piept.

— Suntem în siguranţă, iubito.

Îşi îngropă mâinile în părul ei ud, ridicându-i faţa în sus, şi începu s-o sărute pe pleoape, pe nas, pe obraji şi pe buze.

— S-a terminat.

Un moment, cuvintele lui nu-şi făcură efectul. Apoi, Susan înţelese.

— Nu-mi vine să cred…

Deodată, începu să tremure şi-şi dădu seama că obraji-i erau uzi de lacrimi.

— O, Nick, dacă n-ai fi venit…

— Gata, iubito. Acum e-n regulă…

Erau vii. Iar Nick era cu ea. Dar oamenii aceia îngrozitori… oare scăpaseră? O străbătu un val de panică. Aveau să afle că nu murise, şi atunci…

Nu, Susan. Nu te gândi la asta acum. Eşti în siguranţă, şi Nick la fel. Concentrează-se asupra acestui lucru.

Încercă, dar grijile nu voiau să-i iasă din minte. În ciuda tuturor eforturilor ei, Nick ajunsese la un pas de moarte. Şi numai ea fusese de vină.

Însă, chiar mai rău, dacă oamenii lui Ed Buck erau încă liberi, acum amândoi erau în pericol. Un pericol şi mai mare decât înainte…

* * *

Peste câteva ore, stăteau la masa din bucătăria lui Susan, cu două căni de cafea aburindă în faţa lor. După ce făcuse duş, lui Nick îi mai trecuse durerea de cap. Îşi dădea seama, după nervozitatea lui Susan, că se temea la fel de tare ca el de momentul care se pregătea.

— Anne, eu…

— Susan.

Vocea ei era abia auzită.

— Acum îmi poţi folosi numele adevărat.

Nick o privi nedumerit.

— N-ai vorbit cu oamenii din San Francisco? Trebuie să fi luat legătura cu ei, ca să afli mai multe despre cazul meu.

Era firesc să-şi fi dat seama. Nick simţi că i se înfierbântau obrajii.

— Da, le-am telefonat, recunoscu el.

Cu privirea în cană, Susan îşi plimbă un deget pe marginea acesteia.

— Şi nu ţi-am spus cine sunt?

Ridică ochii, iar privirile li se întâlniră.

— Anne… ăă, *Susan…* te rog, încearcă să înţelegi. Trebuia să aflu tot ce puteam despre tine. Trebuia să ştiu dacă erai într-adevăr în pericol.

Susan râse scurt.

— După cele de azi-noapte, cred că e evident.

— Singurul lucru pe care Judith Burroughs n-a vrut să mi-l spună a fost numele tău. Mi-a răspuns că trebuie să te întreb pe tine.

Chiar şi pentru el, suna ca o explicaţie jalnică.

— Deci, nici ea nu m-a crezut, spuse încet Susan.

Nick îi văzu durerea din ochi.

— Deşi ştia prin câte trecusem.

— Nu aşa a fost, Susan. Nu era sigură. Toate verificările pe care le făcuse indicau că Buck şi complicii lui se despărţiseră, iar Jake, Pete şi Lefty dispăruseră de mult, cu banii.

Deşi îi era greu, Nick continuă:

— Azi-noapte, totul s-a întâmplat din vina mea. Ştiu că ar fi trebuit să te cred, ar fi trebuit să te apăr. Nici nu-ţi pot spune cât de rău îmi pare. N-am să-ţi cer să mă ierţi.

Susan scutură din cap cu vehemenţă.

— Nu, Nick, chiar dacă tu nu m-ai crezut, eu ştiam adevărul.

Trase adânc aer în piept.

— Ştiam că aveau să te atace şi pe tine, dacă se forma o relaţie între noi. Şi totuşi, nu te-am îndepărtat.

Pe obraji începură să i se prelingă lacrimi mari.

Nick întinse mâna peste a ei şi i-o acoperi.

— O, Nick, eu sunt cea care trebuie să-şi ceară iertare. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă plecam de-aici înainte de a începe să mă ataşez de tine.

Îşi şterse de pe obraji lacrimile, dar acestea continuau să-i curgă.

— An… *Susan*, nu…

Îi ignoră protestul.

— Îmi pare atât de rău! Am ştiut ce urma să se întâmple, dar m-am amăgit cu gândul că puteam să plec de-aici înainte de a ajunge la mine. Şi, după aia, ai fi fost în siguranţă.

Cu un suspin, întoarse capul.

Nick nu putea să mai suporte. Îşi împinse scaunul înapoi şi ocoli repede masa. Prinzând-o de mână, o ridică uşor în picioare şi o strânse la piept.

— O, iubita mea, cât te înşeli! Dacă cu te-aş fi luat în serios, puteam să te ţin la adăpost. *Te-aş fi ţinut* la adăpost.

Îi mângâie părul mătăsos, simţind cum cămaşa i se umezea de lacrimile ei.

— Ştiu că n-ai să mă poţi ierta niciodată…

Înghiţi un nod, nedorind să mai continue, dar conştient că nu avea încotro.

— Însă vreau să ştii că nu trebuie să pleci de pe insulă ca să scapi de mine. Cei trei au fost arestaţi şi, cu toate acuzaţiile care li se aduc, n-au să mai iasă niciodată de după gratii. În sfârşit, eşti în siguranţă.

Susan rămase absolut nemişcată.

Cu blândeţe, Nick se retrase şi-i ridică faţa spre el. Îi şterse cu degetul mare lacrimile, apoi îi puse mâinile pe umeri.

— Am să-ţi fiu întotdeauna aproape, dar niciodată nu-ţi voi tulbura intimitatea, îi făgădui el, privind-o cu seriozitate în ochi.

Încă mai lucrau de lacrimi.

— O, Nick…

Abia reuşi să n-o ia în braţe din nou. Era mai bine să plece, acum, cât mai avea curaj.

Se aplecă şi o sărută uşor.

— Te iubesc, Susan, şopti el.

Apoi se întoarse şi porni încet spre uşă.

În spatele lui, Susan nu scoase niciun sunet.

Măcar să spună ceva. Să urle, să arunce cu ceva…

Să-şi ia rămas bun…

Uşa era chiar în faţa lui. Parcurse scurta distanţă, dându-şi seama în sfârşit că, în pofida tuturor, sperase ca Susan să-l oprească.

Îl străbătu un junghi de durere. Era clar că nu avea de gând s-o facă.

Întinse mâna şi apăsă pe clanţă.

Susan îl privi cum pleca, în timp ce inima i se prăbuşea într-un gol imens. Nu-l putea lăsa să plece. Nu aşa.

Fără să-şi dea seama, făcu un pas înainte.

— Nick…

Nick se opri. Încet, se întoarse în loc. Chipul îi era grav. Întrebător.

Simţind cum o năpădea deznădejdea, Susan i-o înfruntă. Dacă nu-l oprea acum, altă şansă n-avea să i se mai ivească.

— Te rog, nu pleca.

În ochii lui luci o scânteie de speranţă.

— Vorbeşti serios, Susan?

Susan dădu din cap.

— Eu…

Închiţi în sec.

— Of, Nick, uite la noi ce facem! Ne iubim, pericolul a trecut, şi suntem gata să dăm cu piciorul singurei noastre şanse de a fi fericiţi!

Nick făcu un pas spre ea, apoi se opri.

— Asta înseamnă că încă mă mai iubeşti? Chiar şi după cele de azi-noapte şi…

Îndoiala îi înceţoşă privirea.

— …şi cărţile lui Taylor Thompson?

Susan ezită.

— Fac parte din fiinţa mea, să ştii. La început nu ţi-am spus, fiindcă nu voiam să intervină între noi. Cu timpul, am ajuns să ţin la tine prea mult pentru a risca să te pierd din cauza lor. Dar aseară ţi-aş fi spus.

Susan se chinuia să înţeleagă.

— Asta nu justifică ceea ce ai făcut, spuse ea. Dacă vrem să ne înţelegem bine, între noi trebuie să existe sinceritate deplină. Şi trebuie să ştiu că-mi respecţi judecata şi ai destul încredere în mine.

Nick dădu încet din cap.

— De acord. Iar eu sper ca şi tu să înţelegi cât de importante sunt pentru mine cărţile lui Taylor Thompson. Iubito, nu sunt doar nişte simple povestiri despre crime

sinistre, ci relatări care-i învaţă pe oameni cum să se apere.

Făcu o pauză.

— Iar banii câştigaţi pentru ele intră într-un fond pentru ajutorarea victimelor şi finanţarea altor programe ca al lui Carlie, în toată ţara.

Un lung răstimp, Susan se gândi la cuvintele lui. Deşi găsea cărţile dezgustătoare, nu-i putea pune la îndoială motivele. Trase adânc aer în piept.

— Te iubesc, Nick. Dacă mă poţi ierta, pot să te iert şi eu.

— O, Susan, dar…

Din trei paşi, Nick traversă încăperea.

Susan ajunse în braţele lui.

O săruta, o mângâia…

— O, iubita mea, putem rezolva totul. Ştiu că putem!

O mare povară i se luase de pe inimă, iar Susan îşi lăsă trupul să se relaxeze, topindu-se la pieptul lui.

Nick o ridică şi porni cu ea în braţe spre dormitor. Sărutându-l, Susan îşi lăsa buzele să-i cutreiere bărbia şi gâtul. Cu un gâfâit de voluptat, Nick încetini pasul.

— Dacă mai continui, n-o să ajungem în dormitor… murmură el sufocat.

Susan râse încetişor, muşcându-l dulce de carnea din adâncitura gâtului.

— Mergi înainte, îi şopti ea. O să ajungem. Am scăpat din foc, din fum, din… bezna nopţii…

Îşi trecu limba peste gâtul lui, spre ureche.

— …iar acum, ne-am câştigat răsplata.

— Sfârşit